

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

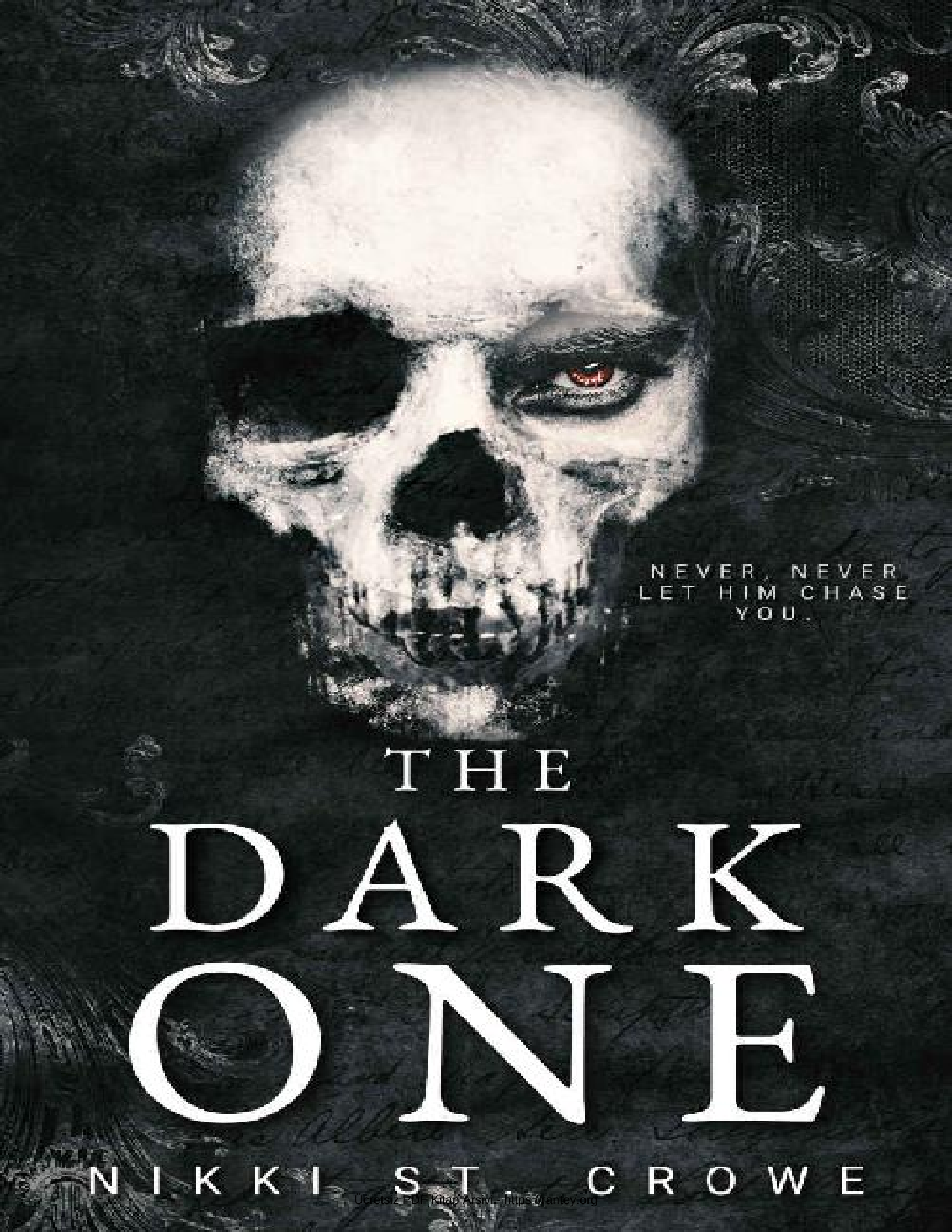
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEVER, NEVER
LET HIM CHASE
YOU.

THE DARK ONE

NIKKI ST. CROWE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

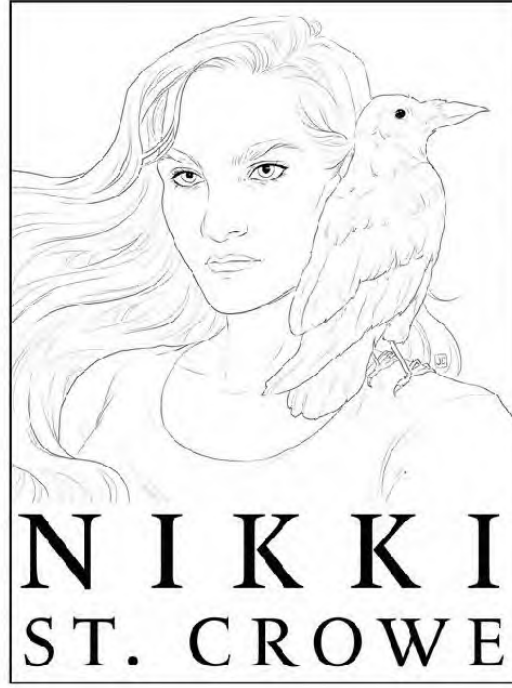
THE DARK ONE

VIC 10 U SLQST B0Y SB00K TW0

NIKK IS TC R OW E

β I...ĩ c: x 11' i, i. I... II I.' u 8 n

Telif Hakkı © 2022 Nikki St. Crowe

BLACKWELL HOUSE LLC TARAFINDAN

YAYIMLANMIŞTIR

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere

herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Okumadan Önce
Teşekkür

Bölüm 1 Bölüm
2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm
8 Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Ayrıca Nikki St. Crowe

Yazar Hakkında

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap birkaç okuyucunun yardımı olmadan mümkün olmazdı.

Orijinal *Peter ve Wendy*'de, Yerli karakterlerin tasvirinin son derece sorunlu olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz. Peter Pan'ı yeniden anlatmak için yola çıktığımda, adadaki Yerli varlığını korumak benim için önemliydi, ancak bunun doğru şekilde yapılması son derece önemliydi.

Karanlık Olan'daki ikizleri ve aile hikâyelerini, ikizler fantastik bir dünyada yaşıyor olsalar bile, doğru ve Yerli kültürüne saygılı bir şekilde tasvir etmeme yardımcı oldukları için birkaç duyarlı okuyucuya teşekkür etmeliyim.

Cassandra Hinojosa, DeLane Chapman, Kylee Hoffman ve Holly Senn'e kocaman bir TEŞEKKÜR. Son derece yardımcı oldunuz ve zamanınızı, enerjinizi ve geri bildirimlerinizi takdir ediyorum!

Bu kitapta yer alan her türlü hata veya yanlışlık tamamen bana aittir.

OKUMADAN ÖNCE

Hırçın Kayıp Çocuklar Serisi, Peter ve Wendy'nin yeniden uyarlamasıdır, ancak tüm karakterler yaşlandırılmıştır ve 18 yaş ve üzerindedir. Bu bir çocuk kitabı değildir ve karakterler de çocuk değildir.

Bu kitaptaki bazı içerikler bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Nikki'nin çalışmalarındaki CW'ler hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen buradaki web sitesini ziyaret edin:

<https://www.nikkiscrowe.com/content-warnings>

Kırılan ve onarılan tüm kızlara.

"...şimdi gözlerinde onu telaşlandırması gereken ama telaşlandırmayan
açgözlü bir bakış vardı."
- *J. M. Barrie, Peter ve Wendy*

1

PETER PAN

ELİMDEKİ KUTUDAN İKİ GÖLGE SIÇRIYOR.

İki gölge.

Beni o kadar hazırlıksız yakalıyor ki ikisi de elimden kayıp gidiyor.

Biri sola gider ve Asla Ağacı'nın dallarında kaybolur, diğeri ise sağa gider.

"Lanet olsun. Yakalayın onları!"

Sağ tarafımdaki birkaç içki şişesini devirdi. Büyük bir gürültüyle yere düştüler ve içki her yere saçıldı.

Asla Ağacı'nın yaprakları takırdıyor ve küçük peri böcekleri çılgın bir enerjiyle göz kırpmıyor.

İkizler sola gidiyor. Vane ve ben sağa gidiyoruz.

Gölgeyi takip ediyorum -benim gölgem çünkü onu nerede olsa tanırım- açık balkon kapılarından dışarı. Taş korkulukların üzerinde kayboluyor.

Elimi parmaklığa atıyorum, ben de üzerinden atıyorum ve büyük bir gürültüyle iki kat aşağıya yere çakılıyorum. Yer yankılanıyor ve Kayıp Çocuklar tam gölge ateş çukurunun üzerinden sıçrayıp közler geceye karışırken eğlenceden başlarını kaldırıp bakıyorlar.

Vane bir anda yanımda bitiverdi. "Orada," diyor ve fişek çalılarının yanındaki kıvranan gölgeleri işaret ediyor.

Kayıp Çocuklara parmaklarımı şıktatıyorum. "Hiçbiriniz kıpırdamayın."

Tüylerim diken diken oldu ve midem düğümlendi. Yıllardır bunu bekliyordum.

Hayatın Gölgesi benim hakkım. Ona sahip çıkmalıyım. Etmezsem bana ne olacağını bilmiyorum.

Vane ve ben onu takip edip kafese kapatmaya çalışıyoruz.

Biz yaklaştıkça karanlık titriyor. Arkamızda Kayıp Çocuklar sessizlik içinde bizi izliyor ve uzaklarda bir yerde kurtlar uluyor.

Ada, gölgenin geri döndüğünü biliyor.

"Eğer kaçırsam, yakalamak için hazır ol,"
diyorum Vane'e. "Gölgeyle nasıl başa çıkılacağını
bilirim," diyor.

"Morarmış gözün aksini
söylüyor." Bana kaşlarını
çatıyor.

Yaklaşıyoruz. Hala
daha yakın.

Saçlarım ensemden ve kollarımdan kalkıyor. İki adımdan daha az
mesafedeyim. Hakkım olan şeye sahip olmaya bu kadar yakıным.

Kalbim kafamın içinde davul çalarken, bedenimi sabit tutuyorum, tam
doğru anda sıçramaya hazırım.

Gölge benim. Benim olacak. Sadece yapmam gerek-
Ona doğru hamle yapıyorum. Gölge benden kaçıyor
ve uzaklaşıyor. "Siktir!" Bağırıyorum, Vane ve ben
peşinden gidiyoruz.

Yapraklar ve dallar saçlarımı, gömleğimi çekiştirirken orman lanet şey
için parçalanıyor. Onu lagüne kadar takip ediyoruz, sonra kıyı boyunca
ilerliyoruz, sonra da yola giden patika boyunca ormana geri dönüyoruz.

Koşarken göğsüm sıkışıyor. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve
sırtımdan aşağı dökülüyor.

Onu alacağım. Almak zorundayım.

Patikadan toprak yola fırladık ve sonra iki mil aşağıya indik ve

-

"Vane!" Bağırıyorum. "Yerimiz tükeniyor."

"Biliyorum!" diye bağırıyor. "Görüyorum."

Hızlanıyoruz. Gölge bizi hissetmiş olmalı, çünkü uçarak
sanki kabuslardan başka bir şeyden doğmamış gibi. Belki de öyledir. Kendi
kişisel kabusum. Çünkü ona sahip değilsem hiçbir şeyin önemi yok.

Pencere kapanıyor, bölgeden geriye kalanlar daralıyor. "Vane!"

Onu kapıyor. Gölge ters yöne sıçrıyor, bir ağacın gövdesinden atlıyor.
Havayı pençeliyorum, çekişini, serin doğruluğunu hissediyorum.

Ama çok geç kaldım.
Çok yakın ama yine de çok uzak.
Gölge benden kaçıyor ve uzaklaşıyor.
Ve Kaptan Hook'un bölgesinin karanlığında kaybolur.

2

KAS

GÖLGE ETRAFTA DOLANIRKEN ASLA AĞACI'NIN YAPRAKLARI TITRER
dallar. Peri böcekleri göz kırpmıyor ve kararıyor.

"Onu görüyor musun?" Bash soruyor.

"Bu tarafa," diye cevap veriyorum.

Gölge ağaçtaki bir yarıktaki kambur duruyor.

Kanatlarım olsaydı, onu yakalamak için
uçardım.

Kanatlar olmadan her şey daha zor. Bazen sırtımdaki ağrı, bir zamanlar
oldukları yer, sanki oradaymışlar gibi, bulutların arasında uçtuğum uzun bir
öğleden sonradan yeni dönmüşüm gibi ağrıyor.

Bash ağaç gövdesinin etrafından dolanıyor, bakışları üzerimizdeki
gölgeye. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

"Biliyorsam ne olayım."

"Hangi gölge olduğunu düşünüyorsun?"

"Benim tahminim? Karanlık olan. Pan muhtemelen hiç düşünmeden
onun gölgesine çekilecek."

Bash bizim fae dilimize geçiyor çünkü bizden başka kimse anlayamıyor.

Eğer onu yakalarsak, diyor ve düşüncenin peşini bırakıyor.

Biliyorum, cevap veriyorum.

Sence Pan içimizden birinin ölüm gölgesine sahip olmasını

ister mi? Ne istediğini söylemek zor. Sen ne istiyorsun?

İkizim bana sert bir bakış attı.

Bash ya da ben karanlık gölgeyi ele geçirseydik, küçük kız kardeşimiz
Tilly daha fazla güce sahip olduğumuz için bizden nefret ederdi. Ama o
kendi kararlarını verdi. Ve onu görmek

birimiz Neverland'in Karanlık Biri olarak içeri girdiğinde....

İkizimin sesi kafamın içinde yankılanırken kendi kendime gülümsüyorum.

Önce onu yakalayalım. Sonra intikamımızı planlayabiliriz.

Yaklaşıyoruz.

"Birimiz yukarı çıksa nasıl olur?" Ben öneririm. "Zorla indir."

"Taş-kağıt-makas sende kalsın. Kim kaybederse o yükselir."

Yapraklar tekrar çingirdarken ve gölge değişirken biz hala dalları izliyoruz.

"Acele et," dedim ona.

"Ben hazırım. Seni bekliyorum."

Homurdanıyorum ve yumruğumu diğer elimin kabına koyuyorum.

"*Taş-Kağıt-Makas-At*" diyoruz hep bir ağızdan ve kimin kazandığını görecektik kadar uzun süre ağaçtan başka bir yere bakıyoruz.

"Rock mı? Gerçekten mi, Bash?" Gülerek söylüyorum. Ben kâğıdı seçtim. Bash her zaman taşla gider çünkü tahmin edilebilir biri. "Görünüşe göre yukarı çıkıyorsun," diyorum ona.

"Evet, oyunun nasıl işlediğini biliyorum, göt herif." Kendini aşağı sarkan dallardan birinin altına yerleştiriyor, sonra ellerini yavaşça dalın etrafına sarıyor ve kendini yukarı kaldırmaya hazırlanıyor. Çocukken, fae ormanının sarp, kıvrımlı ağaçlarında saatler geçirirdik. Yukarı tırmanır, sonra aşağı uçar, sonra tekrar yukarı tırmanırdık.

"Onu yakalamaya hazır olun," diye fısıldar Bash.

Dizlerimi büktüm, ellerimi açtım. "Tabii ki hazırım. Ben her zaman hazırım."

Kendini yukarı kaldırıyor. Dal onun ağırlığıyla eğilir. Gölge ağaçta uzuyor.

"Yavaşça," diyorum ona ve hareketlerini takip

ediyorum. "Ne yaptığımı biliyorum."

Gölge titriyor ve dal sallanıyor. Üstümüzde, tavan kirişlerinde, muhabbet kuşları yüksek sesle cıvıldıyor, tiz bir uyarı gönderiyor.

Bash ayağını yere basıyor ve dengesini korumak için dalın üzerine çömeliyor, ilerlerken ağaç kabukları çizmelerinin altında gürültüyle sıyrılıyor. Gölge daralıyor, hırlıyor.

"Dikkat et!"

"Ben dikkatliyim!" diye tıslıyor.

Gölge bir sonraki dala sıçrıyor. Bash yeniden ayarlanıyor ve ben yeni dalın altına dalıyorum.

Eğer ikizim ya da ben Ölüm Gölgesi'ne sahip olursak, her şey değişecek. Kız kardeşimiz bizi saraydan sürdüğünde, neredeyse her şeyimizi kaybettik.

Tekrar güçlü olmak için.

Bash gölgeyi dallardaki bir V'ye yaslamış. Gölge titriyor. Korkuyor mu? Ya da belki-

Gölge saldırıyor. O şeyden derin, gırtlaktan gelen bir kükreme duyulur ve peri böcekleri parlak, neon bir sürü halinde ağaçtan dışarı uçar. Bash ıslak, boğuk bir ses çıkarırken muhabbet kuşları ürkütücü bir şekilde sessizleşir.

Sonra kan kokusu alıyorum.

Gölge, Bash tam geriye doğru devrilirken ağaçtan uçar.

"Bash!" Onu yakalamaya çalışıyorum ama yeterince hızlı değilim ve sırt üstü yere düşüyor, boğazından boğuk bir nefes çıkıyor.

Her yerde kan var. Hem de

her yerde.

"Neren yaralı?" Diyorum ve üzerine atılıyorum. Elini boynuna götürmüş, hava almak için çırpınırken parmaklarının arasından kan fışkırıyor.

"Sevgilim!" Çığlık atıyorum. "Winnie!"

Odaya hızla girer ve yayılan kan perdesini görünce durur.

"Bir havlu getir," dedim ona. "Acele et!"

Bash'in gözleri kocaman, dudaklarına kan bulaşmış. Bana bir şey söylemeye çalışıyor ama kelimeleri çıkaramıyor.

"Biz Fae prensleriyiz," diyorum ona. "Fae'ler asla ölmez. Beni duyuyor musun?" Nefes nefese kalırken gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor.

O benim yarım.

Eğer o ölürse, ben de onunla birlikte ölürüm.

Başka hiçbir şeyden emin değilsem, o da budur.

3

WINNIE

BİR HAVLU AL.

Havlu getireyim mi?

Evde hiçbir şeyin nerede olduğunu bilmiyorum.

Mutfağa gidiyorum çünkü orası olası bir yer gibi görünüyor ve dolapları açmaya başlıyorum. Kalbim kulak zarıma çarpıyor ve ellerim titriyor.

Çok fazla kan vardı.

Bash... *Tanrım.*

Kendimi hasta hissediyorum.

Bir Fae prensi ne kadar kan kaybedebilir? Varolmayan Ülke ya da buradaki büyü hakkında yeterince bilgim yok. Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Son dolabı da açıp bir yığın havlu bulduğumda rahat bir çığlık attım. Birkaç tanesini kapıp çatı katına koşuyorum.

Kas, Bash'i dik tutuyor, yarısı kucağında. Gömleğini yırtıp parçalara ayırmış, böylece kumaşı kardeşinin boğazına dolayabiliyor.

Parke zemindeki kan kaba bir soyut resim gibi, bulaşmış, birikmiş ve hızla yayılıyor.

Çok fazla kan var. Ve Bash çok solgun.

"Acele et sevgilim," diyor Kas, sesi titreyerek.

Yanına koşuyorum, yere düşüyorum, kanlar içinde kayıyorum, kendimi düzeltiyorum.

Birlikte havluyu Bash'in boğazına bastırıyoruz.

Pan nerede? Vane? Pan gölgesini aldıysa, belki yapabileceği bir şey vardır. Çok güçlü olması gerekiyordu, değil mi?

Bash'in gözleri cam gibi ve uzaklara bakıyor. "Ne yapacağız?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum sevgilim." Kas gözyaşlarının sınırında. "Bilmiyorum amına koyayım."

Kardeşini kollarına almış, göğsüne yaslamış. "Fae... yani... sen iyileşemiyor musun?"

"Evet, ama kan kaybı..." Dişlerini sıkıyor ve gözlerini kapatıyor. Bana tekrar baktığında "Çok fazla çok fazla" diyor.

Boğazımda büyüyen yumruya karşı yutkunuyorum ve Bash'in elini tutuyorum. Parmakları soğuk ve gevşek.

Varolmayan Ülke'ye gelmeden önce, ikizlerle tanışmadan önce perilere bile inanmıyordum.

Lanet *olsun*, Bash'i neredeyse öldürecektim.

"Kas."

Bana bakıyor, beni zar zor görüyor.

"Bana söylediğin şeyi hatırlıyor musun, eğer *bilmem neye* inanmadığını söylersen, bu seni öldürür?"

Dudaklarını yalıyor. Yüzüne kan bulaşmış. "Evet, hatırlıyorum." Sesi titriyor. Gözlerindeki umudun kaybolduğunu görüyorum ve bu göğsümün ağrmasına ve midemin düğümlenmesine neden oluyor.

"Bu çok basit bir şey ama güçlü bir silah. Değil mi?" "Nereye varmaya çalışıyorsun, sevgilim?"

"Sihirli olmalı?"

"Sanırım."

"Peki tam tersini söylerseniz ne olur? 'Perilere inanıyorum' dersiniz ne olur?"

Bash sarsılır ve boğuk bir inilti çıkarır.

Kas önce kardeşine, sonra tekrar bana bakıyor, gözleri kocaman.

"Tekrar yap."

"Ben perilere inanırım." Bash'in elini sıkıyorum. "Perilere inanıyorum." Bash soluk soluğa bir nefes alıyor.

"Tekrar, sevgilim."

"*Ben perilere inanırım!*"

Bash, Kas'ın elinden kurtulup dört ayak üzerinde yuvarlanır ve havayı içine çeker.

"Vay anasını," diyor Kas. "İşe yaradı amına koyayım."

"İyi misin?" Bash'e soruyorum ve ona uzanma isteğimle savaştırmak zorunda kalıyorum.

Tekrar yuvarlanıyor ve sırt üstü yere yığılıyor, ışınlı tavana gözlerini kırıştırıyor. "Lanet olsun," diyor. "Bu-"

"*Korkunç*," diyor Kas. "Dehşet verici," diye ekliyorum.

"Vahşi bir macera," diye bitiriyor Bash.

Kas onu tokatlıyor. "Şerefsiz. Senin öldüğünü sanmıştım!"

Tekrar göz kırıyor ve boğazının etrafındaki deriye dokunuyor. "Ben de öyle sanıyordum. Ama hadi ama kardeşim. Ölmek çok büyük bir macera olurdu."

"Senden nefret ediyorum.

Seni asil pislik." "Bir içkiye ihtiyacım var." Bash ayağa kalktı.

Bu çocuklar başımı döndürüyor. Hâlâ titriyorum, üşüyorum ve Bash'in gözlerinden neredeyse hayatın kayışını izlemiş olmanın dehşetiyle biraz sayıklıyorum. Hâlâ kendi kanıyla ıslanmış durumda ama ölümün kıyısından dönmeyi çoktan aştı.

"Pan nerede?" diye soruyor.

"Onu henüz görmedim," diye cevap veriyor Kas, hâlâ kardeşinin kan gölünün içinde yerde otururken. Hâlâ sarsılmış ve mesafeli görünüyor.

Kan, Bash'in botlarının altında gıcırıyor.

Bar.

Ellerimi kaldırıyorum ve onların da kıpkırmızı olduğunu görüyorum. Sanırım benim de bir içkiye ihtiyacım var.

"Al hayatım," diyor Kas ve ayağa kalkıyor, elindekilerden biriyle üstünü başını temizliyor.

fazladan havlu. Bana elini uzatıyor ama eli hâlâ kanla kıpkırmızı olmuş durumda.

Onu alıyorum ve Kas beni kolayca ayağa kaldırıyor.

Biz çatı katını geçerken, Pan ve Vane dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıkıyorlar. Enerji hemen değişiyor.

Pan yerdeki kana, ikizlere ve benim üzerime bulaşan kana bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

İçkiye doğru ilerler, rastgele bir şişe alır ve bir patlamayla tıpasını çıkarır.

Bir sorun var.

Bu, zaferini kutlayan bir adama benzemiyor.

İçkiyi geri savuruyor, içkiyi yudumlarırken adem elması aşağıya doğru iniyor.

Sonunda nefes almak için ayağa kalktığında, kollarındaki kas ve tendonlarda zorlukla dizginlenen bir öfke kasılması olur. Alnında bir damar şişiyor.

"Gölgeni buldun mu?" Bash sormaya cesaret eder.

Vane başını hızlıca sallar. Cevaptan çok uyarı. Pan ayaklarının üzerinde sallanıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Pan elini içki şişesinin etrafında kıvrır ve onu duvara fırlatır. Paramparça oluyor, rom havaya saçılıyor, camlar yere çarpıyor. Bir tane daha kapıyor ve onu da parçalıyor. Sonra kolunu bar boyunca gezdirerek önüne çıkan her şeyi yok ediyor.

Vane, Pan'a doğru giderken, "Onu buradan çıkarın," diyor.

"Gel sevgilim." Kas beni kanlı kollarının arasına aldı.

Pan kükrer. Daha fazla likör parçalıyor. Tekrar kükrer. Bir sehpa kapıyor ve duvara fırlatıyor. Tahta bir bomba gibi patlar.

İçim dönüyor.

"Anlamadı," diyorum, beni uzaklaştırırken Kas'ın omzunun üzerinden bakarak. "Gölgesini kaybetti ve karanlık gölge gitti ve Bash neredeyse ölüyordu ve-"

"Her şey yoluna girecek." Kas beni odama götürüyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Bunu nasıl söylersin? Kardeşin neredeyse ölüyordu. Bunun olması gerekiyordu. Pan gölgesini buldu. Onu ve her şeyi geri alması gerekiyordu. -"

"Winnie." Kas yüzümü ellerinin arasına alıyor. Her tarafımız katliamla kaplı. Odanın ötesinde Pan parçalamaya, kırmaya ve öfkelenmeye devam ediyor. "Beni dinle sevgilim. Her şey yoluna girecek."

"Hep böyle midir?"

"Asla Kral'ın öfkesi var mı?" Homurdanıyor. "Evet. Hem de çok."

"Korkunç biri."

"Sakinleşecektir."

"Gölgesini alamadı." "Öyle görünüyor."

"Hepsi benim hatam."

"Ne? Hayır." Kaşlarını çatarken gözlerinin etrafındaki ince çizgiler derinleşiyor. "Bunu nasıl söylersin?"

"Atalarım bunu ondan aldı. Darlingler yüzünden onu *iki* kez kaybetti."

"Hayır." Kas başını sallıyor. "Annem onu almak için komplo kurdu. Darling sadece bir amaç için bir araçtı."

Gözyaşlarımın eşiğinde ona bakıyorum. Ağlamaktan nefret ediyorum. Kas parmak uçlarıyla yumuşak bir okşayışla saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Bu beni ürpertiyor.

"Annen Tinker Bell'di, değil mi?" diye sordum. Başını salladı. "Onu öldürdüğü halde nasıl burada, Pan'la birlikte olabiliyorsun?"

Beni banyoya doğru çeviriyor, elleri omuzlarımda, beni yönlendiriyor. "Annemiz lanet bir orospuydu." Işığı yaktı. "Pan'a yaklaşan her kadını kıskanırdı. Pan'ın Asla Kral Olmayan'ının kraliçesi olmak istiyordu. Pan onu reddettiğinde, bir sonraki en iyiye gitti ve babamızla, fae kralıyla evlendi. O sadece çok daha fazlası için açgözlülük yapan sıradan bir ev fae'siydi." Küvetin musluğunu açıp suyu test ediyor. "Onun için tek bir şey vardı - muhteşemdi ve o kadar soğuktu ki yakıyordu. Babam onu yumuşatmak istedi. Dileği asla gerçekleşmedi."

Su onun hoşuna gittiğinde tıpayı takıyor ve küvet dolmaya başlıyor. Yanıma gelip elbisemin eteğinden tutuyor ve kollarımı kaldırmam için beni ikna ediyor.

"Onu neden öldürdün?" diye sordum.

Tek bir akıcı hareketle elbiseyi çıkarıyor. "Çünkü o da bir şeylere açgözlüydü."

"Ne?"

"Güç."

"Bu adadaki herkes güce aç."

"Evet, diğer şeylerin yanı sıra." Bakışları beni çıplak ve kanlar içinde görüyor. Kasıklarındaki şişkinliği fark ediyorum ve onu ellerimin arasına almak için kaşınıyorum. Trajedi bende zevkin içinde kaybolma isteği uyandırıyorsa bu berbat bir şey mi? Kan ve katliam, düşünmeyi ve hissetmeyi bırakabilmem için dokunmak istememe neden oluyorsa?

Belki de öyledir. Belki de hepimiz biraz boktan ve aşağılık insanlarız. Belki de bu yüzden buraya aitmişim gibi hissediyorum.

Gözlerim, üzerinde siyah pantolondan başka bir şey olmayan, gömleksiz Kas'ın vücudunda geziniyor. Dövmesini oluşturan düz çizgiler karın kaslarına ulaştığında dalgalanıyor. I

Uzanıp göğsünden gövdesine doğru inen çizgilerden birini takip ediyorum. Karın kasları dokunuşumun altında daha da daralıyor ve aniden ihtiyaçla doluyorum.

"Yaptığın şey çok zekiceydi." Sesi sessiz ve ölçülü. "Kardeşimin hayatını kurtardın. Bunu unutmayacağım."

"Sadece kelimelerdi."

"Sihirliydi." Tam göğsümün üzerine, kalbimin üzerine dokunuyor. Meme uçlarım onun yakınlığıyla zirve yapıyor ve elimde olmadan sırtımı eğerek ona yaklaşıyorum. "Büyü ve onu elimde tutma kararlılığı."

"Buraya sizinle birlikte dönmek için bir seçim yaptım. Hepinizle birlikte."

Göbeğinden geçip pantolonumun kemerinin altında kaybolurken parmağımın dövme çizgisinde kalmasına izin veriyorum.

Ama tam ona kancayı takmaya hazırlanırken bileğimi kaptı. "Banyoya gir, sevgilim. Temizlen." Kolumu bıraktı. "Biz söyleyene kadar dışarı çıkma."

"Beni terk mi ediyorsun?" Ona doğru uzandım ama çoktan menzilimden çıktı.

"Eğer burada daha fazla kalırsam, sevgilim, seni küvetin kenarına eğip kaburgaların morarana kadar becereceğim."

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Belki de bunu istiyorum."

"İstemiyorum," diyor. "Sonunda sikimi o daracık amcığa soktuğumda, bu çaresizlikten olmayacak. Temizlen ve biraz dinlen." Banyonun dışında durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Koyu renk saçları hâlâ topuz yapılmış ama birkaç teli dökülmüş ve kanlı bir şekilde yüzüne doğru sarkıyor. O bir manzara. Cesur, kanlı, muhteşem bir manzara. "İyi bir kız ol," diyor bana, "ve dediğimi yap."

Sonra da gitti.

Kas grubun en kibar olanı, tam da bu yüzden bana komut verdiğinde, neredeyse diğerlerinden daha ateşli oluyor.

Bu, kurdun kuzu postunu çıkarıp jilet gibi keskin dişlerini gösterdiğini görmek gibi bir şey.

4

BASH

PAN'IN SAKINLEŞMESİ BİR SAAT SÜRER VE O ZAMANA KADAR, ÇOĞU içkinin. Anlıyorum, gölgesini kaybettiği için kızgın -yine- *ama* kızgınlığını ifade ederken değerli miktarda romu ziyan etmek zorunda mı?

Sanmıyorum.

En azından karanlık gölge tarafından boğazı kesilmemişti. O şey çok acımasızdı.

Yolumuz onunla kesişirse hepimiz mahvolabiliriz. Belki de en iyisi bunu bir kenara bırakmaktır. Sanırım Vane'in zavallı tavrını biraz daha anlayabilirim. Bu tür bir karanlığın damarlarımda yaşamasına izin vermeyi hayal edemiyorum.

Sadece bunu düşünmek bile omuzlarımı titretiyor ve Pan'ın acımasız elinden kurtarmayı başardığım bir şişe romdan uzun bir yudum alıyorum. Likör ürpertinin bir kısmını uzaklaştırmaya yardımcı oluyor. Sanki ruhum göt deliğimden sökülüp alınmış gibi hissediyorum. Her yerim ağrıyor ve başım zonkluyor. Darling'in dışarı çıkması güvenli mi? O tatlı amcığı sikimin etrafında kullanabilirim.

Kalan burbon şişelerinden birini alıp Pan'a uzatırken Vane'in botlarının altındaki camlar çatırdıyor. Pan şişeyi alır, göğsü kabarır, alnını ter kaplar.

Asla Kral kaybetmeyi sevmez.

"İç," diye emreder Vane. Pan içiyor, sanki başka bir şeyin canını almak istiyormuş gibi şişenin boynunu sıkıyor. Sanırım onu suçlamıyorum. Gölgesini kaybetti, Ölüm Gölgesi serbest kaldı ve şimdi Hook hak etmediği bir gücü eline geçirebilir.

Kendi şişemden bir yudum daha alıyorum ve kardeşimin beni izlediğini hissediyorum.

Ne? Ona soruyorum.

Nasıl hissediyorsun?

Ben iyiyim. Sevgilim tarafından iyileştirildim. Her zamankinden daha iyi olduğumu söyleyebilirim.

Kas bana kaşlarını çattı.

Vane bize kaşlarını çattı. "Kesin şu saçmalığı. İkinizin söyleyecek bir şeyi varsa, yüksek sesle söyleyin."

Kas'ın kaşları derinleşir. Pan deri sandalyelerden birine çöküyor, şişeyi dizinin üstüne koymuş, başını arkaya yaslamış.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum. Şu işi bitirelim de sevgilimi alabileyim. Pan'ın gözleri kapalı. Hiçbirimiz konuşmuyoruz.

Ön kapı aşağıda patlayarak açılır ve bir ses kakofonisi çatı katına kadar yükselir.

Kayıp Çocuklardan bazıları yanlarında kayıp kedilerle kasabadan döndüler. Kızların kıkırdamaları peri çanlarının tıngırtısından farksız.

Pan'ın gözleri açıldı.

Çok uzun zaman önce değil, Darling'den önce, orada istediğimizi alırdık. Şimdi... şimdi herhangi bir ıslak amcığın yapacağından emin değilim.

Yapabileceğimiz her şeye bizim adımıza karar verildi çünkü kızlar kendi istekleriyle geliyorlar. Daha önce buraya geldiler. Aletlerimizi yaladılar, döllerimizden ağız dolusu içtiler.

"Hey," diye sesleniyor ön taraftaki kız krala doğru yürürken. Kral kapüşonlu gözlerle kızın gelişini izliyor.

Kızın adını hatırlayamıyorum ama bu grubun lideri o. Libby ya da onun gibi bir şey.

Pan'ın kucağına oturur. Pan ona izin verir.

Birkaç kişi daha kanepeye geliyor ve kardeşimle benim aramdaki boşluğu dolduruyor. Kral olmayabiliriz ama prensiz ve sürgün edilmiş olsak bile hâlâ yadsınamaz bir değerimiz var.

Dokunmak istiyorum.

Dokunmaya

isteksizim. Bu ne lan?

Ben isteksizliğin şeklini bilen bir adam değilim.

Libby kollarını Pan'ın boynuna doluyor ve ona doğru eğiliyor. Burbondan uzun bir yudum daha alır. "Beni özledin mi?" diye sorar ve kirpiklerini kırıştırır.

Yanımdaki bacak bacak üstüne atmış, eteğinin süt gibi kalçalarına kadar inmesine izin veriyor. "Nasılsın, Bash?"

Bunu hatırlıyorum. Cora. Onu birkaç kez becerdim. Birkaç kez daha ağlattım. Dikkat çekmek için olduğu kadar sık için de bir fahişe. Ama ona istediğini verecek kapasitem yok.

Buraya son gelişinde bana "Çok kibirli bir hıyarsın," demişti. "Cora, canım," demiştim, "sanki ne düşündüğün umurumdaymış gibi."

Tabii o sırada başka bir kızın içine gömülmüştüm.

Bunu düşünürken sikim seğiriyor ve onu tutup kucağıma çekme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

Beni durduran ne?

Koridorun hemen aşağısındaki Darling'in farkındalığı.

Onun ne düşündüğünü önemsiyorum ve bu konuda nasıl hissettiğimi bilmiyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Pan, Vane'e diyor ki.

Yanında bir kız olmayan tek kişi Vane'dir. Fırsat verilse hepsi peşlerinden koşmasına izin verir ama bunu denemeyeceklerini çok iyi bilirler. Vane onlarla kokteyl peçetesi katlama sanatı kadar ilgileniyor.

"Sence küçük sevgilin şu anda buraya gelip seni kucağında *bununla* görse ne yapar?" Vane diyor ki.

Libby'nin ağzı açık kaldı. "Hey!"

Vane bakışlarını kıza çevirir ve kız hemen ağzını kapatır. Pan öne doğru oturur ve Karanlık Olan'a bakar.

Libby'nin göğüsleri. "Ben bir kralım," diyor biraz sarhoş bir halde.

"Ne istersem yaparım." "Kendine bunu söyleyip duruyorsun."

"Biz *özel iş* yapmayız." Pan ikincisini sanki iğrençmiş gibi söylüyor. "Beni ikna etmeye mi çalışıyorsun?" Vane karışık çıkıyor.

"Bu konuda ne halt edecek?" Pan diyor ki.

Vane sandalyesinde arkasına yaslanır ve kitabını açar. Her zaman ulaşabileceği bir kitabı vardır. "Sen daha tahtada oturduğunu anlamadan o seni mat eder."

Kas bana, "*Sence Vane Darling'den nefret etmediğini ne zaman kabul edecek?*" dedi.

Homurdanıyorum. *İtibarını mı zedeleyeyim? Asla.*

Yine de haklı, diyor Kas, *Darling buraya gelirse çok kızacak.*

Pan doğru düşünemeyecek kadar sarhoş ve kızgın. Düşündüğü zaman gösterinin tadını çıkaracağım.

Tanımadığım siyah saçlı bir kız ikizime yaklaşıyor. "Benim adım-"

"Adının ne olduğu umurumda değil," diye cevap veriyor Kas, ona zar zor bakarak.

Bu geceki pislik kim? Ben söyleyeyim.

Siktir git.

Sevgilim seni parmağında oynatıyor.

Kas bana sert bir bakış attı. *Herkes için bir parmağı var.*

Yüksek sesle güldüm. Kızlar bize kaşlarını çatıyor, sohbetin dışında bırakılmaktan rahatsız oluyorlar.

Vane kitabına gömülür ve Pan, Vane'in bir şey söylemesini bekliyormuş gibi Libby ile konuşmaya devam eder. Ama onu soymadı. Ağzına almadı. Onu becermedi.

Onun hareketlerindeki gerçeği
görebiliyorum. Peter Pan da en az
benim kadar isteksiz.

5

WINNIE

BANYODAN SONRA OMUZLARIMA BİR BATTANIYE SARIYORUM VE

Açık pencerelerin yanındaki kanepeye kıvrılıp aşağıdaki okyanusu dinliyorum. Ay ışığının eğimi dışında oda karanlık. Ayaklarımı pencere pervazına dayadığımda hava çıplak bacaklarımda serinliyor.

Bir noktada uykuya dalmış olmalıyım, çünkü daha sonra bir sarsıntıyla uyanıyorum ve okyanus çakıllı sahile yumuşak bir şekilde vurarak sakinleşiyor.

Odanın ötesinde kızların kahkahalarını duyuyorum ve karnımda karanlık bir şey kıvrılıyor.

Battaniyeyi bir kenara atıp kapalı yatak odasının kapısına gidiyorum ve kulağımı serin tahtaya dayıyorum.

Dışarıda kesinlikle kızlar var. Kas ve Bash'in konuşmalarındaki belirgin gürültüyü duyuyorum.

Beni gerçekten odama sürgün ettiler ve sonra da yokluğumda bir parti düzenlemeye mi karar verdiler?

Boğazımda düğümlenen öfke çiğ ve keskin.

Peter Pan geçen gece ne demişti? Kimsenin bana dokunmasına izin yoktu. Beni sahiplendiğini mi sanıyor? Kendisi için hiçbir sonuç doğurmadan bana istediğini yapabileceğini mi?

Tabii ki Asla Kral kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünüyor.

Kas bana dışarı çıkmamı söyleyene kadar odamda kalmamı söyledi ama ben burada mahkûm değilim. Artık değilim.

Kapıyı çekip açıyorum ve koridordan çatı katına doğru kayan altın rengi ışığı takip ediyorum.

Duman havada kıvrılıyor. Asla Ağacı'nın dallarında uyuyan, cıvıldaayan muhabbet kuşlarının arasında peri böcekleri parıldıyor.

Ve odanın etrafında ve Peter Pan'ın kucağında bir avuç güzel kız var.

Tahmin etmem gerekirse, çoğunlukla benim yaşımdalar, ancak adada oldukları için ölümlü mü yoksa ölümsüz mü olduklarını söylemek zor. Tüm bunların nasıl işlediğini hala bilmiyorum. Kim yaşlanır, kim yaşlanmaz. Belki burada kimse yaşlanmıyordur. Belki de hepsi eski bir özsu damlasındaki bir böcek gibi zamanda sıkışıp kalmışlardır.

Seksiyonel kanepenin diğer tarafında durduğumda oda sessizleşiyor.

İkizler bana bakıyor. Kanepede aralarında birkaç kız var ama kimse birbirine dokunmuyor. Vane deri sandalyelerden birinde oturuyor, ellerinin arasında bir kitap açık. Beni neredeyse hiç fark etmiyor. Dudaklarının arasından bir sigara sarkıyor.

Peter Pan, Vane'in yanındaki sandalyede oturuyor, kucağında sarışın bir kız var. Kız bana okyanusun kıyılarına kustuğu bir çöp parçasıymışım gibi bakıyor.

Pan ve ben göz göze geldik.

Birbirimizi ölçerken yüzü geriliyor.

Nefes alış verişimi ve kalbimin hızlı atışını yavaşlatmaya çalışarak bakışlarımı ona dikiyorum.

Henüz gölgesi yok. O kadar güçlü değil. Bu da demek oluyor ki, eğer bir duruş sergilemek istiyorsam, şimdi tam zamanı ve midemi bu şekilde düğümlediği için, hiçbirisi üzerinde hak iddia etmediğim halde kendimi bölgeci bir sürtük gibi hissetmeme neden olduğu için ondan intikam almak için ani ve acil bir ihtiyaç var.

Belki de bunu bilerek yapıyor. Belki de ne yapacağımı görmek istiyordur. Yap.

İfadesinde zorlukla algılanabilen bir yükselme, yüzünde hafif bir kıvrılma var. tavrımdaki değişimi hissediyor.

Ya şimdi ya da asla.

Merdivenlere doğru koşuyorum.

Pan kızı kucağından fırlatır ve kız tiz bir çığlık atarak itiraz eder, ardından da bir gümbürtüyle yere düşer.

Arkamda beni kovaladığını hissediyorum ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Benden daha iri, daha uzun bacaklı ve kesinlikle daha hızlı. Ama eski evlerde yeterince zaman geçirdim, onları ihtiyacım olduğu gibi nasıl kullanacağımı biliyorum.

Merdivene ulaştığımda elbisemi kırımın altına sokup korkuluklara oturuyorum, sonra da aşağıya doğru kayıyorum.

Pan beni yakalamaya çalıştığında bir santimle ısıyor ve ben bir saniye sonra zemin kata sığıyorum.

Bu fikirden vazgeçmeden önce birkaç adım atıyor ve elini korkuluklara koyarak kendini yukarı kaldırıyor.

Şimdiden kaçıyorum. Şimdiden intikamımı tasarlıyorum.

Şenlik ateşi çukurunda çıtırdayan bir ateş ve etrafında toplanmış bir düzineden fazla Kayıp Çocuk var. İlk gördüğümü seçiyorum, kollarına atlıyorum, bacaklarımı beline doluyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum.

Bu zevkle ilgili değil.

Bir şey anlatmak için. Ne yazık ki Kayıp Çocuk için.

Altımda kaskatı kesiliyor.

Pan'ın beni yakalayıp götürmesi uzun sürmez.

Kayıp Çocuk gözlerini kırıştırarak bize bakıyor, yüzünde kan yok. "Özür dilerim Asla Kral. Ona dokunmak istemedim. Sadece üzerime geldi!"

Pan bana hak veriyor. "Ne yapıyorsun

lan sen?" "Ne yapıyorsun lan?"

"Sana dokunmalarına izin yok," diyor ve belli belirsiz Kayıp Çocukları işaret ediyor. "Onlar bunu biliyor. Sen de biliyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve kalçamı kaldırıyorum. "Bana dokunmaları yasak," diyorum, "ama *onlara* dokunmamdan hiç bahsetmedin. Bu kurala dayanarak istediğim her şeye dokunabilirim ve dokunmayı da planlıyorum. Sen dokunabiliyorsan, ben de dokunabilirim."

Balkondan, Kas ve Bash kahkahalarını

homurdanırlar. Pan duman çıkarır. "Bunu yukarıda tartışalım."

"Hayır."

"Hayır mı?"

Tek ses ateşin çıtırtısı ve hafif okyanus esintisinde palmye yapraklarının titremesi.

"Hayır mı?" diye tekrarlıyor.

Parçaladığım Kayıp Çocuk bir adım geri çekildi. Diğerleri bir santim bile kıpırdamadı.

Pan bana yaramaz bir çocuk gibi bakıyor. Sonra birden dejavu yaşar gibi beni omzuna aldı.

"Ben senin malın değilim!" Bağurdım ve kığına vurdum.

Tabii ki faydası yok. Peter Pan yağsız kas ve kaya gibi sağlam bir kibirten başka bir şey değil. Beni merdivenlerden yukarı taşıyor, kaslı sırtına vurduğum yumrukları fark etmiyor bile.

Balkondaki ikizlerin yanından geçerken itiyorum. "Bana yardım eder misin?"

Bash şeytani bir sırıtışla, "Üzgünüm sevgilim," diyor. "Kendini bu işe sen bulaştırdın."

Pan beni evin içine taşıırken sönükleşiyor ve gevşiyorum. Çatı katına geldiğimizde parmaklarını yüksek sesle şıklattı ve "Defol git buradan" dedi.

Kızlar koşuşturarak uzaklaşır, topuklu ayakkabılar ana merdivenden aşağı iner.

Pan beni deri sandalyelerden birine bırakıyor ve odanın altın ışıltısı altında parlayan gümüş yüzükleriyle beni işaret ediyor. "Hiç havamda değilim."

"Komik, odamdan çıkıp kucığında Neverland'li bir fahişe bulma havasında değildim."

Yanımdaki sandalyeye oturduğunda kaşlarını çatıyor ve uzun bacaklarını açıyor. Dudaklarının arasına bir sigara koyuyor ve parmaklarını şıklatarak çakmağını açıyor.

Alev sonuna geldiğinde, kağıt ve tütün tutuşur ve Pan uzun bir çekim yapar.

Çakmak kapanıyor.

Duman, akik taşındaki bantlar gibi kıvrılıyor.

Nefesini verdikten sonra dirseğini sandalyenin koluna dayıyor, sigarasını ilk iki parmağının arasına sıkıştırıyor. Bana bakıyor, mavi gözleri ışıktaki parlıyor.

Aynı anda hem sıcak hem soğuk hissediyorum.

Onun dikkatini çekmek istedim ve şimdi çektim.

"Ben açık sözlü bir adamım," diyor. "Oyun oynamayı sevmem. Eğer bana söyleyecek bir şeyin varsa, sevgilim, yüzüme söyle."

Burnumdan nefes alıyorum.

Ne söylemek istiyorum? Ve nasıl söyleyeceğim? İtiraf edeyim, onu başka bir kıza dokunduğu için pişman etmenin ötesinde bir planım yoktu.

Ama sanırım işin özü bu, değil mi? O yüzden en iyisi sadece söylemek. "Paylaşmak istemiyorum."

Gözlerini kısıyor.

"Eğer benim başkasına dokunmaya iznim yoksa, senin de yok."

Pan dilini alt dudağının iç kısmında gezdiriyor. Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor ve bakışlarının ağırlığı kalçalarımı birbirine sürtmeme neden oluyor

Bacaklarımın arasındaki vızıltının bir kısmını engellemek için.

"Biz dört çok aç adamız. İştahımıza yetiştirebileceğinizi gerçekten düşünüyor musunuz?"

Bunu düşünmememe bile gerek yok. "Evet."

Bakışları karanlık ve tehlikeli bir hal aldı ve sanırım bu işin nereye varacağını başından beri biliyordu. Haritayı çizdi ve ben de X işaretini takip ederek tuzağına düştüm.

"O zaman göster bana,"

diyor. "Nasıl?"

"Dördümüzü de istiyorsan dizlerinin üzerine çök ve o ağzını çalıştır. Bana küçük Darling fahişemiz olabileceğini göster."

Vızıltı yoğunlaşıyor ve klitorisim muhtaç bir tomurcuğa dönüşüyor. İyi o zaman. Bir performans istiyorsa, bir tane alacak.

Ayağa kalkıyorum. Sigarasından uzun bir nefes daha çekiyor, dumanı tekrar içine çekmeden önce yoğun bir bulut halinde dudaklarından dışarı sızmasına izin veriyor.

Gergin ve gerginim ve olmam gerekenden daha heyecanlıyım.

Önünde yere çökmek için hamle yapıyorum ama sadece bir kez başını sallıyor. "Önce ikizler. Onları yerken boğulmanı izlemek istiyorum."

Sözlerindeki sertlik beni korkutmak için ama planı buysa beni çok iyi tanımıyor demektir. Çünkü karnım kanatlarla dolu ve amım zonkluyor.

Eğer Asla Kral fae prenslerine ben ağlayana kadar ağzımı sikkelerini emrederse, bunu yapacaklarından şüpheleniyorum.

Eğer yaparlarsa, hoşuma gideceğinden şüpheleniyorum.

İkizlere doğru döndüğümde, Bash sanki bütün gece bunu beklemiş gibi sikini eline almıştı bile.

Odayı geçip bacaklarının arasına giriyorum, pütürlü halı dizlerimi ısıtıyor. Bash kendini yumrukluyor, uzun ve yavaş okşuyor. Aletinin başındaki döl şimdiden parlıyor ve başparmağının ucuyla ovalayarak temizliyor, sonra da alt dudağıma sürüyor.

Dilimi tatlılığın üzerinde kaydırırken amımda cevap veren bir heyecan var.

"O yaramaz küçük amcığı iki kez yedim," diyor. "Ağzına sahip olmaktan da zevk alacağım."

"O zaman neyi bekliyorsun?" Meydan okuyorum.

Göğsünün derinliklerinde inliyor, sonra saçlarımdan bir tutam alıyor ve beni etrafından aşağı itiyor.

Ağızımdaki büyüklüğü beni şaşırtıyor ve alışmaya çalışırken hava boğazıma takılıyor.

Bash beni üzerine çekerken kalçalarını ileri doğru sallıyor, shaftının başı boğazımın arkasına çarpıyor. Öğürüyorum. O çekiliyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

Pan arkamdan, "Ona fazla yüklenme, Bash. Bunu o istedi, almasını sağla."

"Ben kimim ki kralın taleplerini reddedeyim?" Bash beni geri itiyor, sonra ayağa kalkıyor. Aletiyle yüzüme tokat atıyor ve ben şaşkınlıkla nefes alıyorum.

"Durma, sevgilim. Devam et." Bana gülümsüyor, kehribar rengi gözleri parlıyor.

Yerimi değiştiriyorum ve dudaklarımı onun etrafına sarıyorum, üzerinde aşağı yukarı sallanıyorum. Elini saçlarıma gömüyor ve beni daha derine yönlendirirken sertçe çekiştiriyor.

"İşte iyi bir kız," diyor. "Bana bak."

Bakışlarıyla buluşabilmek için başımı eğiyorum ve gözlerinde parıldayan karanlık memnuniyet karnımın yükselmesine ve klitorisimin zonklamasına neden oluyor.

Keşke bana dokunuyor olsaydı. Keşke kardeşi beni beceriyor olsaydı. Keşke... Keşke...

"Aynen böyle, sevgilim."

Kalçalarını pompalıyor, içime giriyor. "Siktir, evet."

Boğazımın arkasına vurduğunda nefesimi tutamıyorum ve gözlerim yaşıyor. Burnumdan hızlıca nefes veriyorum, ona uyum sağlamaya çalışıyorum, boğulmamaya çalışıyorum.

"Siktir, sevgilim."

Tüm bu süre boyunca Pan'ın bakışlarını üzerimde hissediyorum, beni içine çekiyor. Bir gösteri olmanın son derece heyecan verici bir yanı var.

Bash daha hızlı pompalıyor, ağızımı her şeyden çok cezalandırıcı bir şekilde beceriyor.

Ve sonunda içime boşaldığında, döllerini dilimin üzerinde çiçek açıyor, derin nefes alıyorum, kendini boşaltana kadar kırılmamaya çalışıyorum. Titriyorum, ateşliyim, telaşlıyım ve çok azgıyım.

Bash ağızımdan çekerken beni yukarı kaldırıyor. "Yuttun mu? Bir bakayım sevgilim."

Dilimin ucunu dışarı çıkarıyorum.

Tabii ki yuttum. Ben beceriksiz değilim.

"Aferin kızıma," diyor ve sonra eğilip beni öpüyor, uzun ve derin, dili dilimin üzerinde kayıyor. Geri çekildiğinde alnını benimkine yaslıyor ve "Buna tahmin edemeyeceğin kadar çok ihtiyacım vardı" diyor.

"Belki de benim buna senden daha çok ihtiyacım vardı."

Kendi kendine kıkırdıyor. "İhtiyacın olandan fazlasını almak üzeresin. Kas," der ve doğrulur. "Bana biraz ip getir."

Ortadan kaybolurken Kas'ın ayak sesleri duyuluyor ve geri döndüğünde elinde uzun bir ip var. Bash'in kollarımı arkadan ve bileklerimden bağlaması iki saniyeden az sürüyor.

Bash arkamda duruyor ve bir eliyle ipin kuyruğunu tutarken diğer eliyle boğazımı sarıyor. "Sıra sende kardeşim," diyor.

Kas çoktan sertleşmişti, ama tereddüt ediyor, beni içine alıyor, bağlı ve onun için konumlandırılmış.

Midem keleklerle dolu ve dudaklarım ıslak ve şişmiş. Dilimin ucunda hâlâ Bash'in dölünün tadını alabiliyorum ama bu bir ziyafetse, daha yeni tatmıştım.

Bash ipi yukarı çekerek vücudumu kavislendiriyor ve göğsümü dışarı çıkarmaya zorluyor. Üzerimde hâlâ elbisem var ama yakası düşük ve Kas yanıma geldiğinde parmağını dikişin üzerinde gezdiriyor ve göğsümden tüylerim diken diken oluyor, meme uçlarımda boncuklar oluşuyor.

Malzemenin arasından gergin çıkıntılara bakıyor.

"Kullanılmak hoşuna gidiyor mu sevgilim?" diye soruyor, sanki cevap önemliymiş gibi. Önemli mi? Hiç kimse ne istediğimi umursamadı.

"Bu karmaşık bir soru," diyorum. "Bana en iyi cevabını ver."

"Evet."

"Neden?"

Eli aşağı doğru kayarken gözlerimi kapatıyorum, zeki parmakları kumaşın arasından göğüs ucumla alay ediyor. Cevap veren bir heyecan amıma doğru inerken tıslıyorum.

"Çünkü beni iyi hissettiriyor."

"Ve?"

Diğer göğsüme geçiyor, meme ucumu sertçe çimdikliyor ve külotuma yeni bir ıslaklık sızıyor.

"Ve bu beni daha az yalnız hissettiriyor."

Gözyaşlarım gözlerimde yanıyor, beni hazırlıksız yakalıyor.

Bu kabul etmek istediğimden daha fazlasıydı. Rahat olduğumdan daha fazla gerçek.

Artık yalnız kalmak istemiyorum.

Kas kemerini çözüyor ve fermuar dış dış açılırken yüksek sesle ısıırıyor.

Aleti iç çamaşırının koyu renkli kumaşına sürtünüyor. Ellerimi kullanabilseydim, ona ciddi bir şekilde yardım ederdim.

Kas'la sadece bir kez birlikte oldum ve o da Pan beni masanın üzerine yatırdıktan sonra, ikizi beni arkadan sikerken oldu.

Dikkat edecek zaman yoktu.

Kas, Bash'ten daha büyük. Tahminimce Pan'dan da büyük. Vane'e karşı nasıl olduğunu söylemek zor.

Kaş'ın hepsini ağızıma alabilir miyim bilmiyorum.

Bash elini boğazıma doluyor ve sanki ben sahnedeymişim, o da yönetmenmiş, Kaş da altın oyuncumuzmuş gibi bana doğru açı veriyor.

Kalbim kulak zarıma çarpıyor. Midem düğümleniyor.

Bunu yapabilirim. Onun büyüklüğüne dayanabilirim. Onu alacağım.

Aletin başını dudaklarıma sürtüyor ve ben de onunla buluşmak için dilimi çıkarıyorum, bu da göğsünün derinliklerinde inlemesine neden oluyor. Vahşi sesi amıma doğru bir heyecan gönderiyor.

Oyalanmak istiyor ama bunun için zaman olmadığını şimdiden söyleyebilirim.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek ağızıma daldırıyor ve onu emmemi sağlıyor. "Kendimi kandırıyor olabilirim," diyor, gözleri kukuletalı, sesi boğuk. "Belki de seninle, sevgilim, sadece çaresizlik vardır."

Ve sonra aletini ağızıma soktu.

C

WINNIE

KAS, GÖZYAŞLARIM AKANA KADAR AĞZIMI HIZLI VE SERT BİR ŞEKİLDE SIKIYOR. yüz.

Onu boğuyorum.

Kollarım arkamdan bağlı olduğu için hızını kontrol edemiyorum ve o da acımasız.

Çaresiz durumda.

Ve benim ağzım için çok büyük.

Sonunda boşaldığında, doğrudan boğazımdan aşağı fışkırıyor ve dışarı çıktığında nefes nefese kalıyorum.

Sendeleyerek uzaklaşır ve kanepeye yığılır, başını tavana doğru eğer, peri böcekleri heyecanlı bir çılgınlık içinde bir ileri bir geri koşuşturmaktadır.

Nasıl hissettiklerini biliyorum.

Bash yanıma gelip yüzümdeki yaşları silerken birkaç nefes daha çekiyorum. "Ne kadar iyi bir kızsın, değil mi sevgilim?"

"Çöz beni," dedim. "Böylece kralla ilgilenebilirim." Bana gülümsüyor. "Nasıl istersen."

İpler çözüldüğünde, ellerimi tekrar hissetmek için bileklerimi ovuyorum.

Pan'a bakıyorum.

Sandalyeye uzanmış, bakışları uzakta. Üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve pazılarını ikinci bir deri gibi saran koyu renk bir tişört var.

Kollarından koyu mürekkep akıyor ve yakasının etrafından birkaç dal görünüyor.

Çok kötü bir görüntü.

Ve onun için günah işlemeyi asla bırakmayacağım.

Yanına gitmek için ayağa kalkıyorum ama bana ters ters bakıyor ve başını sallıyor. "Sana dizlerinin üzerinden kalkmanı söyledim mi?" diyor. "*Bana doğru sürüneceksin.*" İçimdeki kelekler arzu ve utanç fırtınasına dönüşüyor.

Ona doğru *sürünmemi mi* istiyor?

Oynamaktan nefret ettiğine yemin etmesine rağmen oyunda kalamayacağımı kanıtladığını düşünüyor.

Her şey bir oyun. Özellikle de bu.

Herkes sessiz, bekliyor, ne yapacağımı merak ediyor. Kaybetmeyeceğim.

Peter Pan için bir ziyafet olmaya kararlıyım, onu benim tadım için obur yapacağım.

Ellerimi halıya koydum ve ona doğru süründüm.

Kitap Vane'in ellerinde kapanıyor ve onun beni izlediği düşüncesiyle ağırlık merkezim sallanıyor, sırtım bir yılan gibi bükülmüş, kığım havada.

Belki yeterince gösteri yaparsam, o da katılmak ister.

Bu adamlardan alıp götürmek, açgözlü bir kraliçe gibi ganimetlerimi biriktirmek istiyorum.

Pan'a ulaştığımda bacaklarını benim için açıyor, böylece aralarına girebiliyorum. Kemerinin tokasını açıp deriyi tokadan geçirirken bakışları parlak ve tatmin olmuş. Metal tıngırıyor. Pan izliyor.

Düğmesini açtığımda pantolonunu zorluyor ve onun şişkinliğini görmek göğsümde bir ateş yakıyor.

Fermuarı açtığımda, kıyafetlerini aşağı çekiyorum ve sikiinin serbest kalmasına izin veriyorum.

Ayağa kalkarak ağzımı sikiinin şişmiş başının üzerine yerleştiriyorum ve vücudu gerilerek bekliyor.

Onu elime alıyorum, yavaşça okşuyorum, her çıkıntıyı, her tıkanmış damarı ezberliyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor.

"Paylaşmak istemiyorum,"
diyorum ona. Burun delikleri
alevlendi.

"Ben koridorun hemen aşağısındayken seni kucağında şehirden bir kızla bulmak istemiyorum. Kucağında *ben* olabilecekken."

Öne doğru oturup dudaklarımı ondan bir santim uzağa koyuyorum ve alaycı bir nefes üflüyorum. Ağzımın onu saracağı beklentisiyle sikiinin başı zonkluyor.

"Söyle, Never King."

"O güzel küçük ağzını sikime koyarsan belki yaparım."

Biraz daha ileri gidip dilimin ucunu aletinin parlayan yarığının üzerinde gezdiriyorum.

"Söyle."

İnliyor ve benimle buluşmak için kalçalarını ileri doğru sallıyor, ben de shaftının dibine batıyorum ve kalın alt tarafını yalıyorum.

Bir nefeslik hava kaçıyor.

Sanırım o da ben de her an bana çarpabileceğini biliyoruz ama oyun oyundur. Ve ben kazanmaya niyetliyim.

Asla Kral benim. Ve bunu ona itiraf ettireceğim.

Sanki onu tekrar dibinden ucuna kadar yalayacakmışım gibi hareket ediyorum, ama ağzımı ona karşı sadece bir hayalet gibi tutuyorum, neredeyse dokunuyorum, tam olarak bağlanmıyorum.

Göğsünden gelen inilti neredeyse hayvani bir ses. "Sevgilim," diyor.

"Evet?"

Gözleri kapanıyor ve derin, sakın bir nefes alıyor. "Sahip olacağım tek am senin amın olacak." Gözleri tekrar açılıyor ve öne doğru oturuyor, beni kollarımın altından yakalıyor ve beni döndürüyor, böylece sandalyede olan ben oluyorum ve dizlerinin üzerinde olan o oluyor. "Sikime yaklaşacak tek ağız senin ağzındır." Elbisemi belime kadar kıvrıyor. "Kucağında güzel bir kupa gibi oturacak tek kız sensin." Bir parmağını külotuma sokuyor ve külotumu kenara çekerek beni ortaya çıkarıyor. "Kişisel fahişem gibi davranacağım tek kız sensin." Öne doğru oturuyor, ağzını ıslaklığımın hemen üzerine koyuyor ve bana kendi ilacımın tadına baktırıyor.

Beklentiyle titriyorum.

"Bu yeterli olur mu sevgilim?" diyor.

Başımı ısrarla sallıyorum. "Evet."

Dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor, ama bu sadece bir bakış, her şeyden çok bir alay, ama yine de derimden sürünme dürtüsü var.

"Tekrar söyle," diye
emrediyor. "Evet, bu yeterli
olacaktır."

Parmaklarını külotumun dikişinden yukarı kaydırıyor, parmak
eklemlerinin arka tarafını kasıtlı olarak amımın, sonra da klitorisimin
üzerinde gezdiriyor.

Bunun verdiği zevkle titriyorum.

"Evet, ne?"

Pelüş deri koltuğa gömüldüm. "Evet... Pan?"

Amcığıma tükürüyor ve iki parmağını yukarı kaydırarak şişmiş
mememle buluşuyor. "Tekrar dene."

"Evet..." Tekrar aşağı kayarak parmaklarını içime soktuğunda keskin bir
nefes alıyorum. "Evet, kralım."

"Aferin kızım," diyor ve sonunda bana istediğim ve ihtiyacım olan şeyi
veriyor - ağzını amıma dayıyor.

Diliyle beni yalıyor, kızdırıyor ve beceriyor.

Sandalyede kıvranıyorum ama beni kafese
kapattı.

Nefes nefese tavana doğru
inliyorum. Ağzıyla acımasız.

Klitorisimdeki zevk artıyor ve bir parmak daha ekleyip beni üç
parmakla sıkıtiğinde, boğazımdan tiz bir inilti kaçıyor.

Hepsinin beni izlediğini
hissedebiliyorum. Ve umurumda
değil.

Bir şekilde Pan gösteriyi değiştirdi, beni seyirci ve oyuncu yaptı.

Altında kıvranıyorum. Beni daha sıkı tutuyor, dili ıslak bedenimde kayıyor.
yarık.

"Benim için gel sevgilim," diyor kalçalarımın arasından. "İçime gel
ağız."

Çok hızlı nefes alıyorum, başım dönüyor ve bedenim ihtiyaç ve arzuyla
parlıyor. Pan dilini klitorisime değdirirken ve parmakları beni doldururken
dalga hızla içeri giriyor.

Öyle yüksek sesle geliyorum ki, uyuyan muhabbet kuşları uyanıp kanat
çırparak uçuyorlar.

Elimi Pan'ın saçlarının arasından geçirip onu üzerime doğru
yönlendiriyorum ve orgazm bir deprem gibi her kemiğimi sarsıyor.

Zevk ve sıcaklıktan başka bir şey yok.

Diğer tarafa çöktüğümde, Peter Pan hala bacaklarımın arasındayken,
ağzı sularıyla ıslanmış halde sandalyeye yığılmıştım.

Yavaşça üzerime doğru yükseliyor ve omuzlarının çizgisi ışığı engelliyor, böylece tek görebildiğim o oluyor.

"Bizi istiyorsun sevgilim, bize sahipsin ama *benim* kurallarına uyacaksın. Anladın mı?"

Yavaş ve ölçülü birkaç nefes alıyorum.

"Söyle, sevgilim."

"Evet. İyi. Kurallarınıza uyacağım."

"Eğer yarak istiyorsan, seçebileceğin dört tane var. Dört ve daha fazlası yok." Ellerini kalçalarımın doladı ve kışımı sandalyenin kenarına doğru çekti. "Eğer seni başka birine dokunurken yakalarsam, hiç mutlu olmam." Külotum hâlâ yamukken, açıklığıma sokuldu. "Bana anladığını söyle."

"Anlıyorum."

Beni dolduruyor ve hızla nefes veriyorum. İlerleme temposu değişiyor. Daha hızlı. Daha sert. Bacaklarımı yukarı doğru büküyor ve içime giriyor, ben çok ıslağım ve o çok sert, sevişirken yüksek bir gıcırdama sesi çıkarıyoruz.

Pan içime giriyor, beni sandalyeye gömüyor. Bana sahipmiş gibi beceriyor ve belki de bazı açılardan öyle.

Belki de ben onun malıyım.

Belki de bu fikirden nefret etmiyorumdur.

Pan acımasız ve benim kedi vurma alır.

Alacağım ve alacağım çünkü içinde her zaman güç olacak.

Ve ben bu güçlü adamların arasında güçlü olmak istiyorum.

Pan sonunda içime girdiğinde, tükenmiş, ağırlı ve memnuniyetle parıldayan bir haldeyim.

Ama bir tane daha var.

Tatmin edilecek bir penis

daha. Eğer bana izin

verirse.

Pan geri çekilir ve kendini uzaklaştırır, ardından yanındaki sandalyeye oturur. Ben.

Doğruluyorum ve Vane'in uyumsuz gözlerini üzerimde buluyorum. Başını zorlukla algılanabilir bir şekilde sallıyor.

Ama ben kolay kolay korkmam.

Ayağa kalkıp odayı geçiyorum, Peter Pan'ın dölleri kalçalarımın aşağı damlıyor. Vane'in göğsü derin bir nefesle yükseliyor.

Kalbim boğazımda düğümleniyor.

Vane'in önünde bir kez daha dizlerimin üzerine çöküyorum ama bu kez ellerim titriyor ve ağzım beklentiden kupkuru **o l u y o r .**

Pantolonunun düğmesini açmak için öne uzanıyorum ve Vane menekşe rengi gözleri kararırken beni bileğimden **y a k a l ı y o r .**

Dehşet omurgamdan yukarı kayıyor ve saç çizgim boyunca terler boşalıyor.

Nefesimi tutarak, tüylerimi diken diken eden korkuyu bastırmaya çalışıyorum.

Bunu yapabilirim. Ona ve terörüne dayanabilir ve ona güçlü olduğumu kanıtlayabilirim.

Diğer elimle uzanıyorum, ona sahip olmaya kararlıyım.

Ama ne olduğunu anlayamadan odanın öbür ucuna uçtum ve Vane'in eli boğazıma dolanmış bir şekilde duvara fırlatıldım.

7

WINNIE

YAŞADIĞIM ŞOK YÜZÜNDEN HAVASIZLIKTAN NEFESİM KESİLDİ VE Vane'in beni tutuşu sıkılaşıyor, beni ayaklarımdan kaldırırken hava kaynağımı kapatıyor ve satın almak için işe yaramaz bir şekilde pedal çeviriyorum.

Saçları parlak beyaza dönerken Ölüm Gölgesi'nin karanlığı gözlerinin etrafında dalgalanıyor.

"Vane! Tanrı aşkına!" Pan ve ikizler arkamızdan koşarak geliyorlar. Oksijen için mücadele ederken yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyorum. "Bırak onu," diyor Pan.

Dehşet, karnımın alt kısmından tekrar yükseliyor ve bir kırkayak gibi içime doğru ilerliyor. Kalbim kulaklarımda yüksek sesle atıyor.

"Sevgilim ne istiyorsa onu istiyor." Vane'in sesi de bakışlarıyla birlikte değişti. Ölüm Gölgesi onu insandan çok iblise dönüştürüyor, böylece sesi gürleyerek etrafımızda yankılanıyor.

Gözyaşlarım göz kapaklarımdan dökülüp yanağımdan aşağı süzülüyor. Buna hazırlıklı değildim.

Kendimi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Şşşt," diye mırıldandı. "Gözyaşlarını gerçekten acı çektiğin zamanlara sakla." Gözlerim yuvalarından fırlıyor.

İkizler etrafımızda dolanırken Pan, "Lütfen bırakın gitsin," diyor.

"Bunu istediğini sanıyor," diye devam ediyor Vane. "Ona neden istememesi gerektiğini kanıtlamama izin verin."

Eğer ciğerlerimde hava olsaydı, çığlık atıyor olurum.

Elimi Vane'in bileğine doluyorum, diğer elim beni kavramak için çırpınıyor. Havaya ihtiyacım var. Havaya ihtiyacım var. Bir çeşit rahatlama. Sikeyim.

Belki de ben hiçbir şey bilmeyen aptal bir kıyım.

"Vane," diyor Pan tekrar, tam ikizler saldırırken.

Vane beni bıraktığında yere düştüm. Dört ayak üstünde, nefes nefese kaldım.

İkizler Vane'in kollarından tutup onu geri çekerler. Vane onlara karşı koyar ve Bash'in boğazını sıkarak onu bir hiçmiş gibi kenara fırlatır. Sıra Kas'a gelir ve göğsüne bir tekme yer. Havada uçarak Asla Ağacı'nın gövdesine çarpıyor ve dallar çarpmanın etkisiyle titriyor.

Vane sonra Pan'a döner.

Pan ellerini kaldırır. "Kendini topla," der. Vane ona doğru yürür.

"Tanrı aşkına, Vane."

Oksijen emiyorum ve sonra sırtımı duvara dayayıp ayaklarıma doğru kaymak için kullanıyorum.

Konuşmaya çalıştığımda sesim cılız ve boş çıkıyor. "Vane," dene.

"O bizim, değil mi?" Vane, sesi hâlâ korkunç derecede karanlık, diyor.

"Gölgeyi nasıl kontrol edeceğini bulmalısın," diyor Pan, hala geri adım atıyor. "Yoksa hepimiz öleceğiz."

"Ben gölgeyim." Vane, Pan ile arasındaki mesafeyi kapatır. "Onu kontrol etmeme gerek yok."

"Evet, ya yaparsın ya da seni adana geri gönderirim."

Vane saldırıyor. Pan eğiliyor. Vane tekrar savuruyor ve Pan'ı çenesinden yakalıyor. Pan sendeleyerek geri çekiliyor ve Vane boşluğu değerlendirerek Pan'ı kolundan yakalıyor. Vane'in dokunuşuyla karanlık çiçek açıyor ve Pan'ın dövmelelerinin üzerine yayılıyor, derisine murekkepten daha derin işliyordu.

O da ne?

Karanlık gittikçe yayılıyor ve Pan'ın boğazının solgun derisini kemiriyor.

"Neler oluyor?" Mırıldanıyorum. "Kas? Ne oluyor?"

Kas gözlerini kocaman açarak başını sallıyor. "Eğer durmazsa onu öldürecek."

Müreккеpli dallar Pan'ın çenesinin kıvrımına doğru uzanıyor ve dudaklarını siyaha çeviriyor.

"Ne yapacağız?"

Bash kaşlarını çatır. "Bilmiyorum amına koyayım. Pan dışında kimse Vane'e karşı duramaz."

Karanlık onu santim santim tüketirken Pan dişlerini gıcırdatıyor. "Vane... Tanrı aşkına." Pan soluk soluğa bağılıyor ama Vane vazgeçme belirtisi göstermiyor.

"Bir şeyler yapmalıyız," diyorum.

Peter Pan ölemez.

"Vane!" Bağııyorum.

Hafifçe dönüyor, çenesinin çizgisi omzunun yükselişiyle buluşuyor.

"Bana istediğin şekilde sahip olabilirsin."

"*Sevgilim*," diyor Kas tıslayarak. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Ona zarar vermek istemediğimi kanıtlamak için kollarımı açarak yaklaşıyorum.

Vane Pan'ı yere düşürür ve karanlık hemen geri çekilir ve Pan ellerini göğsünde kavuşturarak kambur durur.

Ölüm Gölgesi bana dönüyor ve dehşet geri geliyor.

Avını takip eden bir avcı gibi yavaş, kasıtlı adımlarla beni takip ediyor.

Duvara geri dönüyorum ve çıplak ayağımla bir cam parçasına basıyorum ve acının ısırmasıyla tıslıyorum.

Bu endişelerimin en küçüğü. Yaraya daha sonra bakabilirim.

Ama Vane'in bakışları yerde, kanla bıraktığım ayak izinde geziniyor.

Acı keskin ve yoğun ama daha önce katlanmadığım bir şey değil.

Kan yayılırken ve acı sinirlerimi zonklatırken başka bir şey daha fark ediyorum.

Dehşet kanla birlikte akıp gitti.

Vane bana kaşlarını çatıyor ve saçlarındaki beyaz kayboluyor. Ayağımdaki donuk ağrıyla nefes alıyorum.

Vane'in gözleri normal siyah ve menekşe rengine dönüyor ama öfkesi hâlâ çenesinin çizgilerini kesiyor.

Odanın enerjisi değişti. Okyanusun çalkalanmasının ve gökyüzünün çatırdamasının durduğu fırtınadan sonraki sessizlik.

Vane omuzlarını geriye doğru sallar ve uzun, derin bir nefes alarak, "Bunu bir daha asla yapma," der ve ardından merdivenlerden inerek evden çıkar.

PETER PAN

ACELEYLE DARLING'IN YANINA GIDIP ONU OMZUMA YASLADIM VE baldırını dürtüyorum. "Yukarı kaldır," diye emrediyorum ve o da emredileni yapıyor.

Ayağının kemerinde kötü bir kesik var.

"Kas," diyorum.

"Hallediyorum." Koridorda kaybolur.

Bash barın arkasındaki dolaplardan birini açıyor ve bir havluyla geri gelip bana uzatıyor.

"Bana tutun sevgilim," diyorum ve onu kolayca kaldırırken kolunu boynuma doluyor. Onu kanepeye taşıyorum ve kanayan ayağını kucağıma yerleştirebilmek için köşeye oturtuyorum. Islak kızılık pantolonumun içine sızmaya başlamıştı bile.

Kas bir ilk yardım çantası, bir iğne ve iplikle geri döner.

"O kadar da kötü değil!" Darling itiraz eder ve ayağını geri çekmeye çalışır.

Onu sıkıca tutuyorum. "Benimle kavgaya etme," diyorum ona. "Bu açık bir yara. Dikiş atarsak daha çabuk iyileşir."

Yastığa sırtını yaslıyor. "Bıçaklara dayanabilirim. İğneler... o kadar da değil."

Ona bakıyorum ve güzel yeşil gözlerinde dehşetin sınırını buluyorum. İnanmak istediğimizden daha güçlü olduğunu düşünüyorum ama hepimiz bir şeylerden korkmalıyız.

Kısa bir süre önce en çok korktuğum şey adayı kaybetmektir.

Darling'in kokusu hâlâ üzerimdeyken ve kanı kıyafetlerimi ıslatırken, o korku gözlerimin önünde şekil değiştiriyor.

Kanamasını görmek, Vane'in onu duvara yasladığı yerden boğazının etrafında çiçek açmaya başlayan morlukları görmek...

İçim içimi yiyor ve onu bırakmak istemiyorum.

Onun da gölgem gibi ortadan kaybolup gecenin içine karışmasını ve beni yalnız bırakmasını istemiyorum, elimde kıvranan karanlıktan ve bir zamanlar kalbimin olduğu yerde iltihaplı bir yaradan başka bir şey kalmamış, içi boşalmış bir adam.

İçim üşüyor. Sıcak olmak istiyorum.

Masanın üzerindeki burbon şişesine parmaklarımı şıklatıyorum ve Kas, bezi ıslatabilmem için onu bana getiriyor. Bezi Darling'in ayağına koyduğumda karşılığında tıslıyor ve elimde çırpınıyor.

"Kıpırdama."

"Acıyor."

"Vane'in sana istediğini yapmasına izin verecektin ve şimdi birazcık alkolden mi şikayet ediyorsun?"

Haklı olduğumu bildiği için inliyor.

Bash iğneyi çakmağın alevinde gezdirirken, "Karanlık Olan sorununu ele almamız gerekiyor," diyor.

"Her seferinde bir sorun."

Görünüşe göre yeni mantramız.

Kan temizlendikten sonra kesiğe daha iyi bakabilirim. Yaklaşık 15 santim uzunluğunda ve hâlâ sızıntı var. Darling'in dünyasında bu tür şeyler için anestezi var. Burada Fae prenslerimiz var.

Bash iğneyi uzatırken, "Ağrısı için ona bir şey verin," diyorum.

"Arkana yaslan sevgilim," diye

emrediyor Kas. Hepimize

şüpheli bir bakış atıyor.

"Seni unutturana kadar sikişmemize izin vereceksin ama yaralandığında sana bakmayacak mısın?" Diyorum. Yaralı bir orman yarattığı gibi, titreyerek ve nemli görünmesi hoşuma gitmiyor. "Lütfen sevgilim," diye ekliyorum. "Seninle ilgilenmeme izin ver."

Gözlerinden ıslaklık fışkırıyor ve sanırım hayatında hiç nazik bir el görmemiş. Acımasız olabilirim, onu becerebilirim ve ona fahişem gibi davranabilirim, ama yaralandığında ona bakacağım ve o da buna boyun eğecek ve ona benden her ikisine de sahip olabileceğini kanıtlayacağım.

Bana en çok ihtiyacı olduğu anda ona ihanet etmeyeceğim.

Sonunda yerini değiştiriyor ve minderlere yaslanıyor. Kas'a başımla selam veriyorum.

Saniyeler içinde Darling rahatlayarak iç çekti. Ona bir illüzyon verdiğini anlamak için görmeme gerek yok. Fae büyüğü görmekle olduğı kadar hissetmekle de ilgili olabilir.

"İyi mi?" Kas'a sordum.

Başını sallıyor. "Bir süreliğine iyi olmalı."

İğneyi etine batırdım ve yarayı kapatmaya başladım. Zar zor fark etti.

Bash önümdeki alçak masanın kenarına oturup çalışmamı izlerken, "Neredeyse seni öldürüyordu," diyor.

"Evet, ama yapmadı."

"Sadece Darling dikkatini dağıttığı için."

Yaranın yarısı kapandı ve her geçen saniye daha da küçölüyor. Sürekli korsanların tehdidi altında olduğunuzda, yaralarla ilgilenme konusunda hızla uzmanlaşıyorsunuz. "Sadece bir denge bulması gerekiyor," diyorum ama bunun saçmalık olduğunu ben bile biliyorum. Vane yıllardır Varolmayan Ülke'de. Ölüm Gölgesi daha da uzun süredir onda. Eğer bir denge bulacak olsaydı, şimdiye kadar bulmuş olurdu.

"Gölgeni geri alırsan," diye başlıyor Kas, "onu kontrol edebileceğini düşünüyor musun?"

"Söylemesi zor."

Şüpheli. Belki de.

Belki de bu fikri düşünmekle bile aptallık ediyorum.

Yara kapandıktan sonra ipi düğümlüyorum ve iğneyi Kas'a veriyorum. Bash gazlı bez, bant ve düzenli olarak yaptığı peri merhemi kutusuyla bekliyor. Kapağı zaten açıkken, bir parmağımı içine sokuyorum. Merhem Neverland toprağı gibi kokuyor.

Gazlı bezi etrafına sarmadan ve bantlamadan önce yaraya hafifçe sürüyorum.

"İllüzyon bir süre devam etsin," diyorum onlara. "Bırakın dinlensin." Her neredeyse, bizden ve çatı katından çok uzakta.

Ki bu da iyi bir şey.

Zihnimde ikizlerin onun ağzını siktiğı görüntüler canlanırken sikim kalınlaşıyor.

Tanrım, onun kullanılmasını izlemeye bayılıyorum.

Ama sadece en güvendiğim kişiler tarafından. Diğer piçlerin onunla aynı havayı soluyacak kadar yaklaşmasına izin vermem.

Vane bir konuda haklıydı, benimle nasıl oynayacağını biliyordu.

Başka birinin ona elini sürdüğünü düşünmek bile kemiklerimi kırmama neden oluyor.

Kanepeye yayılmış ona bakıyorum, bacakları hâlâ kucağımın üzerinde. Teni ellerimin altında sıcak ve yumuşak. Keşke onun yanına kıvrılabilseydim. Keşke onu kendime doğru çekebilseydim.

Her ikisi için de duyulan dürtü yabancı ve uygunsuzdur.

Genelde bölgeci değilimdir. Genelde rahatsız edecek kadar umursamam. Ama onun solgun teninin her santimi fethetmek ve benim yapmak istediğim bir bölge.

Onu tekrar becermeden önce, onu gereğinden fazla kullanmadan önce buradan siktir olup gitmeliyim.

Yavaşça bacaklarının altından sıyrılıyorum ve sonra kanepenin arkasındaki battaniyelerden birini çekip minik bedeninin üzerine örtüyorum. Sıcaklığın içine kıvrılıyor ve bir tutam saçını kenara ittiğinde inliyor.

İçim yine sıkışıyor ama çok farklı bir nedenden dolayı.

"Geri döneceğim," diyorum ikizlere. "Ona göz kulak olun. Lütfen." "Elbette," diyor Kas.

Bash, "O sizin olduğu kadar bizim de kızımız," diye cevap veriyor.

"Ona göz kulak olmamızı söylemek zorunda değilsin."

Fae prensleri eskisinden daha fazla zorluyorlar.

Her seferinde bir sorun.

Karanlık Olan'ı aramaya çıkmadan önce onlara hızlıca bir baş selamı veriyorum.

Vane'i lagünün kıyısı boyunca Marooner's Rock'a doğru yürürken buluyorum. Turkuaz suyun ruhları yüzeye çıkıyor, eller, yüzler ve çırpınan kuyruklar. Ona yaklaşmaya çalışıyorlar. Onun gölgesi

Varolmayan Ülke'den, ama sihir sihri sever, kökeni ne olursa olsun.

Arkasında olmama ve sesimi çıkarmamama rağmen "Benimle başlama," diye sesleniyor.

"Ben bir şey söylemedim."

"Düşündüğünü duyabiliyorum." "Hayır, duyamazsın."

"O zaman düşündüğünü hissedebiliyorum."

Sigarasından bir nefes çekerken duman omzunun üzerinden kıvrılıyor.

Ona yetişebilmek için hızımı artırıyorum. Gölün kumu çıplak ayaklarımın altında gıcırıyor. Varolmayan Ülke'nin toprağına dokunurken kendimi hep daha iyi hissetmişimdir. O beni tanıyor, ben de onu.

Sihir sihri sever.

Keşke benimkilerin hepsi bende olsaydı.

Bunların hiçbirisi olması gerektiğı gibi gitmedi.

"Gittikçe kötüleşiyor," diye itiraf ediyor Vane, ben onun yanına geçerken.

"Peki çözüm nedir?" Soruyorum çünkü eyleme odaklanmak her zaman duygulara odaklanmaktan daha iyidir.

"Bilmiyorum." Başını sallıyor, sigarasından bir nefes daha çekiyor, sonra dumanı üflüyor. "Gölgeyi ele geçirmem bir amaç içindi. İntikamımın ötesinde bir planım hiç olmadı." Sağlam gözleriyle bana bakıyor. "Kendi topraklarına dönmek istiyor. Bunu hissedebiliyorum."

Bu konuşmanın gittiğı yeri sevmiyorum. "Yani ona istediğini verecek misin?"

"O yere geri dönmek istemiyorum."

Rahatladım.

Tinkerbelle bir zamanlar en iyi arkadaşımdaydı. Onu öldürmek bir boşluk bıraktı. Vane bu boşluğu doldurdu ama her zaman bir süreksizlik parıltısı vardı. Gitmesi gerekeceğini hep biliyordum. Bir gölge bir toprağı aittir, ona sahip olan adama değil.

Sadece gittiğinde daha geç olmasını umuyordum. Çok, çok daha sonra.

"Geri verebilirsin," dedim ona. "Adanızdan birine verebilirsiniz."

Tekrar bana baktı. "Eğer ima ettiğın buysa, Varolmayan Ülke Ölüm Gölgesi'ne sahip çıkmayacağım."

Alay ediyorum. "Böyle kesin konuşmayın."

"Seni pislik. Aklından geçenin bu olduğunu biliyordum." "Vane-"

"Hayır. *Bu* gölgeden kurtulursam, kendimi yok eden ve tüketen bir hastalığın yükünden kurtarmış olacağım." Siyah gözünü işaret ediyor. "Şu anda yüzeyin altında lagünün ruhları gibi yüzdüğünü hissedebiliyorum. Ama onlardan farklı olarak benimki, sikini ıslak amcıklarına gömerken güzel küçük kızların ağlamasını izlemek istiyor."

Sözlerinden ürperiyor.

Herhangi bir kızdan bahsetmiyor.

Sigarası bittiğinde onu lagüne atıyor ve közü sönüyor. Sihir onu tamamen yok eder. Sanki hiç olmamış gibi.

"İyi o zaman," diyorum. "Gölgeden kurtul ve olduğun gibi ol. Onun ötesinde bir güce sahip olmalısın, aksi takdirde onu talep edemezdin."

Bana kaşlarını çattı. Bu hiç konuşmadığımız ama hep merak ettiğim bir konu. Sıradan bir adam gölgesi olduğunu iddia edemez.

Sınırlarını belirleyerek başını sallıyor. Sırlarını ortaya çıkarmanın bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim ama kesinlikle denemeye değerdi.

"Ne kadar zamanın olduğunu düşünüyorsun?" Onun yerine ben sordum. "Bu boktan gösteriyi atlatacak kadar uzun sanırım." "Pekâlâ. O zaman birkaç iyiliğe ihtiyacım var."

Bana ihtiyatla bakıyor. "Neden bu iyiliklerden nefret edeceğimi hissediyorum?"

Onu görmezden geliyorum. "İlk iyilik olarak Kanca'ya gidip topraklarına girmek için ondan izin istemeni istiyorum."

"Peki ona bunun sebebinin ne olduğunu söyleyeceğim?"

"Ona bir Kayıp Çocuk'u kaybettiğimi söyle. Bu bize biraz zaman kazandırır."

"Peki ya ikincisi?"

Tereddüt ediyorum çünkü bundan hoşlanmayacağını biliyorum ve ben de hoşlandığımdan tam olarak emin değilim. Ama Vane ne demişti? Bu bir amaç için bir araç.

"Kardeşini buraya çağırmaya ne dersin?" diye sordum. "Ne için? Gerçekten o arı kovanına çomak sokmamı mı istiyorsun?"

"Hadi ama Vane. Kardeşinin senden başka kimseyi kayırmadığını biliyorsun."

Homurdanıyor. "Onunla yıllardır konuşmadım. En son bize yardım ettiğinden beri."

"İşte bu yüzden ona tekrar ihtiyacım var. Onu bir sigorta poliçesi gibi düşün. Bir B planı."

"B planı olarak kardeşimi çağıramazsın. Ayrıca geçen sefer fiyat doğruydu. Şimdi ona ne teklif edeceksin?"

Yüzümü soğukkanlı tutmaya çalışıyorum ama Vane beni herkesten iyi tanıyor. Gözlerimle buluşuyor, bakışlarını daraltıyor. "Oh, anlıyorum, seni pislik. Bir sırrın var. Çıkar ağzındaki baklayı."

Çok uzun zamandır bir şeyin üzerinde oturuyordum. İşime yarayan bir şey değildi, ama şimdi iki katına çıkabileceğini düşünüyorum.

İstedigimi elde edeceksem değer.

"Wendy Darling eve hiç gitmedi."

"Kapa şu lanet çeneni."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bana doğru birkaç adım attı. "Nereye gitti?"

"Onu geri götürmek istiyordum. Yolculuk planlandığı gibi gitmedi. Ve

Yol boyunca bir yerlerde yanlış bir dönüş

yaptım." Vane başını eğiyor. "Ve?"

"Ve kendimizi Everland'de

bulduk." "Hayır."

"Evet."

"Ve sen onu terk ettin?"

"Daha çok benim mülkiyetimden kurtulmuş gibi."

"Lanet olsun." Bir daire çiziyor ve yüzünü fırçalıyor. "Bunu neden yaptın?"

"Benim işime yaramazdı."

"Pan!"

"Benden suçluluk duymaya çalışma. Eksik kalacaksın. Gerçek şu ki, onun nerede olduğunu biliyorum ve sanırım kardeşin onun ölümlü topraklarda değil de diyarlarda olduğunu öğrendiğinde, o da nerede olduğunu bilmek isteyecektir."

"Seni öldürecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Homurdanıyorum ve kendi sigaramı yakıyorum, nefesimi vermeden önce dumanın ciğerlerimde yanmasına izin veriyorum. "Kardeşin için endişelenmiyorum."

"Her zaman ukala bir orospu çocuğusun, değil mi?" "Evet." Ona gülümsüyorum.

Başını sallar ve tekrar yürümeye başlar. "Peki kardeşime Varolmayan Ülke'ye dönmesini söylememin sebebi ne?"

"Ona Kaptan Hook konusunda yardıma ihtiyacımız olduğunu söyle." "Önünde iki havuç sallandırıyoruz, öyle mi?"

"Bir kral her zaman iyi stoklanmış havuçlara sahip olmalıdır." "Bence bu kötü bir fikir."

"İyi fikirlerin çoğu kötü fikirler olarak başlar."

Yürümeye devam ediyor. "Seni buna karşı uyarıyorum. Bekle. Üzerine otur. Gerekirse onu çabucak bulabileceğime eminim."

"Vane-"

"Bekle," der tekrar ve durur. "Sana yalvarıyorum."

İstediğimi elde etmek için zorlamayacağım çok az insan vardır. Vane de onlardan biri.

"Tamam."

Bundan memnun olan Vane tekrar yola koyuluyor ve kısa süre sonra Marooner Kayası'nın dibine ulaşıyoruz. Vane ay ışığının parıltısıyla aydınlanan uçuruma bakıyor. Peşinden gittiğimde nereye gittiğini biliyordum. Gergin olduğunda, sakinleşmesine yardımcı olacak iki şeyi sever: uçmak ve lagünde yüzmek.

Şu anda derin düşüncelere dalmış durumda ama bir şeyler söylemek istediğini anlayabiliyorum. Sabırlı bir adam değilim, ama bir dakikasını ayırmasına izin verdim.

"Onu kırmak istedin," diye tahmin ediyorum. "Ama yapmadın." İç çekiyor. "Yine de yapacağım. Eğer o bana izin verirse."

"Hayır, yapmayacaksın. Ama ona teslim olacaksın." Bana kaşlarını çattı. "Bu bir emir mi?"

"Bu bir öngörü."

"Öyle mi?"

"Evet. Ona teslim olacaksın çünkü başka seçeneğin yok ve bunu istiyorsun."

Başını sallar ve Marooner's Rock'ın düz tarafına doğru tırmanmaya başlar. "Beni kızdırıyor ve ondan nefret ediyorum."

Peşinden gidiyorum. "Onu *istemek* seni rahatsız ediyor. Ve *nefret, sevmekten* sadece bir santim uzakta. Aradaki çizgi inanılmaz derecede ince."

Tepe dikleştikçe o da tırmanıyor. "Benden ne istediğini bilmiyorum."

"O zaman ona sor."

"Sanki ona ne istediğini sormuşsun gibi."

"Ben bir kralım. Ben sormam, söylerim. Onun benden istediği bu, ben de ona bunu veriyorum. Senden istediği şey farklı olacaktır ve onun veremeyeceği bir şeyi almadan önce bunu anlamam gerekir."

Hiçbir şey söylemiyor, bu da bana haklı olduğumu kabul ettiğini gösteriyor. Çünkü tabii ki ben haklıyım. Her zaman haklıyım.

"Peki ya ikizler?" diyor omzunun üzerinden. "Onlardan ne alıyor?"

"O şerefsizlerden ne aldığını bir bilsem."

Rüzgâr içeri girip saçlarını dağıttığında yarı yolda durur. "Ne olduğunu biliyorum."

"O zaman söyle bana."

"İkizler ona hiç kimsenin bakmadığı şekilde bakıyor."

Başımı sallıyorum ve aşağıdaki lagüne bakıyorum. Bu noktadan bakıldığında su, karanlık ve kıvrımlı ormanın içine yerleştirilmiş parlak bir mücevher gibi görünüyor. Şimdiye kadar gölgeme kavuşmuş olacağımı ve böylece lagündeki ruhları, ormandaki kurtları, havadaki enerjiyi ve yaşamla titreşen toprağı bir kez daha hissedebileceğimi düşünmüştüm.

Hâlâ bir boşluk var ve kendimi boşlukta hissediyorum.

Bir şüphe tohumu kök salıyor ama onu çabucak kovuyorum.

"Bu da halletmemiz gereken başka bir sorun," diyor Vane. "İkizler."

"Biliyorum."

"Onlar kral olmak için

yaratılmışlar." "Evet, bunu ben

de biliyorum."

"Ve şu anda adada serbest dolaşan iki gölge var."

Fae prenslerine güveniyor muyum? Beni her zaman dinlediler, sürgün edilmeden önce bile. Bir zamanlar Fae sarayının müttefikiydim. Kazandıklarımızı çalmak için kıyılarımıza gelen korsanlara karşı birleşik bir cepheydik.

Ama sonra Tink bana sırt çevirdi ve Fae Kralı da onu takip etti. Tilly her zaman bir müttefikmiş gibi davrandı ve bazen ona inandım bile. Belli ki aptallık etmişim.

Prensler evlerine açlar ve kanatları için çaresizler. Bana sırtını dönecek kadar çaresiz mi?

Vefasız olduklarını düşünmüyorum ama daha önce de kandırıldım. Kardeşim gibi sevdiğim, elimden gelen her şeyi verdiğim kendi anneleri tarafından kandırıldım. Anlaşılan o ki, yeterli değilmiş.

Her seferinde bir sorun.

Keşke daha az sorunum olsaydı.

WINNIE

SERİN GECE HAVASI İNCE SAÇLARIMI GIDIKLADIĞINDA GERÇEĞE DÖNÜYORUM.

Şakağım boyunca. Sallanıyorum, ipler gıcırıyor. Ve çok uzakta değil, sağımda okyanus var. O kadar yakın ki, açıkta kalan tenimde spreyn nemini hissedebiliyorum, dilimin ucunda tuzluluğun tadını alabiliyorum.

"Bizimle misin, sevgilim?" Kas'ın sesi arkamda gürlüyor ve su kenarındaki ip hamaklarda olduğumuzu fark etmem bir saniye sürüyor ve Kas altımda, beni kendisine doğru tutuyor.

O sıcak, sağlam ve gerçek.

Elini kaldırıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdirirken nazıkçe dokunuyor.

"Buradayım," diye mırıldanıyorum, sesim hâlâ uykudan bulanık. Uyuyor muydum?

Hatırlayamıyorum ama son zaman dilimi kafamda sisli. Bana olanları hatırlatan şey ayağımdaki donuk ağrı.

Vane. Kesik. Pan beni dikerken ikizler acımı hafifletmek için bana bir illüzyon verdiler.

"Neden hamaktayız?" Altımda sallanırken soruyorum.

"Temiz hava sana iyi gelecek," diyor Bash ikinci hamaktan. "Ve evin içi havasız kalmaya başlamıştı. Burası çok daha serin."

Belki de fazla soğuk. Kaş bana sarılmasaydı, tüylerim diken diken olabilirdi. Bu haliyle bacaklarım üşüyor, ben de kendi bacaklarımı onunkilere dolayarak yeniden ayarlıyorum. Her zamanki gibi şort giyiyor, bu yüzden sıcaklığı yakın ve hemen yatıştırıcı.

Onun kollarında mutluyum. İçerik.

"Pan ve Vane?" Diye soruyorum ve gözümü aya dikiyorum.

"Pan Vane'i kontrol etmeye gitti," diye cevaplıyor Bash. "İyi olduklarına eminim."

Vane'in bana hükmettiği, elini boğazıma doladığı bir an gözümün önüne geliyor ve sıklaşıyorum, kaslarım iç uyluklarım boyunca geriliyor.

Ayağım kesik yüzünden ağrıyor ama boğazım daha çok zonkluyor. Morardığıma eminim. Vane arzularına boyun eğmek istiyordu. Siyah gözlerinde bunu görebiliyordum.

Peki neden yapmadı? Yapmadığına sevindim mi? Yoksa hayal kırıklığına mı uğradım? Memnun olmalıyım.

Memnun

olmalıyım.

Değil mi?

"Nasılsın sevgilim?" Kas soruyor ve parmaklarının ön kolumu gıdıklamasına izin veriyor. Onun ilgisinin altında titriyorum.

Şu anda hissettiğim duygu bana, dünyanın karanlık ve soğuk olduğu, ancak elinizde bir fincan kakao ve omuzlarınıza sarılmış bir battaniye ile şömine başında oturduğunuz erken kış sabahlarını hatırlatıyor.

Bunu hayatımda sadece bir kez yaşadım ve bu yaşadığım en canlı anım çünkü ne kadar iyi hissettirdiği için ağrıyordu.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum.

"Vane sana o şekilde saldırmamalıydı," diyor Bash.

"Sorun değil. Gerçekten."

Kas saçlarımı okşayarak iç geçiriyor. "Hayır, değil."

Çocuklar arasında çizilen çizgileri görmeye başlıyorum. Pan ve Vane birbirlerine çok benziyorlar. İkisi de acımasız, affetmez ve dişlerinizi acıtacak kadar gaddar.

İkizler daha merhametlidir, ancak bundan zevk aldıkları için bilerek şeytanlık yaparlar.

Hepsini farklı nedenlerle, farklı şekillerde seviyorum. Ve evet, Vane'i bile.

Acımasızlığıyla Karanlık Olan bile.

Sonunda onu tamamen kendime aldığımda, bunun kısa sürede unutamayacağım bir olay olacağından kesinlikle eminim.

Küçük koruluğumuzun ötesinde, ayak seslerinin patikada devrilmiş birkaç dalı kıldığını duyuyorum. İkizler endişeli görünmüyor, ben de öyle.

Birkaç saniye sonra Cherry geliyor.

"Merhaba," diyor.

"Ne istiyorsun?" Bash sorar.

"Sizi bir süredir görmüyordum. Her şey yolunda mı?" Kas altında geriliyor.

Belki de detayları öğrenmek istiyordur? Açıkçası Cherry'nin hikayesini bilmiyorum ama kesinlikle merak ediyorum. Hiçbirinin onu burada istemediği izlenimini edindim, ancak etrafındakilerin hayatları söz konusu olduğunda umursamazlıklarına rağmen ondan da kurtulamıyorlar.

Nedenmiş o?

"Pan'ın bağırıldığını duydum," diye devam ediyor. "Sonra da kırık camları gördüm. Ne oldu?"

"Pan kaybetti-" diye başlıyorum ama Bash sözümü kesiyor. "Bokunu kaybetti. Nasıl olduğunu bilirsin."

Cherry kollarını göğsünde kavuşturup bana bakıyor. Bilmem gerekenden fazlasını biliyormuşum gibi görünmemeye çalışıyorum.

"Winnie?" diyor.

"Ben sadece gezmek için buradayım," diye mırıldandım.

Kas'ın eli pazuma dolanıyor ve beni takdir eden bir şekilde sıkıyor.

Yani olan bitenin ayrıntılarını bilmesini istemiyorlar mı? "Vane nerede?" diye soruyor sonra, sesini kasıtlı olarak aynı seviyede tutarak. Bash elini kaldırıp parmağıyla gökyüzünü işaret ediyor.

Cherry sahile doğru birkaç adım atıyor ve bakışlarını bulutlara dikerek duruyor.

"O d a ne-" Ve işte o zaman onu görüyorum, bulutların arasından uçan karanlık bir şekil.

"Vane mi o?" Kendimi Kas'tan kurtarıyorum ve hamak sallanıyor.

"Tanrım," diyor Kas ve bizi sabitlemek için ayaklarını hızla kuma yerleştiriyor. "Bir dahaki sefere beni uyar sevgilim."

"Özür dilerim." Halat hamaktan çıktıktan sonra aceleyle sahilde Cherry'nin yanına gidiyorum.

"İnanılmaz, değil mi?" diyor, gözlerini bulutların arasından dalan karanlık figürden hiç ayırmadan.

"Bu gerçekten o mu?" Ben soruyorum.

"Mmmhmm. Kraliyet fae'leri dışında adada uçabilen tek kişi o."

Onun çevik uçuşu, eğilip dönmesi ve sonra uzun, kabarık bir bulutun içinde kaybolup diğer taraftan fırlaması beni büyülüyor.

"Sinirlendiğinde uçuyor," diye açıklıyor Cherry, sesine gurur sızarak. Benim bilmediğim bir şey biliyor ve bunu yüzüme vurmaktan mutluluk duyuyor.

"Eğer uçabilseydim, bunu yapmak için her türlü bahaneyi kullanırdım."

İkizler sahilde bize katılıyor, iki yanımızda birer tane. Onlar da Vane'i izliyorlar ama Bash'in *yüzünde* farklı bir duygu yakalıyorum -kıskançlık.

Bir zamanlar kanatları vardı. Tıpkı kız kardeşleri gibi. Onları nasıl kaybettiklerini bilmiyorum ama bunun onlara bir şeye mal olduğunu söyleyebilirim.

Her iki çocuk da gömleksiz, düz çizgili dövmeleri koyu tenlerinde göze çarpıyor. Ama arkama yaslanıp omuzlarını incelediğimde, orada kanat izi olmadığını görüyorum. Yara izi ya da kütük yok. Bir zamanlar peri kanatlarına sahip olduklarına ve Vane gibi uçabildiklerine dair hiçbir ipucu yok.

Kıyıda birkaç martı çığlık atıyor, ama dikkatimiz hâlâ Vane'e kilitlenmiş durumda.

Dolunayın önünde fermuar çeker, sonra sırt üstü döner. Vücudu gevşiyor ve düşmeye başlıyor.

"Hey," diyorum ve bir adım öne çıkıyorum. "Bu normal mi? Bunu yapmalı mı?"

Düşerken kollarını ve bacaklarını uzatır.

Yere yaklaştıkça daha hızlı düşüyor gibi görünüyor. "Kas?"

Bash? Bir şey yapıyor olması gerekmiyor mu?"

Kas kolunu omzuma doluyor ve beni yanına çekiyor. "Sadece izle, sevgilim."

Vane düştükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, yer onu karşılamak için hızla yükseliyor. Nefesimi tutuyorum. Ne halt ediyor bu? Eğer yere çarparsa

-

Son saniyede yuvarlanıyor ve bir roket gibi havalanarak geri dönüyor. Aceleyle nefes veriyorum. "Lanet olsun ona."

"İzlediğimizi biliyordu," diyor Cherry, sesi hafifçe titreyerek. "Sadece gösteriş yapıyordu."

Bash homurdanır. "Senin için belki. Karanlık Olan'a karşı bir sertliğim yok." Yanımdaki Cherry'ye bakarken gözlerindeki parıltıyı fark etmemek mümkün değil.

Ellerini göğsünde kavuşturmuş Vane'i izliyor ve ben birden onu kıskanmaya başlıyorum. Ona sahipti. Benim olmadı.

Vane bir kez daha yere doğru yelken açıyor, ancak bu kez kontrolü çok net bir şekilde elinde tutuyor ve bizden on metre uzağa yumuşak bir gümbürtüyle iniyor.

Sahile doğru ilerlerken karanlık bir figürdür. Cherry'nin başı dönüyor.

Vane ay ışığının eğimine geldiğinde yanakları kızarmış, saçları rüzgârda savrulmuştur. Her nasılsa, hiç olmadığı kadar seksi.

Belki de rahatlamış görüldüğü içindir. Hatta mutlu.

Ve sonra ağzını açıyor. "Hepiniz ne sikime bakıyorsunuz?"

"Sanki bilmiyorsun," diyor Bash ve arkasını dönüp hamağına geri tırmanıyor.

"Bu harikaydı." Cherry ayaklarının üzerinde zıplıyor. "Kesinlikle inanılmazdı."

Vane elini saçlarında gezdirip geriye doğru tarıyor. "Senin için bir işim var, Cherry."

"Tamam! Tabii. Ne oldu?"

Yanımızdan geçip gidiyor ve bana bakmıyor bile, karnım ayaklarıma çarpıyor.

"Kardeşinle konuşmam gerek," diyor, "ve seni de yanımda istiyorum."

Cherry söner. "Gerçekten istemem-"

"Bu bir öneri değildi," diyor omzunun üzerinden. "On beş dakika içinde ayrılacağız."

"Bekle..." Cherry'nin yanına sokuldum. "Kardeşin kim?"

Vane'in tepeden eve doğru ilerleyişini izlerken tüm heyecanı uçup gitmiştir.

"Kanca," diyor bana sözlerini ısırarak. "Kaptan James Hook."

10

KİRAZ

ADANIN JAMES'IN TARAFINA DÖNMEK İSTEMİYORUM AMA ASLA
Vane'in tamamen bana ait olması fırsatını kaçırmak istemem.

Hazırlanmam için bana on beş dakika verdi, bu yüzden bu dakikaların her birini sevimli ve baştan çıkarıcı görüldüğümünden emin olmak için harcayacağım.

Kardeşim beni Pan ve Kayıp Çocuklar'a verdiğinde, beni hapsettikleri küçük odada günlerce hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Ana kattaki koridorlardan birinin sonundaydı. Çatı katından çok çok uzakta. Bu birkaç yıl önceydi. Sanki bir ömür gibi geliyor. Sanki hep burada, Pan'ın evindeydim, Kayıp Çocuklar arasındaki tek kızdım.

Şey...Winnie'ye kadar.

Düşündüğüm gibi Darling'den nefret etmiyorum. Ama ben de ondan hoşlanmıyorum.

Bütün erkekler ona sahip olmak için birbirlerini eziyorlar. Neden bilmiyorum. Göğüsleri benimkiler kadar büyük değil ve incecik.

Ama iyi biri. O yüzden hakkını vermeliyim.

Sadece Vane için onunla rekabet etmek istemiyorum. Son birkaç yılını onun dikkatini çekmeye çalışarak geçirdim. Ayaklarına kapanmak ve bastığı yere tapınmak dışında her şeyi yaptım.

İzin verseydi ben de yapardım. Ama

sonra... sonunda pes etti.

Hatırladıkça ürperiyorum.

Vane'in en kötü halini bile alsam sorun değil.

Vücudum hala ağrıyor... Vurmak tek kelime. Yetersiz olsa bile.

Bacaklarımın arası hâlâ ağrıyor ve morluklar hâlâ tenimi sarıyor. Elbette onları gururla taşıyorum.

Tenimde onun ellerinin izleri var. Winnie Darling'in boğazında onu kızdırdığı zamanlardan kalma bir çürük var.

Odamda, Darlington'daki bir elbise mağazasından kendi paramla aldığım en iyi elbisemi giydim. Derin çivit rengi, dekolte yakalı ve pileli etekli. Şifonyerimin üzerindeki aynada yansımamı kontrol ediyorum ve saçlarımı düzeltiyorum.

Vane saçımı açık mı yoksa kapalı mı seviyor? Sanırım yukarıdaysa boynuma daha iyi bakabilir. Beni boğmasına izin verdiğim için çok mutluyum.

İç duvarlarım bu düşünceyle geriliyor.

Odamdan çıkmadan önce, külotumu geride bırakmaya karar verdim.

Kardeşimden ayrıldıktan sonra Vane'in nasıl hissedeceğini kim bilebilir? Eğer Kanca eskisi gibiyse, Vane'i kızdıracak ve enerjisinin bir kısmını harcaması gerekecek.

Yardım etmekten mutluluk duyarım.

Evden yürüyerek çıkarken Vane sessiz. Kasabaya giden yolu takip ediyoruz ve Darlington'ın kalabalık merkezinden uzak durarak çevreyi dolaşıyoruz. Vane'i görürlerse herkes ona yaltaklanacaktır. Az gidilen yollardan gitmekle akıllılık ediyor.

"Neden kardeşime gidiyoruz?" Sonunda sormaya cesaret edebildim.

Vane'in uzun bacakları benim kısa bacaklarımdan daha hızlı ilerliyor, bu yüzden ben de onun yanında hızlı yürümek zorunda kalıyorum.

"Pan'ın kendi bölgesine girmek için izne ihtiyacı var." "Neden?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Sadece iki tane."

"Bu iki fazla."

Yürümeye devam ediyoruz. Yolun solundaki bataklık arazide kurbağalar vıraklıyor ve ay ışığı acı suyun üzerinde parıltıyor. Varolmayan Ülke'nin bu kısmı pis kokuyor. Yanan kibritler ve küflenmiş çiçekler gibi.

Vane bir sigara yakar ve yanan tütün kokunun bir kısmını alır.

"Peki... Winnie bir süre daha adada mı kalacak?" Ben soruyorum. Vane duman üflüyor. "Biliyorsam ne olayım."

"Yapmasını istiyor musun?"

Birdenbire durdu ve ona geri dönmek için aşırı düzeltme yaptığımda çakıllı yolda kaydım.

"Cherry, beni çok dikkatli dinle."

Başımı sallıyorum, odaklanmaya çalışıyorum, ama ona bakmak o kadar güzel ki, ağzının üzerimde olmasından başka bir şey düşünmek zor.

"Kiraz." Parmaklarını şıklatır.

"Dinliyorum."

"Bu yolculukta konuşmak istemiyorum. Hiç konuşmak yok. Tek bir kelime bile. Bunu yapabilir misin?"

"Ummm..." Kulağa pek eğlenceli gelmiyor. "Hatta-"

"Değil. Bir kelime bile. Kelime."

"Ama-"

"Tanrı aşkına." Kendi kendine homurdanıyor ve tekrar ilerliyor.

Peşinden gidiyorum.

"Vane?" Cevap vermiyor. "Vane?" Tekrar

söylüyorum. "Ne?" diye havlıyor.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Lütfen hayır deyin. Lütfen hayır deyin.

Bana kaşlarını çatıyor ve ben onun parlayan siyah gözlerinin altında titriyorum. "Cherry."

"Evet?"

"Kapa şu lanet çeneni."

KAPTAN JAMES HOOK

FAE KRALIÇESİNİN EL YAZISI ZARIF VE EĞİKTİR.

parşömen kağıdı.

Sözler ağzımda bir tat bırakıyor ama bu tat acı mı yoksa hoş mu bilemiyorum.

Kraliçe, *Peter Pan'e karşı birleşelim* dedi. *Yapmamız gerektiği gibi.*

Bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor. Bir zamanlar hizaya gelmemiz gerekiyordu. Peter Pan'dan da kurtulmamız gerekiyordu.

Asla Kral'ın görüntüsünü canlandırmak kalan uzuvlarımdan ağrımasına neden oluyor. Onu her düşündüğümde, öfkeden titriyorum.

Dikkatimi dağıtmak için mektuba dönüyorum ve kalın kâğıdı baş ve işaret parmaklarımdan arasında ovuyorum. İyi bir kâğıt. Kalın ve kadifemsi. Kâğıt bir adam hakkında çok şey söyleyebilir. El yazısı da öyle. Kıyafeti. Duruşu. Diksiyonu. Sanırım her şey bir erkek hakkında çok şey söyleyebilir. Ve bir Fae kraliçesi hakkında da.

Mektubu şöyle bitiriyor: "*Ve adaya dönmesi halinde Timsah'a karşı kendinizi savunmanıza yardımcı olabilirim.*"

Peter Pan'dan nefret ediyorsam, Timsah'a karşı hislerim on kat daha kötüdür. Sözlükte Timsah'a karşı hissettiklerimi anlatmaya yetecek bir kelime olduğundan emin değilim.

Bazen yatağıma uzandığımda, onu zihnimin gözünde görebiliyorum. Vücudunun sert hatları. Keskin dişleri.

Odayı bir ürperti kaplıyor ve bunun okyanus esintisi mi yoksa kendi öfkemden kaynaklanan bir his mi olduğundan emin değilim.

Mektubu tekrar katlayıp tüy kalemimin yanına düzgünce koyuyorum ve pencereye gidip gece gemimin demirlediği koya bakıyorum. Ay ışığı geminin direklerini buluyor ve alacakaranlık gökyüzüne karşı parıldamasını sağlıyor.

Bir adamın gemisi ve onu muhafaza etme şekli kağıttan daha çok şey anlatır ve Jolly Roger benim saygıyı hak eden bir adam olduğumu söyler. Sihirli ve ikiyüzlü piçlerle dolu bir adada bile.

Hatta-

Çalışma odamın ötesinde bir yerde, bir saatin tik taklarını duyuyorum.

Kalbimin sıkışması ve midemin sıkışması çok acınası bir durum.

Saatin tik tak sesinin zihnimin gözünde bir canavardan başka bir şey görmememe neden olması, dilinin kanımı yalayıp yutması çok acınası.

Odadan çıktım, koridorda ilerledim ve ön salona girdim. Adamlarım içiyor ve eğleniyor. Birkaç aydır denize açılmamıştık ve bu belli olmaya başladı. Sarhoşlar, kabadayılar ve pisler. Birkaçı poker oyununun ortasında, fişler yapışkan masanın üzerine saçılmış.

Tik taklar kafamın içinde o kadar yüksek ki, yemin ederim kemiklerimin içinde bile duyabiliyorum.

Yeşil keçe masanın üzerindeki bahis yığınının arasında bir cep saati görüyorum ve ona doğru ilerliyorum. Birkaç adam fark edip sessizleşiyor ve saatin tik takları arttıkça gözlerim seğiriyor, ellerim ağrıyor.

Hayır, elim
değil. Kancam.

Masaya ulaştığımda oyuncular gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Merhaba Kaptan," diyor solumdaki adam. "Oyuna katılmak ister miydiniz? Biz-"

Kolumu geri çekiyorum ve kancamı saate indiriyorum. Cam paramparça oluyor ve saat kadranı gücün altında parçalanıyor.

Kancam masayı delip geçti ve onu kurtarmak için birkaç kez çekmem gerekti.

Saat kancamın kıvrımlı ucuna takılı kalıyor.

Masanın etrafında oturan adamlara bakıyorum. "Kötü biçim. Kötü biçim!" "Özür dilerim Kaptan. Biz-"

"Saat yok dedim. Hiçbiri. Siz aptallar "hiç" ne demek biliyor musunuz? Sıfır. Siktiğimin sıfırı." Kamburumu çıkarıp yüzümü onunkine yaklaştırıyorum ve o da geri çekiliyor. Ucuz bira ve bayat sigara gibi kokuyor. Birkaç dişi eksik ve ağzındaki boşlukları görünce suratını masaya çarpasım geliyor.

Bu adamlar kendilerine nasıl bakacaklarını bilmiyorlar mı?

"Bir dahaki sefere," diye uyarıyorum ve kancayı ve parçalanmış saati tutuyorum, "bu senin lanet olası gözün olacak. Anladın mı?"

"Emredersiniz, Kaptan. Özür dilerim, Kaptan."

"Jas." Smee elini koluma koydu. "Konuşmamız gerek."

Kanım kaynıyor ve sıcaklığını yüzümde hissedebiliyorum. Belki şimdi onun gözünü alırım. Hepsine lanet bir ders veririm.

"Jas!"

Smee'ye döndüm. "NE?"

"Seninle konuşmam gerek. Hemen şimdi." Kancamın ucundaki cep saatini çekip aldı ve beni çalışma odasına doğru itti.

İçeri girip kapıyı kapatana kadar bana kaşlarını çatıyor. "Biçimsiz," dedi, en sevdiğim deyişi yankılayarak.

"Saat yok dedim, Smee!"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Smee bir zamanlar Samira'ydı, ama Cherry daha beş yaşındayken bu ismi telaffuz edemedi ve Samira, Smee oldu.

İsim aklımda kaldı ve bizde kalmasına izin verdi.

Şimdi yanıma geliyor, uzun saçları omzunun üzerinden ağır ağır kayıyor. "Neden kavga ediyorsunuz?"

"Kavga falan etmiyorum."

Kaşlarının çizgisi koyu kahverengi gözlerinin üzerine düşüyor.

"Bağırıyor ve küfrediyorsun. Bu bir kavga."

İçimi çektim ve masanın arkasındaki deri koltuğuma çöktüm. "Fae kraliçesi bana yazdı."

"Ve?"

"Ve bir şeyler oluyor. Hissedebiliyorum. Bir ittifak teklif ediyor-"

"Cherry burada."

Ona baktım. "Ne?"

"Seninle bu yüzden konuşmak istedim. Mektuptan haberdar olduğuma göre bunun bir tesadüf olmadığı açık."

"Cherry ne istiyor?"

İki kez küçük kız kardeşimi kontrol etmek için sınırı geçmeye cüret ettim. İkisinde de pişman oldum.

"Görünüşe göre Karanlık Olan'la birlikte kapıda. Seni soruyorlar."

"Sebepleri ne?" "Bir sebep

söylemediler." Midem

bulanıyor.

Cherry'yi görmek istemiyorum. Cherry'yi Karanlık Olan'la kesinlikle görmek istemiyorum. Hikayeleri duydum. Bazen onu teslim ettiğim için pişman oluyorum. Bazen kendime onun bana çok az faydası olduğunu ve hâlâ olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Her zaman Pan ve Kayıp Çocuklara hayrandı. Eninde sonunda bana sırtını dönecekti.

Küçük kardeşim çok sevimli ve naziktir, ta ki öyle olmayana kadar.

İşte bu yüzden, Peter Pan bitmek bilmeyen savaşlarımızdan birinde Smee'yi yakaladığında, Smee'nin dönüşü için Cherry'yi takas ettim.

Smee her zaman Cherry'den daha değerliydi.

Ve bir bakıma, Cherry'nin Pan'ın r e h i n e s i olması amaçlanan barışa aracılık etti.

Kız kardeşimin hayatını asla tehlikeye atmam, bu yüzden kavga sona erdi. Çoğunlukla, tabii ki. Pan birkaç gün önce iki adamımı sınırı geçtikleri için öldürdü.

Gerçekten kötü bir form.

"Ne yapmak istiyorsun?" Smee sorar.

Düşünürken çenemi kaşıyorum ve kirli sakallarım törpüleniyor. Bir şeyler oluyor ve ben ne olduğunu bilmek istiyorum.

"Onları içeri al," dedim.

Kız kardeşimin cildinde çürükler var ve bunları görmek beni hasta ediyor.

Sana ne yaptılar?

Ona sormak istiyorum ama bana cevap vereceğinden emin değilim. Onu korumam gerekirken bana nasıl bir şey verebilirdi ki?

Ayrıca, yara bere içinde olabilir ama Karanlık Olan'ın yanında gururla dururken gözleri ıslık ıslık.

Varolmayan Ülke'de kimse yaşlanmaz ama Cherry nedense daha yaşlı görünüyor. Annemizin kalın, koyu kırmızı saçları onda da var. İkimizde de onun çilleri var ama Cherry'de benden daha çok var ve benimkiler güneşin altında matlaştı.

Yıllardır bu anı düşünüyordum. Sonunda konuşma fırsatı bulduğumuzda ona ne söyleyeceğimi kafamdan geçirdim. Ama şimdi karşımda olduğu için ona söyleyecek rahatlatıcı bir sözüm yok.

Onu düşmana teslim ettim. Ve geldiğimiz yerde bu yaygın bir uygulama olsa da, benim için hiçbir zaman iyi bir şey olmadı. Bugün hala bunun doğru bir karar olduğuna inansam bile.

Çalışma odama girdiklerinde onlara "Oturun," diyorum. "Size bir içki ikram edebilir miyim?"

"Hayır," diyor Vane masamın önündeki deri sandalyeye otururken. Cherry de onu takip ediyor ve yanına oturuyor. Bu durum tüylerimi diken diken ediyor.

"Pekâlâ," diyorum ve oturuyorum. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Görünüşe göre Kayıp Çocuklarımızdan birini kaybettik," diyor Vane. "Pan onu aramak için bölgenize girmek için izninizi istiyor."

Yalanlar.

Öne doğru oturup dirseğimi masaya dayıyorum ve kancamın ön plana çıkmasına izin veriyorum. Vane aldırış etmiyor. Cherry gözlerini sivri uçtan alamıyor.

Timsah elimi tuttuğunda o daha çocuktu. Belki çılgınlıkları hatırlayabilir. Kanı.

Boğazımdan yükselen safraya karşı sertçe yutkunuyorum. Kendi kanımı görmekten nefret ediyorum.

"Sanırım bir Kayıp Çocuk kaybolmaya meyillidir," diyorum. "Gerçekten de öyle," diye cevaplıyor Vane.

Karanlık Olan'la uğraşmayı sevmiyorum. Pan'la uğraşmaktan bile daha az hoşlanıyorum. Onu evimden ne kadar çabuk çıkarabilirsem o kadar iyi.

Yüzü bana tanıdık şeyleri hatırlatıyor. Unutmayı tercih ettiğim şeyleri.

"Diyelim ki Pan'ın sınırı geçmesine izin verdim," diyorum.

"Karşılığında ne alırım?"

Vane'in bu soruyu düşünmesine gerek yok. O ve Pan'ın bu talebi çoktan düşündükleri açık.

"Kız kardeşini sana geri vereceğiz."

Cherry'nin kafası ona doğru savrulur ve ağzı açık kalır.

Bilmiyor muydu?

Ve neden çılgık atacakmış gibi görünüyor?

Belki onu bıraktığım için benden nefret ediyordur, ama bir şans verilse eve dönmek isteyeceği kesin değil mi?

Yemin ederim dişlerinin ısırığını duyabiliyorum. Vane hiç tepki vermiyor.

"Bu kadar mı?" Ben soruyorum. "Başka koşul yok mu?" "Hayır."

"Ya geri gelmek istemezsem?" Cherry havlıyor.

Vane başını yavaşça ve kasıtlı olarak ona doğru çeviriyor. "Bu konuda söz hakkınız yok."

"Ama-"

Karanlık Olan ona kaşlarını çatığında, ağzını kapatıyor.

Onu suçlamıyorum. Ben de suçlardım.

"İlgilenmem gereken bazı işler var," diyorum. "Peter Pan'a iki gece sonra bölgeye girmesi için izin vereceğim. Kayıp Çocuk'a kendi başına dönmesi için biraz zaman verelim. Kulağa nasıl geliyor?"

Vane'in gülümsemesi dişlerini sıkıyor, benimkinden daha uğursuz ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Peki," diyor Vane.

"İçeri

iki gece." Sandalyeden kalkıp kapıya yöneliyor ve çıkarken Cherry'ye parmaklarını şıklatıyor.

"Peki ya kız kardeşim?"

diye soruyorum. Cherry

bana zar zor bakıyor.

Vane omzunun üzerinden bakar. "Pan onu üç gece içinde size getirecek."

Cherry'nin kaşları derinleşiyor. Onu kalmaya ikna edebilir miyim emin değilim. Ama elimden geleni yapacağım.

"Pekala."

Onlar gidince masamın alt çekmecesini açıp Karayip romu şişemi getiriyorum. Orada da iki bardak var ve Smee'nin çok uzakta olmadığını bilerek ikisini de çıkarıyorum.

İkimize de birer bardak doldurduktan birkaç dakika sonra ortaya çıkıyor. "Ee?" dedi ve romu eline aldı.

"Sanırım Peter Pan gölgesini buldu,"

diyorum. Smee kaşlarını çatı.

"Ve sanırım burada, adanın benim tarafımda."

Smee, Vane'in az önce oturduğu sandalyeye oturur. Uzun bacaklarını açıyor ve bileklerinden çaprazlıyor. "Bu Fae Kraliçesi'nin mektubunu açıklıyor."

Parmağım ile onu işaret ediyorum. "Kesinlikle."

Ben seçeneklerimi düşünürken sessizce içiyoruz. Bardak boşaldığında, hareket etmeye başlıyorum.

"Bir planın var mı?" Smee beni salona kadar takip ederken soruyor.

"Evet." Erkekler "Ayağa kalkın" diyorum.

Smee yanıma geldi. Koyu teni, düğmeli gömleğinin krem beyazında göze çarpıyor. Jakarlı yeleğini çıkarmış, kollarını dirseklerine kadar kıvrımış. Lavanta ve donyağı sabunu gibi kokuyor. Midesi inliyor. Smee bütün gün yemek yiyebilir ve hep aç kalabilir. Nereye koyduğunu bilmiyorum. Her zaman zayıf ve kıvrak olmuştur.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor bana.

"Beyler, bölgemi araştırmanızı istiyorum. Sınırdan başlayın ve körfeze doğru ilerleyin."

"Ne arıyoruz?" diye soruyor iri yarı adamlardan biri.

"Mükemmel bir soru." Ellerimi arkamda kenetleyip bara doğru ilerliyorum. "Bir gölge arıyorum." Topuğumun üzerinde dönüp onlara bakıyorum. "Peter Pan'ın gölgesi, tam olarak."

Adamlara gölgeyi bulmaları halinde yirmi peni ödöl vermeyi teklif ediyorum ve masaya para konduğunda hepsi kapıdan çıkmak için birbirini eziyor.

Smee ve ben kurşun camlı pencerelerden onları sınıra doğru yarışırken izliyoruz.

"Ne yapıyorsun, Jas?" Smee soruyor.

"Peter Pan'ın gölgesine sahip olursam," diyorum, "o zaman Timsah için endişelenmeme gerek kalmaz. Ya da Fae Kraliçesi. Bir taşla iki kuş."

"Peki ya Cherry geri dönmeden önce gölge üzerinde hak iddia ederseniz ona ne olacak?"

Ona bakıyorum. "Eğer gölge bendeysen, Peter Pan'ın beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmayacak."

WINNIE

GECE YARISINA DOĞRU IKIZLER KOŞUYA ÇIKMAYA KARAR VERİRLER.

Çünkü görünüşe göre bu sık sık yaptıkları bir şey. Vane ve Cherry görevlerinden dönmüşlerdir, ancak Vane'in de Cherry'nin de ruh hali kötüdür, ancak kötü ruh halleri çikolata ile yanardağ arasındaki fark kadardır.

İkisini de yalnız bırakmanın en iyisi olduğuna karar veriyorum ve evin koridorlarında dolaşarak zamanımı geçirecek bir şeyler arıyorum. Pan buralarda bir yerde olmalı.

Mezarının girişinin hemen ötesinde ayrı bir merdiven seti buluyorum ve yukarıdan belirgin bir ses geliyor, sanki biri eşyaları karıştırıyormuş gibi.

Yukarı çıkıyorum.

Peter Pan orada, büyük bir dolabın çekmecelerini açıyor. Sırtı bana dönük ama orada olduğumu hemen fark ettiğinden kesinlikle eminim.

"Ne arıyorsun?" Ben soruyorum.

"Gölgemi bana çekecek bir şey." Başka bir çekmeceyi karıştırıyor. "Bir bağa ihtiyacım var yoksa durmadan o lanet şeyin peşine düşeceğim."

"Ve o ip burada mı?"

"Emin değilim. Muhtemelen." Çekmeceyi kapatıp bir başkasını açtı.

Bu oda kulenin tepesinde ve kütüphanedekine benzer büyük bir dairesel penceresi var. Ancak bu pencere neredeyse zemin seviyesinde, bu yüzden oraya gittiğimde sanki başka bir dünyaya açılan bir kapıdan bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Okyanus ay ışığının gümüş vuruşlarıyla boyanmış. Kuzeyde Marooner's Rock'ın sarp kayalıkları var. Ve bu yükseklikten, turkuaz lagünün içindeki parlayan girdaplardan bazılarını seçebiliyorum.

Bir çekmece daha kapanınca sığıyorum. "Vane iyi mi?" diye soruyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda Pan'ı karşımda buluyorum. "Dürüst olmak gerekirse? Emin değilim." Bir berjer koltuğun yanındaki küçük sehpa gidiyor ve içindeki tek çekmeceyi çekip açıyor.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Soruyorum ve odanın içinde dolaşıyorum. "Bana Vane'in etrafında nasıl olmam gerektiğini söyle."

İnsanları çözebildiğim için kendimle hep gurur duymuşumdur. Ama Vane bir istisna ve bu beni mantıksız bir şekilde sinirlendiriyor.

Pan araştırmasına ara verir. "Vane'in etrafında olmanın bir yolu olduğundan emin değilim." Kazmaya geri döner.

"Hep böyle miydi?" "Acımasız mı? Huysuz mu? Evet."

"Sadece olduğu gibi mi yoksa gölge mi?"

"Bilemem. Burayı talep etmeden önce onu tanımıyordum." "Peki bu adadan değil mi?"

"Hayır." Bir dizi kitap rafının altına itilmiş uzun bir masaya gider ve metal bir kutuyu havaya kaldırır. Birkaç kâğıt ve ıvır zıvır düşüyor ama görünüşe göre aradığı şey bu değil.

"Nereden geliyor?" "Başka bir adadan."

"Evet, ama hangisi? Cherry yedi tane olduğunu söylemişti?"

"Cherry çok konuşuyor." Raftan bir kitap çekip omurgasından tutarak havaya kaldırdı ve salladı.

Vane'in bana adası hakkında anlattıklarını düşünüyorum, benim gibi kızları çatlamalarını izlemekten başka iyi bir sebep olmadan nasıl kırdığını.

Ve bundan bıktım, demişti.

O gece bana sarılma şekli.

Bunu düşünmek bile tüm bedenimi titretiyor ve midem kelebeklerle doluyor.

O Vane ile boğazımı morartan ve beni duvara y a s l a y a n Vane'i nasıl bağdaştıracağımı bilmiyorum.

Bana sert davranmasına aldırıldığımdan değil.

Ama gölgesi bunu ne kadar ileri götürebilir? Çizgi nedir ve onu geçerse ne olur?

Pan bir kitabı yere fırlatır, diğerini kapar.

"Pan?"

"Evet, sevgilim?"

"Vane Cherry ile mi yatıyor?" Sesimi hafif tutmaya çalışıyorum ama kıskançlık damlıyor.

Bu büyülü gizemli nesneyi aramayı bıraktı ve bana baktı. "Ölüm Gölgesi'nin bir şeyi kovalaması gerekiyor. Enerjisini harcaması gerekiyor. Bunu yapmazsa, bir şeyleri öldürmeye başlayacak."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Öyleydi," diyor. "Hâlâ öyle olup olmadığından emin değilim."

"Söylediğimde ciddiydim. Hiçbirinizi paylaşmak istemiyorum."

"Vane ile bu koşulu sağlayabileceğinden emin değilim." Üçüncü bir kitap aldı, salladı ve fırlattı.

"Ona nasıl ulaşabilirim?"

Bir sonraki kitabı ve ondan sonrakini fırlatır.

"Pan."

Sonunda durur. "Karanlık Olan'a nasıl ulaşacağını mı öğrenmek istiyorsun? Denemeyi bırak." Aramasına devam eder.

Pan'ın bunu bilip bilmediğinden emin değilim ama sanki bana Vane'in gizli kodeksini vermiş gibi hissediyorum.

Şimdi çok mantıklı geliyor.

Tabii ki Vane gibi biri, birinin çok fazla çaba göstermesinden nefret eder ve ben de kendimi onun üzerine atıyorum. Cherry de aynı şeyi yapıyor ve Vane ona zar zor katlanabiliyor.

Tanrım, çok aptalca davrandım.

Şu andan itibaren, ona soğuk davranacağım. O kadar soğuk ki yakacak.

Pan kalın deri ciltli bir kitabı eline alır ve sayfalarını karıştırırken aniden durur.

"Buldun mu?" Ona bu şeyin ne olduğunu biraz merak ederek soruyorum.

Masanın yanına gelir ve kitabı bırakır, sayfalarında bir kesik olduğunu görmek için açmasına izin verir. "Bunu buraya koyduğumu hatırlamıyorum ama bugünlerde unutkanım."

Saklanma yerinin içinde pürüzsüz siyah bir deniz

kabuğu var. "Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar." Kabuğu çekip çıkarıyor. Gövdesi bir dalga gibi kendi üzerine kıvrılmış.

"Özel bir şeye benzemiyor."

"Lagünden geliyor."

"Oh?"

"Bunu bana annen verdi."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten mi? Büyülü bir deniz kabuğuna nasıl sahip oldu?"

Elimi tutup açıyor ve kabuğu avucumun içine yerleştiriyor. Beklediğimden çok daha sıcak ve onu tutmak tenimi karıncalandırıyor. "Annen seni doğurduğunda kaç yaşındaydı?" diye soruyor.

Söyleyiş tarzına bakılırsa, bir merak gibi gelmiyor. Daha çok ıvır zıvır bir soru gibi.

"On dokuz," diye cevap verdim.

Başını sallıyor. "Tilly kafasına girdikten sonra onu lagüne götürdüğümü söylediğimi hatırlıyor musun? Acı çektiğini ve lagünün onu yatıştırmaya yardımcı olacağını umduğumu söylemiştim."

Tabii ki hatırlıyorum. Peter Pan'in bir kalbi olduğunu ilk o zaman fark etmiştim.

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Onu götürdüm çünkü endişeliydi." "Ne hakkında?"

"Karnındaki bebek hakkında. *Senin* hakkında."

PETER PAN

MERRY'NİN FAE KRALIÇESİ İLE İLK KARŞILAŞMASINDAN SONRA

Hamile olduğunu itiraf etti.

Hıçkırarak bana sarıldı ve "Lütfen bebeğimi kurtarın. Burada ölmek istemiyorum."

Merry'de hepimizi farklı davranmaya iten bir şeyler vardı.

Adaya geldiği ilk andan itibaren küçük bir kız kardeş gibi olmuştu.

Onun acı çekmesini izlemekten nefret ederdik. Özellikle ben, onun acı çekmesini izlemekten nefret ederdim.

Lagünün sularına daldı ve etrafındaki ışık girdapları havayı doldururken turkuaz yüzeyde sırt üstü yüzdü.

"Daha iyi misin?" Ona

seslendim. "Çok," demişti.

Saatlerce orada kaldı ve ben de kıyıda oturup onu ve ışığı izledim, acaba yanlış mı yapıyorum, arayışından vazgeçme zamanı geldi mi diye düşündüm.

Merry yüzerek geri döndüğünde elinde bir deniz kabuğu tutuyordu. "Nereden buldun bunu?" diye sormuştum.

Lagün, birçok insanın denemesine rağmen hazinelerinden asla vazgeçmedi. Suyun dibinde birkaç ölü korsan vardı, suya dalıp hak etmedikleri şeyleri almaya çalışan adamlar.

Merry eline baktı ve kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Belki... *oh*." Bakışları sanki benim anlayamayacağım bir şey dinliyormuş gibi uzaklara gitmişti. "Hazine," dedi. "Senin için." Sonra kabuğu bana uzattı ve kabuk elime geçer geçmez bunun sihirli olduğunu anladım.

Ve şimdi karanlık nesne on sekiz yıl sonra Darling'in elinde duruyor.

"Annem... adada hamile miydi?" diye soruyor.

Birdenbire yorgun düşerek berjer koltuğa yığılıyorum. Güneş geliyor. İstedğimden çok daha hızlı.

"Gerçekten de öyleydi,"

diye cevap verdim. "Bana

hiç söylemedi."

Karşımda uygun bir sandalye var ve Darling koltuğun kenarına oturuyor. "Bunun anlamı... bir bakıma... ben daha önce de buradaydım."

"Sanırım haklısın."

Belki de bu yüzden o kollarımdayken kendimi eve dönmüş gibi hissediyorum. Bunu ona asla söylemeyeceğim.

Kimseye söylemeyeceğim.

Zayıf noktalarım yok, hele ki güzel küçük Darling kızları hiç yok.

"Adaya ilk geldiğimde," diyor, "hemen tanıdık geldi.

Bu mümkün mü?"

"Varolmayan Ülke'de her şey mümkündür."

Tekrar deniz kabuğuna dönüyor ve onu daha yakından inceliyor. "Bu neredeyse vızıldıyormuş gibi hissettiriyor."

Kabuktaki büyüü hissedebiliyor olması şaşırtıcı olmasa da endişe verici.

"Bunun gerçekten gölgeni elde etmene yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Eğer ben bu adanın atan kalbiysem," diyorum ona, "o zaman lagün de ruhudur. Buraya gelmeden önceki hayatıma dair hiçbir şey hatırlamıyorum. İlk hatırladığım şey lagün. Ve kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da lagünün fışkırttığı her şeyin her zaman sihirle dolu olduğudur. Yani evet, hatırlıyorum."

Cildim kaşınmaya başladı.

"Yerin altına inmem gerek, sevgilim."

"Ah. Doğru." Ayağa kalktı ve kabuğu bana geri getirdi. Sütyen giymemiş ve göğüs uçları kumaşın altında çakıllı. Arkasındaki fenerin yumuşak altın rengi ışığı onu altın rengine boyuyor.

Onu bileğinden tutup kucağıma çektim. Küçük bir çığlık attı.

"Benimle yatağa gel," dedim ona.

Kucağımda kıpırdanıyor ve sikim dikkatimi çekiyor. "Bana kibarca sor."

Göğsümde bir gümbürtü başlıyor. Elimi boynunun arkasına doladım ve kulağını ağzıma götürdüm. "Benimle yatağa gel, benim küçük sevgilim fahişe, böylece sikimi ıslak amına sokabilirim ve merhamet için yalvarmanı sağlayabilirim."

Islak dudaklarının arasından bir nefes geçiyor ve kalçalarını birbirine bastırıyor.

Diğer elimi çıplak bacağına, kalçasına götürüyorum ve hava boğazına takılıyor.

Parmaklarım amına sadece birkaç santim kala durduğunda yumuşak bir hıçkırık sesi çıkarıyor.

Yemin ederim onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Ya yorgun değilsem?" diye meydan okuyor.

Yaramaz kız.

"Banyo yaparak başlayabiliriz." Merkezine doğru kayıyorum ve o da benim için kalçalarını ayırıyor. "Ne de olsa kirlisin."

Bir nefeste gülüyor. "Peter Pan'ın dölüyle doluyum."

"Mmm. Tam da seni sevdiğim gibi."

Ve yapıyorum. İstiyorum amına koyayım. Her gün dölleriyle dolmasını istiyorum.

Güneş ufka yaklaşıyor, ama birden acelem kalmadı.

Parmaklarımı külotunun düz yüzeyine getiriyorum ve ıslak malzemenin üzerinde hayalet gibi gezdiriyorum. Tıslıyor ve bana karşı kükrüyor, ama diğer elim hâlâ boğazının arkasına sarılmış durumda. Hiçbir yere gitmiyor. En azından henüz.

"Benimle yatağa gel," diyorum ona tekrar. "Evet de, sevgilim."

Klitorisinin üzerinde kayıyorum ve onu kıvrandırmaya yetecek kadar baskı uyguluyorum. "Pekala."

Duymam gereken tek şey bu. Onu üzerimden kaldırıp ayaklarını yere koyuyorum. "Acele et, sevgilim." Önümden kuleye doğru koşuyor ve merdiven boşluğundan aşağı iniyor.

Güneş doğuyor olabilir ama karanlıkta olduğum sürece bir iki saat daha idare edebilirim.

Darling'e adım haykırtacak kadar uzun.

WINNIE

SÖZ VERDİĞİ GIBI, PAN BANYOSUNU YAPTI VE BEN ONUN ODASININ ETRAFINDA DÖNERKEN

yapar.

Burası en çok *onun* olduğu yerdir.

Duvarlar bana Neverland ormanının yeşilini anımsatan koyu zümrüt yeşiline boyanmış. Dört direkli dev yatak, parmaklarımın arasında gülünç derecede görkemli duran kömür grisi keten bir yorganla kaplı.

Köşede bir berjer, bir masa ve lamba var. Üstünde ıvır zıvırların sergilendiği şifonyer. Sahil ağacından oyulmuş küçük bir peri. Bir fosil. Cam bir kavanozun içine hapsedilmiş narin bir iskelet yaprağı.

Su küveti doldururken, odanın çevresine yığılmış kitapları tarıyorum. Bazılarının üzerinde etiket yok ve bunların günlük olabileceğinden şüpheleniyorum ve bir tanesini açıp Peter Pan'ın en derin, en karanlık düşüncelerini okuma dürtüsü beni ele geçiriyor.

Ama benim yok.

Buna cesaret edemem.

Dergilerin arasında, sırtları kaburgaya benzeyen deri ciltli eski kitaplar var. *Cesur Yeni Dünya. Sineklerin Tanrısı. Suç ve Ceza. Hatta Gurur ve Önyargı.*

Onun ve Vane'in bu kadar çok okumasına bayılıyorum.

Musluk kapatıldıktan sonra banyodan, "Gel buraya sevgilim," diye sesleniyor.

Odayı geçip çatlak kapı aralığından kafamı içeri sokuyorum. Pan'ın banyosu büyük ve taştan oyulmuş. Birkaç ferforje fener, duvarlara gömülü kancalarından ışık saçarak titriyor.

Pan, buhar çıplak vücudunu sararken derin ve geniş küvetin yanında duruyor.

Yüce Tanrım.

Aleti tamamen dikleşmiş, taşakları vücuduna doğru gerilmiş.

Nefes aldıkça karın kasları kasılıyor, her bir kasın arasındaki derin çizgiler gölgeleniyor.

Elini çoktan suya daldırdı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek en çapkın şekilde yukarı doğru çıkmasını sağladı.

İki dakika önce kitaplarını karıştırma isteğiyle dolup taşıyordum. Şimdi ise ellerimi çıplak vücudunda gezdirme isteğiyle dolup taşıyorum.

Vücut.

Bana doğru geliyor ve siki karnıma giriyor ve amım tüm bunların müstehcenliği karşısında karıncalanıyor.

"Kollar yukarı," diye emrediyor ve ben de dediğini yapıyorum. Elbisemi kaldırıyor ve göğüslerim havaya kalkar kalkmaz meme uçlarım sıkılaşıyor ve o parlak mavi gözleriyle beni süzüyor, omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oluyor.

"Kapalı," diyor.

Vücudumda sadece bir parça kıyafet kaldı, bu yüzden ne demek istediğine dair bir ipucuna ihtiyacım yok. Parmaklarımı külotumun bel bandına geçiriyorum ve kaydırarak külotumu çıkarıp içinden çıkıyorum.

Bana elini uzatıyor ve elini tuttuğumda küvetin kenarından geçmeme yardım ediyor. Su ılık ve Pan gibi kokuyor, yaz geceleri ve karanlık sırlar gibi. Suyu girer girmez ayağımdaki kesikte hafif, keskin bir yanma oluyor ama acı çabucak kayboluyor.

Pan diğer tarafa tırmanır ve su onu karşılamak için yükselir. Kollarını dizlerinin üzerine koyar. Su tanecikleri kaslarının kıvrımını takip ederek pazularından aşağı akar.

Peter Pan'a olan susuzluğumun asla giderileceğini sanmıyorum.

Küvetin karşısına uzanıp bileğimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Sırtımı göğsüne yaslayıp beni bacaklarının arasına yerleştirirken kısa bir nefes veriyorum. Sertliği bana doğru bastırıyor ve klitorisimde bir beklenti karıncalanması birikiyor.

"Adadaki tüm kızlarla banyo mu yapıyorsun?" Şaka yapıyorum çünkü aynı anda hem gergin hem de heyecanlıyım.

Erkeklerden ihtiyacım olanı nasıl alacağımı biliyorum. Ama Peter Pan erkek değil.

Ve tanıdığım hiç kimseye benzemiyor.

O, durmadan peşinden koştuğum bir serap ve ona hem ulaşmaktan hem de asla ulaşamamaktan korkuyorum.

Suyun yüzeyinin altında kollarını belime doluyor. "Sadece pis olanlar."

Sesi kulağıma sert ve düzensiz geliyor.

eli yukarı kayıyor, başparmağı göğsümün hassas alt tarafını sıyrıyor.

Suyun sıcaklığına rağmen hâlâ çakıl taşları gibiyim, onun dokunuşu için çaresizim.

Diğer eli ters yönde ilerliyor ve iç uyluğuma ulaştığında duruyor.

Heyecanla nefes alıyorum.

Parmakları hayalet gibi daha da yukarı çıkıyor ve ben beklentiyle titriyorum. Göğsümden ayrılıyor ve eli boğazıma dolanıp çenemi yukarı kaldırırsa kadar kaybetmenin acısıyla inliyorum.

"Bu gece kullanılmak hoşuna gitti mi sevgilim?"

Cevabımı nefes nefese söyledim. "Evet. Belki de olması gerekenden daha fazla."

"Bizim iyi kızımız olmanı ve ne zaman istersek siklerimizi almanı istiyorum." Sözlerinin altında klitorisim zonkluyor.

"Bunu yapabilirim."

"Yapabilir misin?"

"Evet."

"İyi bir küçük fahişe gibi her zaman döllerimizle dolu olmanı istiyorum. Anlıyor musun, sevgilim?"

Eli boğazımda sıkılaşıırken inliyorum. "Evet."

"İşte benim iyi kızım." İşkenceyi bitiriyor ve parmaklarını yarığımdan aşağı kaydırıyor. Sızlanıyorum ve kıvranıyorum ama o beni sıkıca tutuyor.

Klitorisim zonkluyor ve bir şekilde beni neredeyse hiç dokunmadan kenara yaklaştırdı.

"Pan," diye nefes alıyorum. "Evet, sevgilim?" "Sık beni."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni suyun içinde döndürüyor ve küveti çevreleyen taşın üzerine kaldırıyor. Kıçımdaki ani soğuk karşısında tıslıyorum.

Arkama uzanıyor ve ben beklentiyle titriyorum. Geri çekildiğinde elinde bir bez vardı. Onu ıslatıp köpürtüyor ve yumuşak kumaşı göğsüme getiriyor. Sabun meme ucumun üzerinde kayıyor.

Kalbim boğazımda güm güm atıyor ve sertçe yutkunuyorum. "Pis misin, sevgilim?" diye soruyor bana.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, başımı arkaya yaslıyorum, gözlerim kapalı. "Evet."

Diğer göğsüme gidiyor, parmaklarının arasında yuvarlamadan önce meme ucuyla alay ediyor ve acıdan sarsılmama neden oluyor.

Bacaklarımın arasında vızıldıyorum, beni almasına çok hazırım. Bu işkence ne zaman bitecek?

Kumaş göğüslerimin arasından karnımın düz düzlemine doğru iniyor.

"Benim için bacaklarını aç," diye emrediyor ve ben de söyleneni yapıyorum. Elindeki bezi sıkıyor ve sabunlu su amımın üzerine damlıyor.

"Aman Tanrım," diyorum tavana doğru. O kadar karıncalanıyorum ki, en ufak bir dokunuşta boşalabilirim diye endişeleniyorum.

"Benim emrim altında olduğunuzda, ben sizin tanrınızım" diyor.

Kumaş klitorisimi okşuyor ve zevk çekirdeğimde çiçek açıyor.

"Evet. Pan. Siktir."

Kumaşın kenarının önce açıklığını, sonra da klitorisimin etrafını okşamasına izin veriyor. Tüy gibi bir dokunuş ama beni titretmeye ve neredeyse daha fazlası için yalvartmaya yetiyor.

Düşünmeden uzanıyorum, serbest kalmak için çaresizce, ama elimi uzaklaştırıyor.

"Dokunmanıza izin yok" diyor.

Dizlerinin üzerinde yükselirken su şırıl şırıl akıyor. Göz kapaklarımı aralayıp onu izliyorum, bana doğru ilerlerken omuzlarındaki kas ve tendonlar kıvrılıyor ve suyun yüzeyine çıktığında aleti taş gibi sertleşmiş oluyor.

Öne doğru eğilip beni ikiye büküyor ve bacaklarımın arka tarafını göğsüne yaslıyor. Aleti ıslak yarığımdan yukarı kayıyor, başı klitorisime çarpıyor. Birkaç kez öne ve arkaya pompalıyor, onun sıcaklığı, dokunuşu beni harekete geçiriyor.

"Durma," diyorum inleyerek.

"Sanki bana ne yapacağımı söyleyebilirmişsin gibi." Bir kolunu kalçalarımın dolayarak beni kendine doğru çekiyor, kalçalarımı birbirine sıkıştırarak aramızda mükemmel bir sürtünme ve gerginlik yaratıyor.

Tekrar sallıyor ve alev çekirdeğimde titrerken kan içime akıyor.

"Lütfen, Pan. Lütfen durma."

Hızını artırıyor, klitorisimi beceriyor.

Gerilim artıyor.

Vücudundan aşağı su damlarken alnında ter parlıyor. "Çok ıslaksın sevgilim," diyor.

"Evet," diye nefes alıyorum ve kalçalarımı daha sert sıkarak onu klitorisime doğru itiyorum.

"Nereye gelmemi istiyorsun?"

"Seçme şansım var mı?"

"Sadece bu seferlik."

"İçimde."

Üstümden gülüyor. "Yanlış olan buydu."

Daha sert, daha hızlı pompalıyor. Onu içimde istiyorum ama bana teslim olacağını sanmıyorum.

Pan'la her şey benim istediğimle onun bana vereceği arasında bir dans. Ve ben bunun her lanet parçasını seviyorum.

"Yaklaştım," diyorum ona çünkü yalnız boşalmak istemiyorum. "Henüz değil," diyor, sesi itişleriyle birlikte zorlanıyor.

Baskı artıyor ve bedenim geriliyor, ama Pan bana sımsıkı tutunuyor, tempoyu ve ritmi koruyor.

"Oh, lanet olsun. Evet," diyorum. "Aynen böyle." Her saniye daha da sertleşiyor ve kayganlığıma karşı her çıkıntısını hissedebiliyorum. "Artık dayanamıyorum."

"Bana bak, sevgilim," diye emrediyor. "Aletimin üzerine boşaldığında gözlerindeki bakışı görmek istiyorum."

Nefes nefese kaldım ve gözlerimi onun için açtım.

İzlerken bakışlarında alev alev yanan bir açlık var.

Ben.

"Devam et," diye emretti. "Benim için gel."

İstesem de bir saniye daha dayanamazdım.

Dalga içime çarpıyor ve haykırıyorum, kaslarım ve sinirlerim

Göz kırıyor.

İçgüdüsel olarak gerilmek, kıvrılmak istiyorum ama Pan kendi zevkinin peşinde koşarken beni yerimde tutuyor, dişleri gırtlaktan gelen bir iniltinin etrafında gıcırıyor.

Sinirlerim ateşleniyor ve o da boşalırken altında titriyorum. Her tarafıma boşalıyor ve Peter Pan'ın sıcak tohumunun klitorisimi mahvettiğini, merkezimden aşağı damladığını hissedebiliyorum.

Diğer tarafa çarptığında ve ben onun altında titremeyi bıraktığımda, sonunda geri çekiliyor ve kral için bacaklarını açmış beni görüyor.

"Benim pis küçük Darling fahişem," diyor, nefesini tutarken sesi boğuklaşıyor. "Tam istediğim gibi."

KAS

BASH VE BEN PAN'IN BÖLGESİNİN ÇEVRESİNİ DOLAŞMAYI SEVİYORUZ. BUNU YAPARIZ. neredeyse her gün. Ve kaçınılmaz olarak, Fae bölgesine girdiğimizde, hızımız yavaşlıyor ve gözlerimiz dalıyor.

En sevdiğimiz patikadan sarayı göremiyoruz ama ormanın içinden hissedebiliyoruz.

Bugün duruyoruz, yüksek sesle nefes alıyoruz, ter sırtımızdan aşağı dökülüyor. Gökyüzünde gün neredeyse ağarmış ve Neverland ormanının gece hayvanları sessiz ve hareketsiz kalmış. Biz hariç.

"Sana bir sorum var," diyor Bash, elleri kalçalarında. Adanın Pan tarafından kız kardeşimizin topraklarına giden yaya yolunun önünde bir ileri bir geri volta atıyor.

"Dinliyorum," diyorum ve eğilip saçlarımı tekrar lastik bir bant haline getiriyorum. Bazı günler ikizim gibi kestirmeyi düşünüyorum, böylece bir kez daha birbirimizin aynısı olabiliriz. Biz sürgün edilir edilmez o da saçını kestirmişti.

"Eğer ailemiz artık beni istemiyorsa, ben de bu geleneği istemiyorum," demişti.

Uzun saç kraliyet ailesi için pek çok şeyin sembolüdür; güç, erkeklik, iktidar, statü. Ama Nani'miz için adanın ve dünyanın sonsuz sembolüydü,

tıpkı sarayın etrafında yetişen tatlı otlar gibi. "Çimenlere dokunuruz,"

demişti Nani bana, ben çocukken, parmaklarını çiçek açan sapların tüylü

başlarında gezdirirken, "ve çimen hatırlar. Eğer çimleri kesersek, kim olduğumuzu unuttur ve biz adanın unutulmasını asla istemeyiz." Sonra bana

döndü ve başımın üstünü okşadı. "Aynı şey saçlarımız için de söylenir.

Anılarımızın ve deneyimlerimizin fiziksel bir tezahürüdür. Saçlarımıza

parmaklarımızla dokunuruz ve

kim olduğumuzu hatırlayacağız."

Bash ve ben sadece yedi yaşındayken öldü.

Bazen daha uzun yaşasaydı hayatımız nasıl olurdu diye merak ediyorum.

Elbette, Nani de annemizden nefret ederdi. Eğer Pan Tink'i öldürmeseydi, Nani sonunda öldürebilirdi.

Nani babamızın sıradan bir Fae ile evlenmesinden hoşlanmadı.

"Bash şimdi, "Sevgili kız kardeşimizin çatı katına geldiğinde bir şeyler planladığını hissettin mi?" diye soruyor. Sevgilimizin beynini karıştırmaya çalıştığı kısmı değil. Başka bir şey. Bunun ötesinde bir şey."

Doğruluyorum ve alnımdan aşağı ter damlıyor. Elimin tersiyle silerek uzaklaştırıyorum. "Belki," diye itiraf ediyorum. "Darling'in kellesini almak için çok hevesli görünüyordu."

"Aynen öyle." Bash bir daire çizip düşünürken elleri kalçalarında. "Pan'ın gölgesinin adaya döndüğünü zaten bildiğine dair ne kadarına bahse girmek istersin?"

"Sadece kazanabileceğimi bildiğim şeylere bahse girerim." Bash başını sallar.

Son zamanlarda kız kardeşimiz hakkında çok düşündüm. Onun yalanları hakkında. Bizim gerçeklerimizi.

Bash ve benim babamızı neden öldürdüğümüzü biliyor mu? Bizi affedip eve dönmemize izin verebilir mi?

Fikrini değiştirebileceği umuduna kendimi bağlamamak çok zor. Umut bir şamandıra ve ben çok uzun zamandır suda yüzüyorum, deniz beni sürüklüyor.

Gitmesine izin veremem.
Yapmayacağı m.

Ama Darling işleri değiştirdi.

Birincisi, kız kardeşimiz tıpkı Merry'nin yaptığı gibi onun da aklını karıştıracaktı. Ne yaptığını biliyordu ama yine de yaptı.

Ve iki.

Peter Pan ve Ağaç Ev'i terk edersek, Darling'i de terk etmiş oluruz. Pan onu yanımızda götürmemize asla izin vermez. Bunu düşünmek omuzlarımin düğümlemesine ve midemin bulanmasına neden oluyor.

Tüm bunların ötesinde... Tilly çok uzun zamandır kız kardeşim gibi hissetmiyor ve ben bu duyguyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Ona baktığımda, bir yabancıya bakıyormuşum gibi hissediyorum. Biz değiştik de o değişmedi mi? Karanlık ve savunulamaz bir şeye mi dönüştük?

Yoksa aramızdaki mesafe mi? Eğer eve gidersek, bu değişir mi? Yakınlık aşinalığı doğuracak ve her şey yeniden yoluna girecek miydi?

Eve giden yolun ağzında durdum. Artık aşırı büyümüş. Pan'ın ülkesi ile Tilly'nin ülkesi arasında gidip gelen pek kimse yok. Tink'i öldürdüğünden ve biz sürgün edildiğimizden beri.

"Bir fikrim var," diyorum.

"İyi bir fikir mi yoksa kötü bir fikir mi?"

diye soruyor ikizim. "Belki ikisi de."

"En sevdiğim tür. Ne oldu?"
"Hadi gidip sevgili kız
kardeşimizi ziyaret edelim."
Bash kaşlarının çizgisini kaldırır. "Sana katılmıyorum kardeşim.
Bu çoğunlukla kötü bir fikir. Ama yine de hoşuma gidiyor."

Saraya doğru yürüyoruz, ter hala sırtımızdan aşağı akıyor ve tişörtlerimizi ıslatıyor. Belki de kuralları çiğnemek ve bir kez daha fae sarayında yüzümüzü göstermek istiyorsak, daha fazla çaba harcamalı, daha iyi hazırlanmalı ve ona göre giyinmeliydik.

Ama sanırım nasıl giyindiğimizden bağımsız olarak biz neyse oyuz ve eğer çimenler hatırlarsa saray da hatırlar.

Patika yolun sonuna ulaştığımızda güneş doğmuş ve gökyüzü sarı, turuncu ve pembenin parlak tonlarına bürünmüştü. Sarayın ötesinde bir kuş sürüsü V'de uçuyor ve ben hemen kanatlarım için acı çekiyorum.

Havalanmalı çok uzun zaman oldu.

"Sence görüldüğümüz yerde vurulacak mıyız?" Bash yanımda soruyor. Sesinde bir ciddiyetsizlik var ama ciddi olduğunu biliyorum. Pekâlâ olabiliriz.

Patika, çimenli bir tepeliğin zirvesinde sona erer ve saray görünür hale gelir.

Bash ve ben manzarayı seyrederken sessiz kaldık.

Bir brownie ordusu tarafından yeraltından çıkarılan beyaz taştan yapılmıştır. Yamacın içine inşa edilmiştir, bu yüzden yarısı yer üstünde, diğer yarısı ise yer altındadır. Merdiven boynuzlu bir salyangozun kabuğu gibi gökyüzüne doğru kıvrılan çok sayıda kulesi vardır.

Sabahın erken ışıklarında taş parılıyor.

Kraliyet evimizin görüntüsü gözlerimi ağrıtıyor.

"Bu..." Bash boğazını temizler. "Bunu görmeye hazır değildim," diye bitiriyor.

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum.

"Şimdi geri dönebiliriz," diyor, bakışları hâlâ sarayda. "Kimsenin haberi olmaz."

"Yapardık."

"Sanırım yapabiliriz." İlerlemeye başlar. "O zaman oraya girdiğimizde başımız dik yürüyelim. Ne de o l s a biz Fae prensleriyiz."

Sürgün edilmiş ya da edilmemiş."

Vardığımızda vurulmadık.

"Küçük zaferler, ha?" Bash diyor ve kaşlarını bana doğru sallıyor.

"Kıçından vurulmamak. Kutladığımız zafer bu mu?"

Kapıya geldiğimizde gülüyor. Orada iki muhafız var, savaş kılıçları sırtlarına bağlı.

Yine de orta kısımları yumuşak görünüyor ve ölçsüz bir şekilde sıkılmışlar. Ta ki bizi fark edene kadar.

"Ekselansları," diyor uzun boylu olan ve bizi derin bir selamla selamlıyor. "Ne büyük bir zevk."

"Kız kardeşimizi görmek istiyoruz," diyor Bash. "Bizi içeri alma nezaketini gösterir misiniz?"

Gardiyanlar birbirlerine bakarlar.

"Görevlerinizi yerine getirmek için izin istemeniz gerekiyorsa," diyorum, "o zaman devam edin. Bütün gün vaktimiz yok."

Mırıldanıp dururlar ve kendi kendilerine tökezlerler. "Tabii ki hayır, efendim. Şunu sizin için açalım." Kapının kilidini açarlar ve kol yüksek sesle tıngırdar. Her adam bir tarafını tutuyor ve açmak için elleriyle tutuyor. Eğer doğru hatırlıyorsam, kapı öldürdüğümüz brownie tarafından yapılmıştı, Peter Pan'a komplo kuran brownie.

Görünüşe göre mükemmel bir zanaatkâr ama intikam planlamada berbat.

Kapının içinde, arnavut kaldırımlı yolu takip ederek, kabul odasına ve onun ötesinde yeraltındaki taht odasına açılan kemerli çift kapıya ulaşıyoruz.

Kapıları içeri ittiğimizde, eski demir menteşeler gürültüyle inliyor. Koridorlar tıpkı hatırladığım gibi hayat dolu. Kanatlı Fae'ler, boynuzlu Fae'ler ve sarmaşık duvarlara karışmak için yeşil derili Fae'ler.

İçeri girdiğimizde hepsi bize bakıyor ve sonra tekrar bize bakıyorlar. Her şey aynı ama yine de her şey değişmiş.

Kız kardeşimizin yönetimi altında henüz burada bulunmadık. Babamızın ölümünden birkaç saat sonra sürgün edildik ve saraydan uzaklaştırıldık. Kız kardeşimiz ertesi gece taç giydi.

"Sarayıma kim girdi ve ortalığı karıştırdı?" Kız kardeşimizin sesi koridorlarda yankılanıyor. Bash ve ben biraz etkilenmiş bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

"Yakışıklı ağabeyleriniz," diye seslenir Bash.

Kalabalık sessizliğe gömülür.

Taht odasının girişinde birkaç muhafız daha var ama onlar da kırılgan ve hazırlıksız görünüyorlar. Gelişimimizle dikkatleri dağıldığı için kılıçlarını çekmekte acele etmedikleri kesin.

Kardeşimiz son birkaç yıldır ne yapıyordu? Savaşçıların hiçbirisi savaşa hazır görünmüyor.

Bash ve ben onların bu kadar yumuşamasına izin vermezdik. Milyonda bir bile.

Tilly tahtından inip bize doğru gelmeye başlıyor. Kanatları, sarmaşık tavandan sarkan ışıltılı ışık kürelerinde yanardöner. Yaklaştıkça kanatlarının çırpınmasına izin veriyor, sanki onu ovuyormuş gibi.

Kız kardeşimiz büyürken bile hilekâr ve acımasızdı. Ne de olsa en iyilerden öğrenmişti. Annemiz zalimliğin kraliçesiydi.

"Bizi yalnız bırakın," der saray mensuplarına ve onlar da sinekler gibi dağılırlar. Salon ve taht odası birkaç dakika içinde boşaldı. Kız kardeşimin onlar üzerindeki hakimiyetine hayranlık duyuyorum. Yumuşak olabilirler ama en azından itaat ediyorlar.

"İçeri girin ve kapıyı kapatın." diyor. Sanki onun emirlerine uyuyoruz.

Ama Bash ve ben bir görev için buradayız ve belki de şimdilik rollerimizi oynamak en iyisidir.

Taht odasına giriyoruz ve iç kapıları büyük bir gürültüyle kapatıyoruz. Bu ses bana çocukluğumu hatırlatıyor, Bash ve ben babamız iş yaparken taht odasına gizlice girer ve masaların altına saklanırdık. Bazen bizi bulur ve kovardı. Bazen de orada olduğumuzu bildiğini ve kalmamıza izin verdiğini düşünürdüm.

Tilly bara gidiyor ve üç kadehi peri şarabıyla dolduruyor. Ama onları bize servis etmiyor. Barın üstüne bırakıyor. "Burada olmamanız gerekiyor."

Bash, kimseye zarar vermek istemiymiş gibi ellerini iki yana açarak taht odasını dolaşıyor. "Neyin peşindesin, sevgili kardeşim?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Brownie'n öldü," diyorum ve ona doğru birkaç yavaş, bilinçli adım atıyorum.

Kaskatı kesiliyor ve bardağı sıkıca kavradığı için parmak eklemleri beyazlaşıyor.

"Nereye kaybolduğunu merak ediyordum," diyor, sanki onun için boşaltmamışız gibi davranarak.

Bizi sürgüne gönderdikten sonra arkadaş arayışına girdiğini tahmin ediyorum. Brownie muhtemelen güvenebileceği tek kişiydi. Fae'ler liderlerini takip ederler, ta ki takip etmeye kadar. Tek bir yanlış adım, kazara bir zayıflık gösterisi ve birinin kardeşimizi düelloya davet etmesi yeter. Henüz ona meydan okunmamasına şaşırdım. Geçmiş liderlerimize kıyasla genç ve tecrübesiz. Ve asla yönetmek için yaratılmadı. Bash ve ben ortak krallar olmalıydık. Biz taht için doğduk. O evlendirilmek için doğmuş.

"Brownie bize ne planladığınızı söyledi," diye yalan söylüyor Bash.

Teknik olarak, brownie'nin bize söylediği tek şey, kız kardeşimizin ada için en iyisini istediğiydi ve sevgili kız kardeşimizin Darling'lerin zihinlerini kasıtlı olarak karıştırdığı konusunda onunla yüzleştığımızde, bunu açıkça inkar etmedi.

Tilly şarap kadehinin parıltısının arkasından bize bakıyor.

Zalim olmasının yanı sıra, kız kardeşimiz büyürken gülünç derecede rekabetçiydi. Birden fazla kez Bash ve beni Bones and Blades oyununda yenmişti. Ama bazen, Bash ve ben sırf sinir krizi geçirmesin diye kazanmasına izin verirdik.

Yüzünde sanki oyun tahtasını odanın öbür ucuna fırlatacakmış gibi bir ifade var.

"Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Kadehinden bir yudum aldı ve sonra bir kenara koydu. Şarap bizim içindi, onun için değil. Mahkemede her zaman partici olarak ün yapmıştık. Belki de şarabını yudumlayıp dağılacığımızı umuyordu.

"Ne yapıyoruz biz?" Bash tahta doğru ilerlerken masumca soruyor ve tahtta duruyor. Babamız bize ikinci bir taht yaptıracağına söz vermişti, böylece Bash ve ben yan yana hüküm sürebilecektik. Ama yıllar geçtikçe ve ikinci taht gelmedikçe, Bash ve ben babamızın başka planları olup olmadığını merak etmeye başladık.

Öyle olduğu ortaya çıktı, ancak annemiz ölene kadar bu konuda ne kadar ciddi olduğunu söylemek zor. Tink her şeyi değiştirdi.

"Bana bir şeyi itiraf ettirmeye çalışıyorsun ama ne, bilmiyorum. Brownie sana her ne söylediye, doğru değildi," diyor Tilly. "Ama eğer

özellikle istediğiniz bir şey varsa, sadece isteyin."

Sola doğru birkaç adım atar, onunla arasına eşit mesafe koyar.

Biz.

"Kanatlarımızı geri istiyoruz," diyorum. "Ama siz bunu zaten biliyorsunuz." "Bunu yapamam. Sürgün edilmişken olmaz."

"Yasağımız kaldırılabilir." Kas kürsüye doğru üç adım atar ve sonra kolunu tahtın arkasına doluyor ve gülümsüyor.

İkinci bir tahtın ortaya çıkmamasına pek de üzülmedim, zira bu taht akıl almaz derecede çirkin. Büyük, ezici ve bronzdan dökülmüş. Arkasında bir güneş patlaması var, ışınlar parlak bronzdan fışkırıyor. Sadece bu olsaydı, onu ve sadeliğini takdir edebilirdim. Ama bunu kim tasarladıysa güneşe bakmış ve "Daha fazlası. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Yine bronzdan yapılmış olan güneş patlamasının etrafında sarmaşıklar, sincaplar, arılar, yılanlar, kurbağalar ve böcekler dolanmaktadır. Tahtın ayakları bir ayının pençelerine benzeyecek şekilde yapılmış ve kavisli kollar bir kuşun pençelerine benzeyecek şekilde kalıplanmıştır.

Her şey çok fazla. Tıpkı Fae sarayı gibi. Her zaman çok fazla.

"Cezanı öylece iptal edemem," diyor Tilly. "Daha büyük bir sebep olmadan olmaz."

Ahhh, ve işte orada.

Yem.

Bash ve ben bakıştık. Fae dilimizi burada gizli bir konuşma yapmak için kullanamayız. Ne de olsa Tilly konuşuyor.

Ama ikizim ve benim iletişim kurmak için her zaman kelimelere ihtiyacımız yok.

"Size sunacak hiçbir şeyimiz yok," diyorum, oysa gerçekten iki büyük şeyimiz var-iki kaçak gölgemiz.

Kardeşimiz bir tane almak için cinayet işlerdi. Bundan eminim.

Bash'e dönüyor, uzun örgüsü kraliyet mavisi cübbesinin ipeksi sırtından kayıyor. "Buraya gelmenin bir sebebi var," diyor ona. "Eğer kullanabileceğim bir şeyle dönmen için pazarlık yapmak değilse, korkarım vaktini boşa harcıyorsun."

"Brownie Peter Pan'ın ölmesini istediğini söyledi," diyor

Bash. Kadın donakalır.

Bu da bir yalandı - brownie bize böyle bir şey söylemedi - ama biz bunun doğru olduğunu biliyoruz.

"Annemizi öldürdü," diyor Tilly sanki kendini savunması gerekiyormuş gibi. "Gölgesini kaybetti. Peter Pan'in emekliye ayrılmasına çok uzun zamandır ihtiyaç vardı."

"Emekli olmaktan kastınız..." Cümlemin yarım kalmasına izin verdim. "Öldü," diye tamamladı Bash.

Tilly her nasılsa bu öneriden utanmış görünmeyi başarıyor.

"Ve eğer bu göreve yardım edersek," diye devam ediyorum.

"O zaman sen, sevgili kız kardeşimiz..." Kas ekliyor.

"Sana kanatlarını geri vereceğim," diyor sessizce.

Bundan daha çok istediğim bir şey yok.

Şey... belki de Fae sarayının dümenindeki haklı yerim. Yönetmek istediğim için değil, bunu yapmak için doğduğum için. Ve görevimi çok ciddiye alıyorum. Kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi geliyor.

Bash tahttan uzaklaşır. "Peki ya sürgünümüz?"

"Sana kanatlarını geri verebilirim ama mahkeme geri dönmeni asla kabul etmez-"

"Saçmalık," diyor Bash.

"Babamızı neden öldürdüğümüzü biliyor musun?" Ben soruyorum.

Bash bana doğru bir bakış fırlattı. Bu soru çok kişisel bir çizgide ilerliyor ama bilmesini istiyorum. Neden böyle bir karar verdiğimizizi bilmesini istiyorum.

"Ona kızgındın," diye cevap veriyor, ki bu da olabildiğince belirsiz.

"Tabii ki ona kızgındık." Bash, duvarlarda büyüyen sarmaşıklardan cılız dallardan birini koparıyor ve bir düğüm haline getiriyor.

"Ama neden kızgındık?" Ona soruyorum ve yutkundığında boğazındaki hafif dalgalanmayı yakalıyorum.

"Kızgındık," diyor Bash, "çünkü bize bizi tahttan indirmeyi planladığını söyledi."

İkimiz de onun tepkisini izliyoruz. Kardeşimiz kurnaz olabilir ama bizden asla saklanamaz.

Hiç tepki görmediğime şaşırdım.

Onu test edecek bir sonraki sırrın zamanı gelmişti. "Babam zaten ölüyordu, bunu biliyor muydun?"

Ağzı açık kaldı.

Sonunda onu şaşırtmayı başardık.

"Tink'i öldürdüyü için Peter Pan'dan intikam almak istiyordu, bu yüzden kendisine daha fazla güç vereceğini umarak lagüne yüzdü. Onun yerine

ölmek üzere çıktı."

"Bu yüzden bir plan yapmak için çabaladı," diyor Bash. "Ama planı asla oğullarının yönetimi devralmasına izin vermek değildi."

"Peter Pan'a sempati duyuyorsunuz,' demişti bize. 'Yönetmeyi hak etmiyorsunuz.'"

"Yani arkamızdan iş çevirdi," diyorum. "Adanın Peter Pan'a karşı birleşmesini istiyordu ve bunu kendi başına yapmak için zamanının azaldığını biliyordu. Bu yüzden Kaptan Hook'a *seninle* evlenmeyi teklif etti ve Hook da kabul etti."

"Seni bir mal gibi açık artırmayla satacaktı," diyor Bash, sesi titreyerek.

"İşte bu yüzden onu öldürdük," diye bitiriyorum. "Sizi korumak ve saraydaki haklı yerimizi korumak için."

Kız kardeşimiz göz kırpmıyor. Ama ağzı yine sımsıkı kapalı ve bütün kan yüzümü terk ediyor.

Her yerim uyuşmuştu ama birden soğuk terler içinde kaldım. O biliyordu.

Biliyor muydu?

Bash ve ben birbirimize bakıyoruz ve kendi öfkemin onun gözlerine yansıdığını görebiliyorum.

Babamızı öldürdükten sonra, hemen kız kardeşimizden izole edildik ve hiçbir zaman açıklama fırsatı verilmedi. Bunun suçunu, bizi hiçbir zaman sevmeyen ve tahtta her zaman bir kukla isteyen diğer soylu fae'lere yükledik.

Bizim için anlamlıydı.

Ama belki de başından beri Tilly'ydi.

Onu öldüreceğim, kardeşime söyledim.

Sana yardım

edeceğim, diyor.

Onun için ücret

alıyoruz.

"Dur!" diye bağırıp elini uzatıyor ve ayaklarımızın altındaki zemin bataklığa dönüşüyor.

Sendeliyorum. Bash dizlerine vuruyor ve elleri bataklığa saplanıyor.

Hepsi bir illüzyon. Bu sihri biliyorum. Havadaki baygınlığın kokusunu bile alabiliyorum. Hanımeli gibi tatlı, tatlı çimen gibi topraksı.

Bununla mücadele etmekte çok zorlandığım için şaşkınım.

Sevgili kız kardeşimiz bizim yokluğumuzda daha da güçlendi.

Tilly uzun, sakın bir nefes alır.

"Evet, babamızın ne yapmayı planladığını biliyordum." Ellerini arkasında kavuşturuyor, yanardöner gözleri parlıyor. "Önce bana geldi çünkü yapılması gerekeni yapacağımı biliyordu. İkiniz de Fae'lerin ihtiyaç duyduğu fedakârlıkları yapacak kadar azimli değildiniz. Peter Pan annemizi öldürdü ve sen gözünü bile kırpmadın."

"İntikam almaya hakkı yok muydu?" Bash ısırdı. "Annem ona ihanet eden taş kalpli bir orospuydu. Pan hakkında ne dersiniz deyin, zalim ve gaddar olabilir ama asla sırtınızda onun bıçağıyla uyanmayacaksınız."

Tilly'nin kanatları arkasında öfkeyle çırpınıyor ve kenarları kıpkırmızı oluyor. "Babam seni mirastan mahrum etmekte haklıydı. Fae'lerin şerefini lekeliyorsun. Verdiğim kararlardan pişman değilim. Kaptan Hook'la evlenirdim ve Peter Pan'ı yenmek için birlikte hareket ederdik."

"Sonra ne olacak? Fae kraliçesinin bir korsan kocası mı olacaktı?"

"Annemiz sıradan bir fae değil miydi? O da tıpkı Hook gibi saraydaki yerini aldı."

Homurdanıyorum. "Buna bir saniye bile inanmam."

Ağzını kapatıyor. "Pekala, evet. O benim için bir diken olurdu. Varolmayan Ülke'nin erkekleri her zaman hükmetmeyi hak ettiklerini düşünmüşlerdir, hak etmeseler bile."

Tekrar dönüyor, kanatları hareketsizleşiyor. "O zaman da şimdi yapmayı planladığım şeyi yapardım."

"Hangisi ne?"

Dolgun dudaklarına gelen gülümseme gerçekten de şeytani. "Onunla başa çıkmak için en büyük korkusunu çağır, böylece tüm Varolmayan Ülke'yi tek başıma yönetebilirim."

Bu konuda çok kendini beğenmiş ve gururlu, sevgili küçük kardeşimiz. Fae sarayının acımasız dünyasının altında ne kadar da değişmiş.

"Daha iyisini yapabileceğimi biliyorum," diye ekliyor. "Daha iyisini yapacağım."

Söylemeden bıraktığı kelimeleri duyuyorum. "Tilly, ne yaptın sen?" Bataklığı çekiştiriyorum ama bataklık beni sıkıca tutuyor ve daha derine çekiyor.

"İki kuş, bir taş. Bu sözü hatırlıyor musun? Eskiden Nani'nin favorisiydi."

"Tükür onu sevgili kardeşim," diyor Bash ve kumun gücünü test ederek ileri atılıyor.

"Hem Hook'u hem de Peter Pan'ı idare edebilecek tek bir adam var." İçim buz kesiyor.

"Hayır," diyor Bash. "Sakın bana söyleme-"

"Timsah" diyor. "Siktir."

Tilly gülümsüyor. "Onca yıl boyunca Darling'lerin kafasının içine girmek bana çok değerli bir şey kazandırdı -Peter Pan'ın sırları. Timsah'tan bir şey saklıyordu ve bunu öğrendiğinde hiç mutlu olmayacak. Her şey söylenip bittiğinde, Timsah hem Pan'ı hem de Kanca'yı yutmuş olacak ve geriye bir tek ben kalacağım."

Dönüp gidiyor, kanatları arkasına kapanıyor. Zemin taşa dönüyor ve biz hemen özgür kalıyoruz.

"Sana bir taraf seçmeni öneririm," diyor uzaklaşırken. "Ve eğer yaşamak istiyorsan, benimkini seçmeni öneririm."

1c

WINNIE

PETER PAN'IN SIKININ KÜÇÜK BEDENİME YAPTIĞI SERT BASKIYLA UYANIYORUM.
Geri.

Oda karanlık ve sessiz ve saatin kaç olduğunu söylemek imkansız. Kendimi uyku sersemi ama dinlenmiş hissediyorum ve bunun tüm o sevişme, heyecan, banyonun sıcak suyu ve Peter Pan'in yatağa girerken vücudunu benimkine kıvrmasıyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum.

Kalbim hoşnut ve mutlu ama her şeyin yakında sona erecek olmasından korkuyorum. Buna nasıl tutunabilirim?

Onu nasıl benim yapabilirim?

Bu balonu kırmak ve hiç uymayan ve hiç istemediğim bir hayata geri dönmek zorunda kalmak istemiyorum.

Eğer dayanırsam... dayanırsam...

Pan'ı uyandırarak geriniyorum ve o da kalçalarını bana doğru iterek sikini bana sürtüyor.

Nefes alıyor ve burnunu boynumun arkasına sokarak belimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor.

Pan nereden geldiğinden emin olmadığını söyledi ama bazen onun eski bir tanrı olup olmadığını merak ediyorum çünkü ona tapmak istiyorum.

Onunla geçirdiğim her saniye bir mucize gibi geliyor.

"Uyanık mısın, sevgilim?" diye soruyor, sesi uykudan kalınlaşmış. "Sayılır."

Benimle birlikte uzanıyor, bacaklarını benimkilere doluyor. "Nasıl uyudun?"

"Uzun zamandır bu kadar iyi olmamıştım. Neverland'deki her gece bir öncekinden daha iyi."

Kokumu bir kez daha içine çektikten sonra çıplak omzuma sıcak bir öpücük konduruyor ve sonra-

Boğazının arkasından biraz homurdanıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Vane geliyor," diyor.

Soğuk omuz. Soğuk omuz, diye hatırlatıyorum kendime, tüm vücudum şarkı söylese ve içim bir yay gibi kıvrılsa da.

"Ona gitmesini söyle," diyorum.

"Karanlık Olan'a gitmesini söylemeyi dene ve ne elde edeceğini gör." Kıkırdıyor ve beni daha yakına çekiyor. "Bir gün kendine gelecektir, sevgilim," diye beni temin ediyor. "Bence tüm bunlar sona erdiğinde adasına dönecek ve gölgesinden vazgeçecek."

Ona doğru dönüyorum. "Ne yapacak?"

Mezarın kapısı tangırdayarak açılıyor ve karanlık ışık içeri süzülüyor. Vane elektrik düğmesine uzanıyor ve lamba yanıyor; ışığın yakıcılığı bana saldırırken elimi gözlerimin üzerine kapatıyorum.

Vane, "Yatağınızda bir fahişe bulduğuma neden şaşırmadım?" diyor.

Elimi çekiyorum ve kaşlarımı çatmaya çalışıyorum ama o böyle bakarken bu imkansız.

Siyah düğmeli bir gömlek giymiş, nedense gömleğin düğmeleri çoğunlukla açık ve siyah bir pantolonun içine sokulmuş. Bir kemerin metal tokası kasıklarının üzerinde parlıyor ve ben sadece onu çözüp neler sunabileceğini görmeyi düşünerek kavruluyorum.

Ağzından bir sigara sarkıyor, dumanı yüzünün etrafında kıvrılıyor. Arkasındaki merdiven boşluğunun ışığı onu altın rengine boyuyor.

Ama gözümün morarması ve menekşe renginin üzerime yapışması beni mahvediyor. Yüksek sesle yutkunuyorum. Fark ettiğini biliyorum.

Hakaretine zekice bir şeyle karşılık vermeye çalışıyorum ama tek söyleyebildiğim "Bir fahişe hiç olmamasından iyidir" oluyor.

Pan arkandan, "Bize katılabilirsin," diyor ve ben onun pençesinde kaskatı kesiliyorum.

Dün gecedен beri boynum hâlâ ağrıyor, dehşet hâlâ taze. Vane'in pes etmesini hem istiyorum hem de istemiyorum. Uçaktan atlamaya karar vermek gibi bir şey bu. Yıllarca konuşulacak bir macera olacağını biliyorsun ama aynı zamanda ya paraşütün bozulursa? Kimseye bundan bahsetmeyeceksin çünkü ölmüş olacaksın.

"Beni bilirsin Pan," diyor Vane bir omzunu açık kapı aralığına yaslar. "Zamanımı kolay kadınlarla harcamam."

Kıllandım. Lanet olsun.

Yataktan çırilçıplak kayıyorum. Vane'in bakışları önce göğüslerime, sonra bacaklarımın arasındaki V'ye iniyor ve sanki benden nefret ettiğini aniden hatırlamış gibi tekrar gözlerime dikiliyor.

"Eğer kolay amciktan nefret ediyorsan, neden Cherry'i beceriyorsun?"

Hiç vakit kaybetmeden, "Çünkü o sen değilsin." diyor.

Bu bana istediğimden daha fazla acı veriyor ve yüzümde bir tokat gibi patladığını biliyorum.

Yemin ederim ki Vane'in yüz ifadesi, sözlerini geri almak istercesine kısa bir süreliğine düştü.

Ama sonra kendime Pan'ın tavsiyesini hatırlatıyorum. Belli ki çok çabalıyorum. Daha az çabalamalıyım.

"Yeterince makul," diyorum. "Yukarı çıkıp ikizlerin kahve yapıp yapmadığına bakmalıyım." Bir dizimi yatağın kenarına koyuyorum, Pan'ı dudaklarından öpmek için eğilirken Vane'e kasıtlı olarak kıcıımı gösteriyorum. Orada oyalanıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, kıcıımı dışarı itiyorum, bacaklarımı biraz açıyorum ki Vane her yerimi görebilsin.

Pan bana gülümsüyor, ne yaptığımı biliyor. "Dikkatli ol sevgilim," diye mırıldanıyor.

"Elbette kralım. İyi bir kız olacağım. Sadece senin için." Arkamda Vane'in homurdandığını duyuyorum.

Pan beni tekrar öpüyor, uzun ve derin, dili benimkiyle buluşuyor.

Hemen ıslandım. Ama sadece öpücük yüzünden değil. Vane'in bizi izlemesi yüzünden.

Neden gelmedi? Ne zaman teslim olacak?

Ve Pan, Vane'in gölgesini geri vermek için adasına döneceğini söylerken ciddi miydi? Neden bu beni buz ve ısırgan otlarıyla dolu hissettiriyor?

Pan öpüşmeyi kestiğinde biraz başım dönüyor ve iki ayağımı yere basarak kendimi düzelttiğimde sallanıyorum.

Vane aniden orada beni yakalıyor. Dişlerini sıkıyor, çenesini esnetiyor ve sonra bakışları, dokunuşundan dolayı derisinin hala morardığından emin olduğum boynuma gidiyor.

"İkizlere söyle üzerine biraz merhem sürsünler," diye emretti. "Morarmaya yardımcı olur."

Neden tam nefes alamıyorum?

Kalbim kulaklarımda hızla çarpıyor. Vane'in elleri hâlâ üzerimde ve o kadar yakın ki nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum. Tüylerim diken diken ve bir yaydan daha gerginim.

Böyle davranırken ona nasıl soğuk davranabilirim?

Ben gölgenin eğimine hapsolmuş bir çiçeğim, onun ışığına muhtacım.

Ve belki de tüm bunların en acımasız kısmı bu. Bana karşı böyle davranıp hemen ardından benden nefret edebilmesi.

"Devam et," dedi. "Kralla konuşmam gerek."

Nefesimi tutuyorum ve giysilerimi alıp aceleyle merdivenleri çıkmadan önce ona başımla selam veriyorum.

İkizleri mutfakta buluyorum ve ikisinin de keyfi yerinde görünüyor.

İkisi de gömleksiz. Bash'in saçları yeni duş almış gibi ıslak. Işıktaki kaygan bir yağ gibi parlıyor. O adada malzemeleri karıştırırken, Kas arkasındaki tezgâha yaslanmış, elinde bir fincan kahve.

Pencerelerin arkası çoktan karardı ve okyanusun genişliğini zar zor seçebiliyorum.

Sanırım güneş ışığını göremeyen bir kralla birlikte olduğunuzda, artık gün diye bir şey kalmıyor.

"Merhaba," dedim.

İkizler beni fark etmedi bile.

Bash bir fincan unu bir kaseğin üzerine koyar ve ardından kabaca karıştırarak unun havaya karışmasına neden olur.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Kas gözlerini kırpıştırarak kendine geliyor ve bana doğru dönüyor. Gülümsüyor ama ağzı parlak beyaz dişlerinin arasında gergin. "Her şey yolunda."

Onun yanından geçip kahve makinesine uzanıyorum ve kendime bir fincan kahve dolduruyorum. Gergin görünüyorlar.

Vane'le karşılaştıktan sonra ben de gerginim ve otomatik olarak havayı canlandırmak ve kendimi daha iyi hissetmek istiyorum.

Kahveyi bırakıp Kaş'ın önüne geçiyorum. Burnunun keskin eğiminden bana bakıyor. "İyi olduğuna emin misin?" Soruyorum ve şortunun üzerinden taşaklarını avuçluyorum.

Düşük bir inilti çıkarır.

Bash'in kıpırdanması arkamda duruyor.

"Aklımızda çok şey var sevgilim," diyor Kas.

"Ne gibi?"

Çınlayan çanların sesi havayı dolduruyor. Bu sesin, ikizlerin kendi fae dillerinde birbirleriyle konuştukları ve beni kasıtlı olarak dışarıda bıraktıkları anlamına geldiğini artık biliyorum.

Kaş'ı okşuyorum, elimin altında dolmaya başladığını hissediyorum. Kardeşinden uzaklaşıp tekrar bana baktığında dişleri gıcırıyor. "Bunu şu anda gerçekten yapmak istemezsin, sevgilim."

"Oh, gerçekten mi?"

"Sevgilim," diyor Bash arkamdan. "Oldukça karmaşık bir gün geçirdik."

Neden herkes aniden beni geri çeviriyor?

Nefes nefese Bash'in yanına gidip elimi pantolonunun içine sokuyorum. Sarsılıyor, hırlıyor ve karıştırma kabını kenara koyuyor. "İyi," diyorum ve onu sıkıca yumrukluyorum. "Sanırım gidip kendimi meşgul etmem gerekecek."

Ben onu okşarken bakışları içimi yakıyor, onu bir anda sertleştirirken dişleri gıcırıyor.

"Devam et." Ona tatlı tatlı gülümsedim ve çınlayan zil sesleriyle odadan çıktım.

BASH

BUNU YANINA MI BIRAKACAĞIZ? KARDEŞİME SORUYORUM.

Darling'in kendinden memnun bir şekilde uzaklaşmasını izliyoruz, ikimizi de sert ve arzulu bir şekilde bırakarak.

Kız kardeşimiz bizi Fae sarayından elini kolunu sallayarak çıkardıktan sonra, kardeşim ve ben onun tehditlerini düşünüp durduk.

Bunların hiçbirisi için kolay bir yol yok ve bu beni gerçekten sinirlendiriyor. En çok kime sadakat borçluyuz?

Peter Pan bize asla ihanet etmez. Ama çizgiyi aşarsak bizi öldürebilir.

Kız kardeşimiz bize seyis kadar kolay ihanet ederdi, ama bizi öldürür müydü? Ben o kadar emin değilim. Bence pek çok korkunç şey yapabiliriz ve kız kardeşimiz bize asla el kaldırmaz.

Hangisi daha kötü?

Bu soruyu sormak istemiyorum ve kesinlikle cevaplamak da istemiyorum.

Her şeyi unutmak istiyorum.

Köşeyi dönerken Darling'in kıcını görüyorum. Her zaman o lanet elbiseleri giyiyor, amcığı her zaman ulaşılabilir kadar yakın, göğüsleri yumuşak kumaşın altında zıplıyor, meme uçları sivrilmiş, dişleri ve dili için yalvarıyor.

Ellerinin arkadan bağlı olduğu görüntüsünü canlandırmak hiç çaba gerektirmiyor ve bu görüntü kafamda baskı oluşturuyor, ta ki sevişmekten başka bir şey düşünemez hale gelene kadar.

Ona biraz akıl verme isteğimin iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilemiyorum, diyor Kas.

Neden ikisi birden olamıyor?

Cevap veriyorum. Birbirimize bakıyoruz.

İpi getir, Kas diyor *ki.*

Bana iki kez söylemene gerek yok.

Kas onu uzaklaştırmak için koşuyor ve ben de odamızdan ipi getiriyorum.

Çatı katına döndüğümde, sevgili kardeşim Darling'i Asla Ağacı'nın gövdesine bastırmış. Onun altında titriyor, dudaklarıyla meşgul. Bileğinden tutup ipi iki kez doladığımda, bu onu hazırlıksız yakalıyor.

Dudaklarının arasından küçük, sevimli bir nefes hıçkırıyor.

Ben deneyimli bir düğümcüyüm ve her iki kolumu da otuz saniyeden kısa bir sürede ağaca bağladım.

Kas ve ben geri çekilip yaptığım işe hayran kaldık. Her iki bileğini de tek bir kolonla bağladım ve onu Asla Ağacı'nın alçak dallarına bağladım. Bunlar iyi, basit düğümler. Çözmesi kolay. Çıkması zor.

"Sevgilimize bak," diyorum kardeşime. "Yaramaz küçük bir kız gibi bağlanmış."

İplere karşı mücadele ediyor. Dışarı çıkmayacak. Ben onu istemedikçe için.

Parmak uçlarında yükseliyor, elbisesi kalçalarına kadar iniyor.

Ona doğru gidiyorum. Yanımda küçüktü ve onun küçüklüğü midemi bulandırıyor.

sık. "Ne olacağını sanıyordun, sevgilim? Aletlerimize dokunup sonra da kaçamazsın."

Yanaklarının elmalarında kan birikiyor. "Belki de en başından beri varmak istediğim yer burasıydı."

Gülüyorum. Ona gerçekten inanıyorum. Onu pişman edeceğim.

İplerle savaşmayı bırakır. "Beni esir aldınız, Fae Prensi. Şimdi benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

"Ne düşünüyorsun, kardeşim?" Omzumun üzerinden söyledim.

Kas yanıma geliyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Dersi uzatalım derim."

"Mmmm. Peki senin aklında ne var?"

Göğsümün ortasında karanlık, sinsi bir ateş yanıyor. Sevgilimin bunun için yalvardığını görmek istiyorum. İnlemesini, kıvranmasını ve odaya her girdiğinde benim yaptığım gibi aklını kaybetmesini istiyorum.

Beni kendi acıyan kalbimden uzaklaştırmasını istiyorum.

"Vücudunu üzerimize atmak istiyor," diyor Kas, Darling'in yüzünün her saniye daha da kızarmasını izleyerek. "Öyleyse onu öyle bir boşaltalım ki canı yansın."

Aletim pantolonuma doğru geriliyor. Onun içinde olmak için sabırsızlanıyorum. Ama o amcığı ne kadar erken alırsam, o kadar erken boşalırm.

"Hoşuma gitti." İçine giriyorum ve bir parmağımı yanağında gezdiriyorum. Heyecanlı bir solukla nefes veriyor. "Sence onu kaç kez boşaltabiliriz? Üç mü? Beş mi? On mu?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyor Kas. "Hazır mısın, sevgilim? Seninle işimiz bittiğinde, durmamız için bize yalvaracaksın."

WINNIE

ASLA AĞACI'NA ASILMIŞ, YARDIM EDEMEM AMA KENDİMİ BİR BÖCEK GIBI
HISSEDIYORUM.

kazara bir örümcek ağına çok yakın uçu.

Kas ip bağlama konusunda ne yaptığını biliyor ve ne kadar çırpınırsa
çırpınsın ya da kıpırdarsa kıpırdasın işe yaramıyor.

Yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğim ve fae prensleri bunu
biliyor. Etrafımda dönüyorlar ve klitorisim beklentiyle
karıncalanıyor.

Buna degecek.

"Ne düşünüyorsun, kardeşim?" Bash görüş alanımdan kaybolurken
şöyle diyor. "Ona güvenli bir kelime vermeli miyiz?"

Kas parmak eklemimin ucunu yanağımda gezdiriyor. "Bizim için bir kez
geliyor, sonra istediği kelimeyi seçiyor."

Eğiliyor ve ağzımın kenarına nazık bir öpücük konduruyor. Ona dönüp
dudaklarını yakalamaya çalışıyorum ama çoktan uzaklaşmış.

Bash'in elleri elbisemin eteğine geliyor ve yukarı çekiyor. Dilini
saklatıyor. "Bence artık külot giymene izin verilmemeli."

"Aynı fikirdeyim," diyor Kas ve hızlı bir çekişle beni onlardan kurtarıyor.

"Belki de hiç kıyafet giymesine izin verilmemeli." Bash elbisemin
eteğinin tekrar aşağı inmesine izin veriyor, sonra elini belimin kıvrımından
göğsüme doğru kaydırıyor. Kıçıma bastırırken sabırla dokunuyor ve benim
için sertleştiğini belli ediyor.

"Öylece çıplak dolaşamam," diyorum.

"Neden olmasın?" diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "Böylece günün
ve gecenin her saatinde sana hayran olabiliriz. Aramızda hiçbir engel
olmadan istediğimiz zaman seni ıslatırız." Meme ucumu okşuyor, boncuk
boncuk olması için ikna ediyor.

Kas'ın eli kalçamda geziniyor ve bacaklarımın arasındaki çukura
tehlikeli bir şekilde yakın duruyor.

Beklentiyle hızlıca nefes veriyorum.

"Ne kadar hızlı gelmesini sağlayabiliriz?" Bash diyor ki.

Kas sırtıyor ve zeki parmaklarıyla klitorisimi okşuyor, ben de daha
fazlası için çaresizce iplere s a r ı l ı y o r u m . "Dakikalar, eğer öyleyse."

"Onur mu istiyorsun?" Bash

soruyor. "Memnuniyetle kabul
ederim."

Kas büyük eliyle tümseğimi örtüyor. Bu his klitorisimde ısı birikmesine

neden oluyor ve içgüdüsel olarak ona sürtünüyorum. "İşte benim kızım," diyor Kas.

diyor, alçak sesle ve gırtlaktan. Parmaklarını üzerimde gezdiriyor, oynatıyor ve Bash arkamdan uzanıp meme ucumu çimdiklerken klitorisimde baskı oluşuyor.

Onlar için miyavlıyorum.

Kas bir parmağını içime sokuyor ve elinin topuğuyla klitorisime baskı yapıyor.

"Kendine gel," diye emrediyor.

"Ne?"

"Bana karşı eziyet et" diyor. "Ve kendini boşalt. Şimdi yap, sevgilim."

Kas bana emrettiğinde, itaat etmek istiyorum. Onu memnun etmek istiyorum. Çok seyrek emir verdiği için her emri daha ağır geliyor.

Ayakta durmam ve dengemi bulmam bir saniye sürüyor ama bir kez bulup kalçalarımı döndürdüğümde, elinin üzerinde doğru sürtünme miktarını buluyorum. O da bana yardım ediyor, ritmimi takip ederek elinin topuğunu tam doğru şekilde, tam doğru zamanda bastırıyor.

"Ne kadar ıslak olduğunu duydun mu kardeşim?" Kas diyor ki.

"Aynen öyle." Bash'in sol eli boğazıma doğru kayarken, diğer eli göğsümü sıkıyor ve meme ucumla oynuyor.

Uçuruma ulaşmam uzun sürmedi.

Kas'ın boğazımdaki tutuşu sıkılaştıkça Bash'in eline sertçe bastırıyorum. "Her geçen saniye daha da ıslanıyor," diyor Kas.

Şimdi sertçe nefes alıyorum, Kas'a doğru hızla ilerliyorum ve çok yaklaştım. "Devam et sevgilim," diyor Kas. "İyi bir fahişe gibi hak ettiğini al."

Kalın orta parmağını açıklığıma ekliyor ve beni dolduruyor, hareketlerim çılgınlaşırken ve nefesim hızlanırken avucunu bana sürtüyor.

"Siktir, sevgilim," diyor Bash kulağıma. "Ben de seni doldurmak için sabırsızlanıyorum.

Kıçını alacağım, seni sikimin etrafında gereceğim."

Şaşkınlıkla inliyorum ve boğazımı sıkıca kavırıyor. "O zaman kardeşim senin amını-"

"Nihayet," diyor Kas.

"Ve sen de Fae sikiyle dolu olacaksın."

"Ama önce," diyor Kas alt dudağıımı ısırarak. "Önce bizim için gelmelisin." Avucuna doğru sallanıyorum. Bash meme ucumu iki parmağının arasına sıkıştırıyor, acı içinde inlememe neden oldu.

Ve Kas klitorisime doğru vurarak beni orgazma zorluyor.

Elini yere çarpıyorum ve o da içime giriyor. İpler gıcırdarken ve bileğimdeki bağlar etimi ısıtırken Kas beni göğsüne bastırıyor.

Kendi zevkim beni ve Kaş'ı sıırıslıkla ederken orgazm her oyuğa çarpıyor, her siniri yakıyor.

"İşte bu," diyor Kas. "Kahretsin, etrafımda çok sıkı kenetleniyor."

"Küçük sevgilimiz kullanılmayı seviyor." Bash beni yana çeviriyor, onun

ağzı kulağıma geliyor. "Duydun mu sevgilim?"

Kas parmaklarını içimden çekip çıkarıyor, sonra tekrar sokarak ıslak bir ses çıkarıyor. "Bu senin yenilginin sesi."

Beni bağılı bırakıyorlar ama hayranlıkla izlemek için geri çekiliyorlar. Bacaklarım güçsüz ama orgazmın etkisiyle hâlâ ıslıl ıslıl parlıyorum. İkiizlerin sinsileşmesini sevmiyorsam ne olayım.

Benimle sevişmedikleri ya da oynamadıkları zamanlarda neşeli ve kibarlar ama kötü ve ahlaksız olma konusunda uzmanlar.

"Güvenli kelimesi ne olacak?" Bash odayı geçer ve bardan geriye kalanlara gider. Sadece üç şişe kalmıştır. Kapağını çevirip iki bardak çıkarır ve her birini birkaç parmak baharatlı romla doldurur.

"Bir tercihin var mı, sevgilim?" Kas soruyor. Deri sandalyelerden birinin arkalığına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Topuzundan dökülen birkaç koyu renk saç teli onu dağınık ve vahşi gösteriyor. Her bir kası bugün daha da gergin görünüyor, sanki gergin ya da son yirmi dört saattir yeterince yemek yememiş gibi.

Bir şey onları kesinlikle rahatsız ediyor, ama ben bunun faydasını görüyor gibiyim.

Etraflarındaki hava neredeyse-

"Çatırdıyor," diye bağıyorum.

Bash, Kas'a bir bardak rom uzatıyor ve yanına geliyor. "Crackle? Pekâlâ."

"Crackle olsun." Kas bardaktan uzun bir yudum alıp yarısını boşalttıktan sonra yanıma geliyor. "İç." Bardağı dudaklarıma götürüyor ve

yavaşça. Alkol ağzımı yumuşak tatlılığıyla dolduruyor ve sonra yutarken boğazımı yakıyor.

"Tekrar gelmeye hazır mısın?" diye soruyor bana, kehribar rengi gözleri açlıkla parlıyor.

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Benden şüphe mi ediyorsun?"

Onun kokusunu içime çekiyorum. Bana serin, yağmurlu bir yaz gecesinde sahilde olmayı hatırlatıyor. Kumun kokusunu, tuzlu havayı, karanlığın baş döndürücülüğünü ve dalgaların çarpışını. Teninize vuran tuzlu sprey.

Onu uzun zamandır tanımıyorum ama bence çabucak aşık olabileceğim bir adam.

Kaş elini çene çizgimde gezdiriyor ve yüzümü ona yaklaştırıyor. "Sevgilim? Benden şüphe mi ediyorsun?" diye tekrarlıyor, tam o sırada yumuşak bir şey bacaklarımdan yukarı kayıyor. Aşağı baktığımda baldırlarımdan etrafında dolanan bir sarmaşık görüyorum.

Keskin bir nefes boğazımdan aşağı akıyor ve Kas yüzümü tekrar yukarı kaldırmaya zorluyor, sarmaşık amıma doğru kayarken beni ona bakmaya zorluyor.

Bu gerçekten oluyor mu yoksa onun zekice illüzyonlarından biri mi bilmiyorum, ama yumuşak, tüylü bir dal amıma dokunurken çok ama çok gerçekmiş gibi hissediyorum.

Aman Tanrım.

Tekrar nabzım atıyor, daha fazlasına ihtiyacım var.

"Hayır," diyorum nefes nefese. "Senden şüphe etmiyorum."

"Güzel." Ve sonra sarmaşıklar vücudumun üzerinde kayarken kardeşine katılmak için geri adım atıyor. Kalın bir dal ıslak merkezimden yukarı kayıyor ve belime dolanıyor, böylece her küçük hareket içime bir karıncalanma hissi gönderiyor.

Daha fazla sarmaşık elbisemin altından geçerek meme uçlarımla alay ediyor ve göğüslerimi sıkıyor.

İkizler durup izlerken saniyeler içinde nefes nefese kalıp vızıldıyorum.

"Oh lanet olsun." Serin, yumru bir sarmaşık içime girdiğinde yüksek sesle inliyorum. "Aman Tanrım."

Vücudumdaki her sinir ıslıl ıslıl yanıyor.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve iplerin üzerine yığılıyorum.

Asma beni daha sert sikiyor ve birkaç tüylü dal vızıldayan klitorisimi

okşuyor. Çok fazla var. Aşırı duyuşal yüklenme yaşıyorum ve

Eğer deneseydim orgazmı
durduramazdım.

Başımı arkaya yasladım, orgazmın etkisiyle gözlerim kapandı.

Ben.

İpler inliyor. Ben gerginlik için savaşıırken Asla Ağacı sallanıyor ve Kontrol.

Zevkin diğer tarafına geçtiğimde ayakta zor duruyorum ve o kadar kötü titriyorum ki dişlerim takırdıyor.

Kas geldi. "Hayır," diyorum. "Lütfen. Daha fazlasını yapamam." Gözleri ıslık ıslık yanıyor. "Evet, yapabilirsin."

Bash bardağını bir yudumda boşaltır ve yüksek bir sesle yere bırakır.

"Yapamam." Kendi sularımdan sıırıslıklam oldum ve klitorisim canlı bir tel gibi vızıldıyor. "Artık yok."

"İpleri gevşet," diyor Bash. "Hadi onu yüzüme oturtalım."

"Ne? Hayır. Hayır, hayır." Oh kahretsin. Güvenli kelimemi kullanmalı mıyım? Kullanmak istiyor muyum? Onlarla sınırı aşmayı seviyorum. Sınırları zorlamayı seviyorum. Zevkin okşamasıyla acının sınırını hissetmeyi seviyorum.

Ama cidden daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

İkizler gibi sadece acımasız değil, aynı zamanda zevk konusunda neredeyse şeytani olan erkeklerle hiç birlikte olmadım.

Milyon yıl geçse de orgazm olmamak için yalvaracağım aklıma gelmezdi.

İkizler birlikte ağaca bağlı ipleri gevşetiyorlar ve ben o kadar güçsüzüm ki otomatik olarak dizlerimin üzerine yere çöküyorum. Beni istedikleri pozisyona getirdikten sonra ipleri yeniden bağlıyorlar.

Bash sırtı bana dönük, önümde yere otururken Kas tekrar geri adım atıyor. Dövmelerinin tüm kasıtlı çizgileri teninde göze çarpıyor. Omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Kaldır, sevgilim."

İsteksizce, bacaklarımdaki son gücü buluyorum ve Bash'in arkama yaslanıp bacaklarımdan arasına yerleşebilmesi için yeterince yükseliyorum. Derin bir nefes alıyor. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun sevgilim."

Kalçalarımda titrerken ipler tekrar gıcırıyor ve tam ağzının üzerine yerleşiyorum.

Nefesinin sıcaklığını ıslak amımda hissedebiliyorum. Elbisemin eteğini katlayıp belime doluyor, beni açıkta bırakıyor ve sonra kollarını bacaklarımdan kalçalarımla birleştirdiği yerden geçiriyor.

"Kardeşim izleyebilsin diye," diyor Bash ve sonra beni yutuyor.

KAS

SEVGİLİM MÜCADELELER KARŞI VE İPLER. O KIVRANIYOR
OLARAK BENİM

Kardeşi onu ağzına alıyor. Yüzündeki zevk ve acının dansını izlemek hafızama kazımak istediğim bir manzara.

Tanrım, o bir hayal.

Gitmesine izin vermek
istemiyorum. Gitmesine
izin veremem.

O benim hoş karşılayacağım bir bataklık. Asla çıkamayacağız ve ben çıkmak istemiyorum.

Beni aşağı çek, sevgilim.

Üçüncü kez boşaldığında, acı verici olduğunu söyleyebilirim. Yanıyor olmalı, klitorisi o kadar hassas ki acıyor.

Ama kardeşim ve ben her zaman sözümüze sadık
kalırız. Yapacağımızı söylediğimiz şeyi yaparız.

Sevgiliyi tekrar tekrar gelmeye zorlamak, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir hediye.

Bash kızın altından kayarak çıktığında, kızın sularıyla kaplanır ve dilini bir hamlede temizler.

Darling zor nefes alıyor, ter içinde. Ben taş
gibi sertim, sikmeye ve almaya hazırım.

Bizi durdurma seçeneğine sahip olacak ama umarım durdurmaz.

İpleri yeniden bağlayıp onu ayağa kaldırdığımızda zar zor fark ediyor. Gözleri ağır, vücudu kemiksiz. Onunla yüzleşmek için döndüğümde kirpikleri yanaklarına çarpıyor.

"Sevgilim," diyorum ve çenesini yukarı kaldırıyorum. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hâlâ bizimle misin?"

Kesin bir ifadeyle başını sallıyor.

"Ben buradayım." "Bir tane daha,"
diyorum ona.

"Hayır," diyor inleyerek.

"Evet."

Dili dışarı fırlıyor, kurumuş dudaklarını ıslatıyor. Güvenli kelimesi var, ama ağzı onu oluşturmuyor ve ahlaksız bir parçam onun bunu yapacağından korkuyor.

Sakin söyleme, sevgilim.

Dişlerinizin arkasına sıkıştırın.

Bash eline tükürüyor ve sikini kavırıyor. Darling'in amı benim için sırlı. Yardıma ihtiyacım yok.

Hazır mısınız? Bash soruyor.

Evet.

Bash kolunu onun beline doluyor ve ben de onun kalçalarını tutup bacaklarını etrafıma sararak kendimi hizalıyorum.

Henüz onun amına sahip olamadım. Daha fazla istediğim bir şey yok.

Bash kendini kızın götüne sokuyor ve kız yüksek sesle inliyor, gözleri kapalı. Daha önce götünden sikildi mi bilmiyorum ama bugünden sonra daha çok sikilecek.

Önce onun içine yerleşmesine izin verdim. Çünkü sonunda amına girdiğimde, nazik olmayacağım.

"Nasıl hissediyor?" Ona sordum.

"Çok sıkı, kardeşim. *Çok sıkı.*" Onu kaldırıp sikinden ayırırken gözleri geri döner ve sonra yavaşça tekrar içeri kayar.

"Sevgilim?" Diyorum ve gözleri tekrar açılıyor. Bazen illüzyon büyüsü kullandığımızda, bir ölümlü bunun hissine kendini kaptırabilir ve onun hâlâ burada olduğunu bilmem gerekir. "Bir tane daha," diyorum ona.

İkizim onu tekrar doldururken başını sallıyor. "Becer beni, Kas," diyor. "İçime boşalmanı istiyorum."

Sevgili kızımı inkar etmeyeceğim.

Ve ben ona çarparken, onu birlikte, sert, hızlı ve acımasızca becerirken etrafımda kenetlenirken, korkunç bir gerçeği fark ediyorum - onu Tilly'ye ve fae mahkemesine tercih edeceğim.

Darling'i kendi kanatlarıma tercih ederim çünkü onunla zaten uçuyorum.

O benim, ben de onun.

WINNIE

İKİZLER BENİ ÖYLE SERT BECERİYOR KI DİŞLERİM BİRBİRİNE ÇARPIYOR. EĞER OLMASAYDI ipler için, sanırım kirlere fırlatılabilirim.

Sarmaşıklar geri dönüyor, kardeşler beni fae sikiyle doldururken klitorisimle alay ediyor. "Birlikte geliyoruz," diyor Kas hararetli nefeslerle. "Beni duyuyorsun, Sevgilim?"

Klitorisim çok hassas, acıyor. Ama başımı sallıyorum çünkü onu inkar edemem. Reddetmeyeceğim.

Bu seferki zevk birikimi yavaş bir emekleme ve kardeşlerin yaptıkları son şeyse orgazmı benden almak istedikleri açık.

"Bizim için gel sevgilim," diyor Bash kulağıma, sesi düzensiz ve boğuk. "Son bir kez."

"Oh Tanrım." Ciğerlerimi oksijenle doldurmaya çalışarak bir nefes alıyorum. "Siktir. *Evet.*" Dalganın tepesine ulaştığımda bir an hiçlik oluyor. Zaman yavaşlıyor gibi. Rüzgâra kapılmış, kanatları açık bir kuş gibiyim. Ve sonra... ve sonra...

"Siktir! Oh lanet, oh tanrım!" Yelken açıyorum, çarpıyorum. Aşağı mı yukarı mı bilmiyorum. Sadece ezici bir zevk ve acı dalgası var ve ben onun içine batıyorum, ondan zevk alıyorum, kardeşler amıma ve kıcıma vururken beni tüketmesine izin veriyorum.

"Siktir, sevgilim," diyor Kas ve içime boşalıyor, Bash beni sıkıca kavırıyor ve kıcımlı dölleriyle dolduruyor.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca birbirimize kilitli kaldık, yapış yapış, terli ve bitkin bir halde.

Bash kulağıma sertçe nefes veriyor ve Kas içime gömülerek alnını benimkine yaslıyor, siki son zevkini de çıkarıyor.

Sonra beni uzun ve derin öptü ve geri çekildiğinde şöyle dedi: "Sen bir harikasın sevgilim. Ve sen bizimsin."

Başımı sallıyorum çünkü bu doğru ve her zaman doğru olmasını istiyorum.

Sonunda içimden çıkıp geri çekildiklerinde, ikisinin de beni ve Never Tree'yi geçip merdivenlerin çatı katına döküldüğü yere baktıklarını fark ediyorum.

Ağır ayak sesleri geliyor ve Peter Pan görüş alanıma giriyor. Nasıl görüldüğümü sadece hayal edebiliyorum. Dağınık ve kullanılmış. İyi bir küçük fahişe gibi ve onun parlak mavi bakışları altında parlıyorum.

"Sana bir tavsiye, sevgilim," diyor Pan, "ikizlerin seni bağlamasına asla izin verme."

Sahip olduğum son enerji kırıntısını da toplayıp ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Bilemiyorum. Oldukça keyif aldım."

Vane düğümlerden birini açıyor ve ip Asla Ağacı'nın dalından düşüyor ve ben sarkarken Pan beni yakalıyor. İkinci ip çözüldüğünde Vane yanıma geliyor ve bileklerimi çözüyor. "Onlardan merhem istemeni söylemiştim," diyor sesi sinirli bir şekilde, "başka bir vahşi sikiş değil."

"Ne istersem onu yaparım," diyorum deliliğe varan bir kahkahayla.

Bana kaşlarını çatıyor ama düğümleri çözerken parmakları nazik. "Merhemi getir," diyor onlara.

Bağlarım çözülür çözülmez Pan beni kollarına alıyor ve sandalyesine taşıyor. Oturuyor ve beni kolunun kıvrımına sıkıştırıyor. "Ona bir içki getir," diyor Vane'e ve nedense Karanlık Olan hiç itiraz etmiyor.

Birkaç saniye sonra elinde taze bir bardak burbonla dönüyor ve bardağı dudaklarıma götürüyor. "İç," diye emretti.

İkizler tarafından sertçe becerilmenin Vane'in benimle ilgilenmesini sağlayacağını bilseydim, bunu çok daha önce yapardım.

İçiyorum ve alkolün vızıltılı sıcaklığı bedenimdeki bazı düğümleri yatıştırıyor.

Kas, elinde yuvarlak metal bir kavanoz içinde gizemli bir peri merhemi ile geri döner. Kapağı çevirerek ışıktaki parlayan yeşil bir yapışkan maddeyi ortaya çıkarıyor.

Sol kolumu eline alıyor, sonra diğer eliyle iki parmağını macunun içine daldırıyor. Merhemi bileğimin hassas etine sürdüğünde acı içinde tıslıyorum ama beni sıkıca tutuyor ve saniyeler içinde yapışkan madde ılık ve rahatlatıcı bir hale dönüşerek kolumda bir karıncalanma hissi yaratıyor.

"Daha iyi mi?" Kas soruyor.

Başımı sallıyorum ve Pan'a yaslanıp başımı omzuna yaslıyorum. "Bu iyi hissettiriyor."

"Siz pislikler ona bu kadar sert davranmamalıydınız," diyor Vane.

Pan'ın sesi arkamdan gürlüyor. "Dün gece onu neredeyse öldürüyordun, o yüzden o lanet çeneni kapatabilirsin." İkizleri işaret ediyor. "Ve siz iki göt herifin de onu o boktan ikiz saçmalığınıza alıştırmanız gerekiyor."

"Affedersiniz, Asla Kral Olmaz," der Bash. "*Bana doğru sürün, Sevgilim.*" Küçük sevgilimizin itaatkâr olmasını seviyorsun ama sadece sana hizmet ettiğinde ve-

"Dur!" Dur dedim.

Hepsi sessizleşti. Pan altımda gerildi. "Bir şeyi açıklılığa kavuşturalım." Peri merheminin kan dolaşıma karışmasıyla kendimi çok daha iyi hissediyorum ve başımı Pan'ın omzundan kaldırıp hepsine bakıyorum. "Sen

hepsi pislik, tamam mı? Ama siz *benim* pisliklerimsiniz. Pan için dizlerimin üzerinde durmak zorunda değildim ve Vane'i uçurumun kenarına itmek zorunda değildim ve kesinlikle bir ağaca bağlanmak zorunda değildim.

"Bunları ben seçtim. Hepinizi ben seçtim. Seni bile Vane. O yüzden bana kırılğan bir oyuncakmışım gibi davranmayı bırak. Kırılğan değilim. Ben o kadar çok kırılmış bir porselen fincanım ki, bir fincan mıyım yoksa tutkal ve kararlılıkla bir arada tutulan, fincana benzer bir şekle sokulmuş ayrı parçalar mıyım asla emin olamıyorum. Nasıl kırılacağımı ve nasıl onarılacağımı biliyorum. En azından sizlerle birlikte asla tek başıma onarılmayacağımı biliyorum."

Birbirlerine bakıyorlar.

"Sanırım haklı," diyor Bash. "Darling ne istediğini biliyor. Her zaman da öyle olmuştur." Bana göz kırpmıyor. Ne de olsa beni ilk beceren oydu. Rütbeyi ilk kıran. Ve bunun için ona minnettarım. O yapmasaydı, Pan'ın ya da Kaş'ın teslim olacağından emin değilim.

Vane bile.

Vane sandalyelerden birine çöküp ağzına bir sigara koyuyor ve ucunu çakmakla yakıyor. Nefes alıp verdikten sonra Kas'a başıyla selam veriyor. "Boynunu unutma."

Pan çenemi yukarı kaldırıp boğazımın sütununu Kas'a gösteriyor ama elini savuşturup doğrudan Vane'e bakıyorum. "Bu izleri saklayacağım, teşekkürler."

Bana kaşlarını çatıyor, sigarası parmaklarının arasında fitil gibi yanıyor.

Bileklerim bittiğinde, Kas kutuyu kapatıyor ve kardeşinin yanındaki kanepeye çöküyor. Bir sigarayı paylaşıyorlar, birbirlerine verip veriştiyorlar. Ben dahil her şeyi paylaştıklarını fark etmeye başlıyorum.

"Hadi planı tartışalım," diyor Pan ve beni kucağında yeniden ayarlıyor, böylece göğsüne yaslanıyorum, eli omzumda duruyor. "Vane yarın gece Hook'un bölgesine girmemiz için bize izin verdi."

"Ne pahasına?" Bash soruyor. "Kiraz."

Kas sigarayı kardeşine geri verir. "Bunu biliyor mu?" "Elbette biliyor," diye yanıtlıyor Vane.

"Peki nasıl karşıladı?" Bask soruyor.

Vane sigarasından bir nefes daha çeker, dumanı ciğerlerine çeker ve hiçbir şey söylemez. Bash güler. "O kadar iyi, ha?"

Saçlarımın uçlarını okşayıp kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ederken Pan'ın sıcaklığına gömülüyorum. "Geri dönmek istemiyor mu?"

Bash, "Ona yıllar önce eve gitmekte özgür olduğunu söylemiştik," diyor. "Ve o kalmayı seçti."

"Karanlık Olan'ı istiyor," diyor Kas. "Kardeşinin bölgesine geri dönmek, ona sahip olmak için çok daha az fırsatı olacağı anlamına geliyor."

"Zaten beni alamayacak." Vane sigarayı sehpanın üzerindeki cam kül tablasına saplıyor ve közler bir kavis çizerek dışarı tükürüyor. "Bu yüzden neden önemli olduğunu bilmiyorum."

"Nerede o?" Ben soruyorum. Varolmayan Ülke'ye döndüğümüzden beri onu neredeyse hiç görmedim.

Onunla arkadaş olmak istedim ama sanırım yavaş yavaş benden nefret etmeye başlayabilir.

Özellikle de istediğimi elde edersem. Vane'i istiyorum. Bana teslim *olacak*.

Eninde sonunda. Belki de Cherry'nin adanın korsanlar tarafına dönmesi iyi bir şeydir. "Döndüğümüzden beri onu görmedim," diye cevaplıyor Vane ve elini

siyah saçlarının arasından geçirdi. "Sinirli bir ruh hali içindeydi." "Onunla konuşmalı mıyım?" diye sordum.

Vane bakışlarını bana çevirdi. "Ne anlamı var ki? Eve geri dönecek. Bu iş burada biter."

Bash, "Konuşmamız gereken başka bir şey daha var," diyor.

Kas uzun kollarını kanepenin arkasına yayıyor. "İkinizin de hoşuna gitmeyecek bir şey."

"Peki, beni merakta bırakmayın," diyor Pan.

"Sevgili kız kardeşimizi ziyaret ettik," diye yanıtlıyor Kas.

Altımdaki Pan'ın sert çizgisinin daha da sertleştiğini hissediyorum. "Ve?" "Ve sana karşı komplo kuruyor," diye ekliyor Bash.

Vane burbonu almak için ayağa kalkıyor ve muhabbet kuşlarından biri onun ilerlediğini görerek bardan uzaklaşıyor. Pan'ın sandalyesinin koluna konuyor ve bana doğru tatlı tatlı cıvıldıyor. Onu korkutup kaçırmaktan korktuğum için ani hareketler yapmamaya çalışıyorum.

Göğsünde gün doğumu rengine yumuşak görünümlü tüyleri vardır ve başından aşağıya doğru sarı bir çizgi uzanır.

Pan saçımın bir tutamını işaret parmağının etrafında kıvırıyor. "Ne söylemiyorsunuz, fae prensleri? Siz de mi bana sırt çevirmeyi planlıyorsunuz?"

"Öyle olsaydık," diyor Bash, "şu anda burada olmazdık, değil mi?"

"Tilly adaya birini geri çağırdı," diye açıklıyor Kas. "Bu darbeyi yapmasına yardım edeceğini düşündüğü birini. Pan ve Hook'a karşı."

Pan görünüyor üzerinde onun Omuz at Vane.

Onlar Paylaş bir konuşulmayan bir konuşma.

Herkesin benim bilmediğim bir şey bildiği hissine

kapılıyorum. "Neymiş o?" diye soruyorum. "Söyle bana. Kim

bu düşman?"

Vane ellerini bar tezgahının kenarına koyar ve başını eğerek kambur durur.

Kuş cıvıldıyor ve kanat çırparak

uzaklaşıyor. "Anlat bana," diye

yalvarıyorum.

"Bu Vane'in kardeşi," diyor Kas. "Timsah."

PETER PAN

SEVGİLİM KUCAĞIMDA ÖNE DOĞRU OTURUYOR VE KİÇİNİ SIKIME DOĞRU SALLIYOR. Bir iniltiyi gömmek ve vücudunun her bir parçasından başka bir şeye odaklanmaya çalışmak zorundayım.

Gerçekten kalırsa bir şey yapabileceğimden emin değilim. Her zaman onun amının ve içine gömüldüğümde bana hissettirdiklerinin peşinde olacağım.

Ama bunun için zamanımız yok.

Timsah Varolmayan Ülke'ye giderken olmaz.

Timsah'ın adadaki varlığını kontrol etmek istedim. Belli ki bu konuda çok geç kalmışım.

"Tamam, bekle," diyor Darling, "Hook ve Pan'ın ortak bir düşmanı var ve bu Vane'in kardeşi mi? Ve o... bir timsah mı?"

Kafa karışıklığı çok sevimli.

Sanırım Varolmayan Ülke gibi bir yerde, ölümlü dünyasına kıyasla, Vane'in sürüngen bir kardeşi olması o kadar da uzak bir ihtimal değil.

"Her şeyden önce," diye düzeltiyorum ve sadece yakınlığını hissetmek için onu kollarından tutup kendime doğru çekiyorum. "O benim düşmanım değil. Tam olarak değil. İkincisi, o bir erkek. Lakabı Timsah."

"Çünkü bizim gibi adamları kahvaltıda yiyor," diye cevaplıyor Bash. "Ne de olsa ben lezzetli bir atıştırmağım."

Böyle bir zamanda şaka yapmayı Bash'e bırakın.

"O henüz senin düşmanın değil," diyor Vane. "Ama olacak. Ve Fae Kraliçesi'nin onu nasıl düşman yapacağını bildiğine dair bahse girmek ister misin?"

Bash parmağıyla Vane'e işaret eder. "Tam on ikiden vurdun. Sırları önümüzde sallıyordu."

Tilly'nin iş sırlarımı bildiğini düşününce göğsüm sıkışıyor. Ama elbette biliyor - yüzyıllardır Darling'lerin kafalarının içini araştırıyor. Ve şimdi bu bilgiyi bana karşı kullanacak.

Sevgilim oturma odasını arşınlamak için kucığımdan ayrılıyor ve ben hemen onun sıcaklığını özleyorum. Onu tekrar aşağı çekmek, göğsüme hapsetmek istiyorum. Onun tadını ne zaman çıkaracağım? Önce gölgem, sonra Tilly, şimdi de Vane'in kardeşi.

Varolmayan Ülke'de savaş patlak vermek üzere.

Lanet gölgeme ihtiyacım var. Damarlarımda akan güce ihtiyacım var.

Eğer tekrar bütün olursam kimse yoluma çıkamayacak. Ada ve ben bir ve aynı olacağız ve daha büyük kimse olmayacak.

"Tamam, dur b a k a l ı m , " diyor Darling d ö n ü p dururken.

"Vane'in b i r e r k e k kardeşi mi var?" diye tekrarlıyor, sanki haber tam olarak yerleşmemiş gibi.

Vane bana bir içki uzattı. "Birbirimize hiç benzemiyoruz."

Kas homurdanıyor. "Birbirlerine tıpatıp benziyorlar. Ama

Roc daha uzun." "Ve daha yakışıklı," diye ekliyor Bash.

Vane gözlerini devirir ve sandalyesine geri döner. "Gerçek şu ki sevgilim, sevgili kardeşimin sakladığı sırları öğrendiğinde, kötü şöhretli Asla Kralımızla bir derdi olacak."

Vane'e etlerini eritebilecek bir bakış attım. Şerefsiz. "Ne sırrı?"

Darling soruyor.

Vane'e Wendy'ye yaptıklarımın dolaylı pişmanlık duymadığımı söylediğimde doğruyu söylüyordum. Ama şimdi aynı itirafı Darling'le paylaşmak zorunda kaldığım için suçluluk duygusuna kapıldım.

Hiç af dilemedim ama dilimin ucundaki yalvarış şeklini şimdiden hissedebiliyorum.

Lanet olsun.

Sorgulayan bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Darling'leri hep geri getirdim," diyorum, "biri hariç hepsini."

Başını eğiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Büyük büyük büyükannen Wendy," diyorum.

Şüphe her seferinde bir kez daha yüzüne yansıyor. "Hayır," diyor.

"Evet."

"Nasıl... *Nerede*?"

"Dönüş yolunda yanlış bir yola saptı," diyor Vane. "Ve onu Everland olarak bilinen bir adada bıraktı."

Renk Darling'in yanaklarını kızgın kırmızının güzel bir tonuna boyar.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle."

"Yapamam.

Yapmayacağım."

"*Pan!*"

İçimi çekiyorum ve başımın arkasını kaşıyorum. "Çok uzun zaman önceydi sevgilim ve ben çok daha farklı bir adamdım."

"Onu terk mi ettin?!"

"Görünüşe göre bu gece kanepede yatacaksın," diyor Bash.

"Dikkatli ol, prens. Vane'e sizi gökyüzüne uçurması ve sonra da bulutların arasına bırakması için para vermeyi düşünmüyorum."

"Gidip onu almalısın!" Darling'in sesi her saniye daha da yükseliyor. "Hemen şimdi!"

"Wendy Darling benim sorunum değil." Ayağa kalktım, başımda dikilip bana ne yapacağımı söylemesine sinirlenmişim. Güzel Darling kızları bana emir veremez. "Timsah geldiğinde onun Varolmayan Ülke'de olmaması bizim için çok daha iyi olacak."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Nasıl anladın?"

"Çünkü bu bilgiyi bir koz olarak kullanacağım ve onun nerede olduğunu öğrendiğinde, onu almak için yarışmaya hevesli olacak."

"Neden?"

Tüm bunlar hakkında ne hissettiğini anlamaya çalışarak Vane'e bir bakış atıyorum. Bazen kardeşinin Darling'lerle olan geçmişi yüzünden mi Darling'lerden bu kadar nefret ettiğini merak ediyorum.

"Çünkü Timsah Wendy'ye aşıktı." "Ta ki onun kalbini sökene kadar," diyor Vane.

Darling ağzını kapatıyor.

Vane son içkisini de içer ve oradan ayrılır.

"Vane, bekle," diyorum ama çoktan gitmiş, merdivenleri gümbür gümbür iniyor.

"O... kelimenin tam anlamıyla onun kalbini mi söktü?" Darling yüzünü buruşturarak soruyor. Kas gülüyor. "Hayır. Bu sefer *mecazi olarak*."

"Yani büyük büyükannem Vane'in kardeşine aşık mıydı?"

"Duygularının gerçek olup olmadığını söylemek zor," diyor Bash. "O zor biriydi tıpkı senin gibi. Ona bayılırdın, biliyorsun."

Gözlerinde içten bir arzu parlıyor. Bence Darling çok uzun zamandır aile özlemi çekiyor ve şimdi öldüğünü sandığı bir akrabasıyla tanışma şansına sahip.

Ya da belki de onun yüzünde görmek istediğim şeyi görüyorum, kendimi daha iyi hissetmeye çalışıyorum.

"Peki ne oldu?" diye soruyor bana, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde.

İkizler bana bakıyor. Nefesimi tutup tekrar oturuyorum. "Kanca ve ben her zaman savaş halindeydik, bazen birbirimize eziyet etmekten başka bir nedenimiz yoktu. Wendy'yi adaya getirdiğimde, Roc burada Vane'i ziyaret ediyordu. Bir Sevgiliye dokunmamakla ilgili kuralım her zaman benim için geçerliydi.

ve Kayıp Çocuklar. Roc benim kurallarına uymayacaktı ve Wendy, daha önce de belirttiğimiz gibi, senin gibi bir veletti. Kararlı. Sert. Aşık olması kolay."

Ben gerisini anlatana kadar yüzü yumuşuyor.

"Hook onu benden aldı. Belli ki gölgemi geri almamı istemiyordu ve beni bilgiden uzak tutmak için her zaman Darling'lerle dalga geçmeye çalışmıştı.

"O sırada Roc, Hook'un elini kesti ve ben de ona yardım ettim. o."

Darling hikâyeyi sindirirken gözleri büyüyor.

"Wendy'yi geri aldık ama bir şeyler değişmişti. Aramızda bir şey onu ve Roc'u. Roc ondan kalmasını istedi, o da hayır dedi ve ben de onu geri aldım. "Ancak ölümlüler diyarına giderken yanlış bir yola saptım ve

Everland'de bulduk kendimizi. Çabucak etrafımız sarıldı. Onu terk etmek kolay bir karardı. Ona hiçbir bağlılığım yoktu. Ve ilk etapta gölgemi alan da onun ailesiydi. Darling'lerden intikam almak istiyordum ve bu, zalimce de olsa, bunu elde etmenin kolay bir yoluydu."

Darling, Bash ve Kas'ın arasındaki kanepeye çöküyor ve yüzünü ellerinin arasına alıy o r . "Onu öylece bıraktığına inanamıyorum."

"Onunla tanıştın mı?" Bash gülerek söylüyor.

"Artık bir önemi yok," diye cevap veriyorum. "Bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz. Eğer onu ölümlüler diyarına geri götürseydim, şimdi ölmüş ve işimize yaramazdı."

Darling bana baktı. "Yani onu pazarlık kozu olarak mı kullanacaksın?"

Ona kaşlarını çatıyorum. "Evet. Aynen öyle."

Oflayıp pufluyor ve kanepeye yaslanıyor, yarısı Kas'ın kolunda. Kas onu karşılamak için yana kayıyor ve ben hemen onu kısıkanıyorum.

"O zaman onu geri getireceğimize söz ver," diyor

Darling. "Buna gerek kalmayacak. Roc bunu bizim için yapacak."

"Bana söz ver, Pan." Dişlerini sıkıyor, böylece her kelime keskin ve uzun çıkıyor.

"Güzel. Tamam. Roc önce ona ulaşmazsa. Ama gölgemi alana kadar olmaz."

"Elbette." Başını sallıyor. "Gölgenden bahsetmişken..."

Adada dolaştığını hissedebiliyorum ama bu belirsiz bir his, tıpkı bir evdeki hayaletin uzaktan farkına varmak gibi. Varolmayan Ülke'nin sınırları içinde olduğunu biliyorum ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum.

Emin olduğum tek Şey benim b6lgemde olmadığı. Eğer olsaydı, onu tamamen hissedebileceğim kadar yakın olurdu.

"Beklemek zorundayız," diyorum Darling'e. "G6r6n6Őe g6re yarın geceye kadar, Hook bize kendi b6lgesine giriş izni verene kadar."

"Neden Şimdi oraya gitmiyorsun?"

BakıŐlarım ile onu kıstırdım. "Ç6nk6 artık onunla savaşmayı g6ze alamam." Sanırım s6ylemediğim Şeyleri hissediyor.

Eğer Kanca'yı çok zorlarsam, sevgilim için gelir. Hem de cesedimi çiğneyerek.

Şimdilik onun kurallarına g6re oynamalıyım.

"G6lgeni daha 6nce bulacağından endiŐelenmiyor musun?" diye soruyor.

"Bulsa bile, onu sahiplenebileceğinden Ő6pheliyim."

"Sadece 6l6ml6 bir adam olduğu için mi?"

"Bir ç6Őit." Sandalyeyi tekrar itiyorum ve bardan çelik sigara kutusunu alıyorum. Bir tane yakıyorum, ciğerlerimdeki yanmanın tadını çıkartıyorum.

"Bu arada, hadi parti yapalım da t6m bunları unutabileyim."

Bash ayağa kalkar. "Şimdi de sen konuşuyorsun." "Kız yok," diye uyarır Darling.

Üç6m6z de ona bakıp baŐımızı salladık. İşte yine bana emir veriyor.

Ve ben de onları takip etmeye başlayan bir pisliğim.

KİRAZ

ÖLÜMSÜZ INSANLAR OLDUKLARI İÇİN PAN, İKİZLER VE VANE ASLA kulak misafiri olduğumu fark etmekte çok iyiler. Sadece işlerine yaradığında beni fark ediyorlar.

Görünüşe göre, Winnie'yi de bu listeye ekleyebilirim. Arkadaşım olduğunu sanıyordum ama sanırım değilmiş.

Merdivenlerden inmeye başladıklarında, koridorda gözden kayboluyorum. Beni kardeşimle takas etmek istiyorlar. Onlara istediklerini verebileceğimi düşünüyorlar. Peter Pan ve onun aptal gölgesi.

Pan evde yatmadığım tek kişi. O bir Vane değil ama bana diz çökmemi emretse bile onu geri çevirmezdim. Ve şimdi Winnie ona sahip, hepsine, hepsine. Bir kız kaç erkeğe sahip olabilir ki?

Bu adil değil. Ama bunun için ağlamayacağım. Hem de çok.

Belki kalabilirim. Yani... bana uzun zaman önce gidebileceğimi söylediler ama gitmedim. Peki neden şimdi gitmek zorundayım? Jas beni geri istemiyor zaten.

Kimse beni istemiyor gibi görünüyor.

Şenlik ateşi için giyinmek niyetiyle aceleyle odama gidiyorum ama içeri girip ışığı yaktığımda karanlık bir şey odanın her tarafına yayılıyor.

Kapıya çarpıp menteşeleri takırdatınca irkildim ve eğildim.

"Aman Tanrım. Bu-" Bana doğru hamle yapıyor ve pençeye benzeyen keskin elini koluma geçirerek derimi parçalıyor. "Hey!"

Tekrar saldırıyor ve kapıyı kırbaçlayarak açıyorum, dışarı fırlıyorum ve kapı tıkırdarken tokmağı sertçe çekerek kapatıyorum.

"Kutsal meyveler ve toplar," diye fısıldıyorum ve omzumun üzerinden koridorun her iki tarafına bakıyorum. Az önce bunu gören oldu mu?

Bu bir Neverland gölgesi. Bu bir Neverland gölgesi!

Kapı tekrar tıkırdıyor ve yüzümdeki aptal sırıtışı siliyorum. Kapalı bir odadan çıkabilir mi? Çatlaklardan ve yarıklardan geçebilir mi? Bir kapının nasıl açılacağını biliyor mu?

Sessizleştğinde düğmeyi bırakıp geri çekiliyorum, kalbim kulak zarıma çarpıyor.

Kolumu fenerlerin ışığına doğru kaldırıyorum ve kesikte kan biriktiğini görüyorum. Kanı parmağımın ucuyla silerek uzaklaştırdım ve

koyu mavi kotum.

Bu Şey çok acımasız. Ve bu-

Vane'e söylemem gerek. Ona gölgeyi tuzağa düşürdüğümü söylediğimde işe yarar biri olduğumu görecek. Belki biraz etkilenir bile.

Kapının sıkıca kapalı olduğundan emin olduktan sonra aceleyle koridordan aşağı inip evden çıkıyorum.

KANCA

BİR GÖLGE BULMAK NE KADAR ZOR OLABİLİR Kİ?

Balkonumun kenarından aşağıdaki ormanda hışırdayan ağaçları ve adamların ormanı tararken yaktıkları meşalelerin parıltısını görebiliyorum. Pan'ın gölgesini henüz bulamadılar.

Bana sorarsanız hepsi beceriksiz aptallar. Peter Pan yarın gece buraya gelecek. O zamandan önce gölgesine ihtiyacım var. Onun bölgesine doğru bakıyorum ve ay ışığının aydınlattığı gökyüzünde Marooner's Rock'ın kesitini seçebiliyorum.

Peter Pan'dan nefret ediyorum. Kötü bir rüya gibi göğsümde gümbürdeyen bir nefret bu. Bazen kancamı onun karnına saplamanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Kendi kanımı görmekten nefret ediyorum ama Peter Pan'ın kanının fişkırmasını memnuniyetle izlerim.

Balkondan ayrılıp ofisime dönüyorum ve sonuç alamamanın verdiği hayal kırıklığından uzaklaşmak için masamdaki eşyaları düzeltmeye başlıyorum. Kalemimi temizleyip kutusuna geri koyuyorum; mürekkep kabı, aktif olarak denize açıldığımız sırada diğer adalardan birinden satın aldığımız kristal kesimli kapakla kapatılmış.

Masanın kenarındaki kitap yığınının düzeltiyorum, sırtlarını hizalıyorum ve hayal kırıklığımın bir kısmı uçup gidiyor.

Kafamı kaldırdığımda, kapıda Smee'yi görüyorum. Yüzünde az önce temizlemek istediği bir günahı tüketmiş gibi bir ifade var.

"Ne oldu?" Soruyorum ve bardaklardan birinde bir leke gördüğümde odayı geçip barıma gidiyorum.

Smee odaya girer ve kapıyı kapatır. Botları yıpranmış tahta üzerinde ağırlaşıyor. "Fae sarayındaki casuslarımdan biri az önce bana bir mesaj gönderdi."

Bu işin gidişatından zaten hoşlanmıyorum.

Pan onu aldığımda, Smee karşılığında kız kardeşimi vermek gibi zor bir karar vermek zorunda kaldığımda, Smee'yi geri istememin nedenlerinden biri de onun başkalarının ulaşamadığı yerlere ulaşabilme yeteneğiydi.

Neverland ve Yedi Adalar'ın her yerinde casusları var.

Gözünü asla alamadığı tek bir kişi vardır.

Sanırım her şey düşünüldüğünde, bu çok yüksek bir başarı oranı. "Tükür onu, Smee."

Balkona doğru adım atıyor ve açık kapıdan sızan ışık karesinde konumlanıyor. Balkon benim özel alanım ve bu yüzden burada her zaman yalnızız. Smee korkuluklara yaslanıp bir puro yakıyor ve tatlı dumanın dolgun dudaklarından çıkmasına izin veriyor. Dirseklerini korkuluğa asarken sigarayı ağzından sarkıtarak orada bırakıyor. Okyanus havası bandanasının kuyruğunu başının tepesinde dalgalandırıyor.

Bu gerilim beni öldürüyor. Smee bunu biliyor. Bu onun beni yerime koymanın zekice ve kurnazca bir yolu. Sanırım bunun için ona saygı duymalıyım.

"Smee," diyorum, adı gıcırdayan dişlerimde titreşiyor.

"Tilly Timsah'ı çağırdı."

Eğer bir insanın kötü haberlerden başka bir şey almadan tüm kanını kaybetmesi mümkün olsaydı, sanırım benim kanım kurumuş olurdu. Bir adamın kabuğundan başka bir şey değilim.

Üşüdüm ve uyuştum.

Benim gibi bir beyefendinin hiçbir zayıflığı olmamalı ama yine de üç zayıflığım var.

En azından biri öldü. Keşke diğer ikisi de ölseydi.

Ondan uzaklaşıp bardaki bardakları yeniden düzenliyorum, sonra lekeli olanı alıp gömleğimin kenarıyla parlatıyorum. "Peki ya adalardaki casuslarınız?"

"Summerland limanındaki birinden Timsah'ın iki gün önce oraya vardığını ve hemen ardından ayrıldığını duydum."

Gözlerimi kapatıyorum ve boğazımın ortasındaki kusmuk yanmasını durdurmak için bir nefes alıyorum. Barımın her yerine kusmak kötü bir davranış olurdu.

Kalan uzvum zonkluyor ve elimin eskiden olduğu yer de öyle. Acı, asla kovamayacağım bir hayalet.

Siktiğimin timsahı.

Onunla karşılaşmayalı yıllar oldu ama sanki retinalarıma kazınmış gibi gözümde canlanıyor.

Granitten kesilmiş. Saçları kabus gibi koyu. Gözleri mamba yılanı gibi yeşil. Isırması da bir o kadar hızlı.

Sesini duyabiliyorum, gülüşünün tınısını. Kafamın içinde yankılanıyor. Taşa sürülmüş tuz gibi.

Midem dönüyor ve hızlıca bir kadeh rom doldurup arkaya atıyorum ve alkolün yakıcılığına, damarlarıma yerleşen bulanıklığa odaklanıyorum.

Timsah ahlaksız ve dinsizdir. O ölene kadar asla rahat etmeyeceğim.

Keşke kalbine bir hançer saplayacak kadar ona yaklaşabilseydim.

Smee'ye dönüyorum. "Ödülü iki katına çıkar. Adamlara şimdi söyle. Kim bana Pan'ın gölgesini getirirse yarın geceye kadar zengin olacak. Ama sadece o zamandan önce bulurlarsa."

WINNIE

PAN, BASH VE KAS SARHOŞ. ÇOK SARHOŞ. ŞU ANDA

Dev bir sapanla okyanusa taş fırlatıyorlar. Sanırım bir tür ödül için yarışıyorlar ama ödülün ne olduğu ya da nasıl kazanıldığı belli değil.

Üçü de sorunlarını mümkün olan en insani şekilde unutmaya çalışıyor.

Sahilde yüksek bir yerde oturup onların kederlerini boğmalarını izlerken, eğlenceden uzaklaştığımı hissediyorum.

Kayması kolay.

Evden ormana giden patikayı takip ediyorum. Gideceğim bir yer yok ama ayaklarım beni yine de doğru yöne götürüyor gibi görünüyor ve kendimi parlayan lagünün kenarında bulduğumda pek de şaşırmıyorum.

Ancak Vane'in yüzünü gökyüzüne dönmüş bir şekilde suda yüzdüğünü görünce şaşıyorum.

Ve çıplak.

İçimdeki tüm hava sinir bozucu küçük bir nefesle dışarı fırlıyor ve yemin ederim sesim lagünün üzerinde yankılanıyor.

"Orada öylece durup bakacak mısın yoksa içine mi gireceksin?" Vane, gözleri hâlâ kapalı, vücudu hâlâ suyun içinde yüzüyor, diyor.

Yutkunuyorum.

Bu bir çeşit numara mı? Ben suya giriyorum, o da belirsiz bir şeyi kanıtlamak için mi çıkıyor?

Yolun ağzında ayakkabılarımı çıkarıp ayak parmaklarımı serin kumlara batırıyorum. Suyu girmeyi o kadar çok istiyorum ki derim kaşınıyor. Ama beni çağıranın su, ruhlar ve büyü mü yoksa çok karanlık ve düşünceli bir Ölüm Gölgesi mi olduğunu anlayamıyorum.

Belki de fark etmez.

Elbisemi ve külotumu çıkarırken hareketlerim çılgınca ve sakarca çünkü Vane çıplaksa ben de çıplak olacağım.

Gözleri hala kapalı, çoğu erkeğin yaptığı gibi beni süzme zahmetine girmiyor ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor. Kendimi onun bir parça ilgisi için can atan çaresiz, hevesli bir kız gibi hissetmekten alamıyorum.

"Isırıyorlar mı?" Ayaklarım suya değdiğinde ve lagünün ruhları kıvrılıp döndüğünde söylüyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Senden hoşlanıyorlarsa hayır." Kalbim kulak zarlarıma çarpıyor.

Su kıyıda ılık ama derinlere indikçe daha da ferahlıyor. Ruhlar ya da denizkızları ya da her ne iseler önümde ileri geri yüzüyorlar, kuyrukları parlıyor ve koi balıklarının tüylü kuyrukları gibi dönüyorlar.

Ne kadar uzağa gidebilirim? Vane'e ne kadar yaklaşabilirim? Yaklaşmama bile izin verecek mi?

Kumlu dip gittikçe soğuyor, bu yüzden yeterince derine indiğimde yüzmeye başlıyorum ve su omuzlarımdan yukarı akıyor, saçlarımin uçlarını ıslatıyor.

Vane'den birkaç metre uzaklaştığımda duruyorum ve ayaklarımı tekmeleyip kollarımı ileri geri sürükleyerek suya basıyorum. Bu bana, annemle birlikte turistik bir sahil kasabasında yaşarken sahilde geçirdiğimiz tembel öğleden sonralarını hatırlatıyor. Plaj günleri benim en güzel anılarımdı çünkü annem her zaman kumların üzerinde rahatlıyor gibiydi. Ben bir avuç kum alıp ayak parmaklarının üzerinden akıtarak onu tane tane gömerken o güneşin tenini yakmasına izin vermeyi severdi.

Şimdi bildiklerim - Neverland'de bana hamile kaldığını ve lagünde teselli bulduğunu - su üzerindeyken ondaki durgunluğu fark etmemi sağlıyor.

Bu ona bu büyülü yerin rahatlatıcı sularını hatırlatmış olmalı. Burada parlak turkuazın içinde yüzmek bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Aslında, ayağımdaki kesik artık zonklamıyor.

Belki de annem ve ben hep bu yere dönmeye çalışıyor, adını koyamadığımız bir acıyı dindirmeye çalışıyorduk.

Vane lagünün ortasında yüzüyor, siki suyun üzerinde ve ben gözlerimi ondan alamıyorum. *Onu* süzüyorum. O da bana izin veriyor.

Dördü arasında açık ara en büyüğü o.

Bir şekilde öyle olacağını biliyordum. Düşünmeden, aklımin bir köşesinde Starla'yı duyabiliyordum. *Büyük penis enerjisi, bu.* Neredeyse beni kıs kıs güldürüyor. Çoğunlukla gergin olduğum için.

Su Vane'e çarptıkça, karın kaslarının arasındaki derin çıkıntıları ve kalçaları boyunca uzanan V'yi dolduruyor, sonra da geri akıyor. İkizler ya da Pan kadar kaslı olmayabilir ama vücudunda bir gram bile yağ olmaması bunu fazlasıyla telafi ediyor. Bu onu insandan çok efsane gibi gösteriyor, sanki tanrıların kendisinden doğmuş gibi.

Sonunda kendini toparlıyor ve başını sağa sola çevirerek saçlarındaki suyu silkeliyor. Birkaç iri damla yara izlerinin dalgalı çizgilerinden, elmacık kemiklerinin kesik kısmından aşağı yuvarlanıyor.

Bana döndüğünde, menekşe rengi gözleri lagünün turkuaz rengini yansıtarak parıldamasını sağlıyor.

Su hala ılık ama titrememi durduramıyorum ve meme uçlarım o kadar gergin ki neredeyse acıyor.

Pan beni Varolmayan Ülke'ye getirdiğinden beri Vane'in ilgisini çekmek için yanıp tutuşuyorum ama artık ona sahip olduğuma ve yalnız kaldığıma göre onunla ne yapacağımı bilemiyorum.

Benden daha iri ve cüsseden bahsetmiyorum.

Varlık. Güç. Enerji.

Ondan etkilenmemek çok zor ve belki de bu yüzden kekeleyen bir aptala dönüşüyorum.

"Güzel bir gece. Yüzmeyi severim. Suda. Gerçekten bütün sularda." Hay sikeyim.

Ne halt ediyorum ben?

Daha fazla damlacık burnunun köprüsünü takip ediyor ve ucundan damlıyor. Su etrafımızda dalgalanırken öylece bana bakıyor. Ayaklarımı yavaşlatıyorum, sanki suyun içinde saklanabilecekmişim gibi vücudumun daha aşağıya inmesine izin veriyorum. Ağzımın etrafında sallanıyor ve birazcık içeri sızdığında tuz tadı almıyorum. Temiz ve berrak.

"Neden buradasın sevgilim?" diye soruyor, sert sesi lagünde yankılanıyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sanırım buraya çekildim."

Yaklaşıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor ve saçları alnına yapışıyor. Onu hiç bu kadar dağınık görmemiştım ve bu çok seksi.

Karnım sıkıştı.

"Neden buradasın?" Ben de karşı çıktım. "Senden uzaklaşmak için."

Keder hızlı ve ekşidir.

"Neden? Benden bu kadar nefret etmen için ne yaptım ben?"

"Seni anlamıyorum," diyor ve gözlerini kısıyor, yaklaşıyor.

"Anlamadığım şeyleri sevmem."

"Ben bir şey değilim. Ben bir insanım." "Yaramaz bir sevgili kız."

Ama bunu dalga geçer gibi söylemiyor. Sözlerinde acı var, sanki ne yapabileceğimden, başımı nasıl bir belaya sokabileceğimden korkuyor ve

ben

Tilly'nin kafamın içine girdiği ve beni güvenli bir yere götürdüğü gece bana söylediklerini hemen hatırladım.

"Benim geldiğim yerde, senin gibi küçük kızlar her gün kırılmalarını izlemekten başka bir sebep olmadan kırılıyor. Ve ben bundan bıktım."

"Bana adanızdan bahsedin."

Gözlerini kırıştırıyor ve aniden gardını alarak geri çekiliyor. "Neden?"

"Çünkü nereden geldiğinizi ve neden böyle olduğunuzu bilmek istiyorum."

Arkasında parlayan bir şekil dönüyor.

"Eğer içimde kurtarıcı nitelikler arıyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

"Hayır. Ben sadece gerçeği istiyorum."

Vane tekrar suya dalıp başını eğerek saçlarını tekrar ıslattığında şekil uzaklaşıyor. "Benim evimin bulunduğu adanın adı Darkland ve tam da kulağa geldiği gibi."

Karanlık Olan için karanlık

bir diyor. "Neden gittin?"

"Çünkü orada benim için hiçbir şey

kalmamıştı." "Ailen yok muydu?"

Üstümüzde kalın bulutlar y u v a r l a n ı r k e n gökyüzü kararıyor. Su aniden havadan daha sıcak.

"Bir zamanlar bir ailem vardı," diye itiraf ediyor.

"Olmayana kadar." Oh Tanrım.

Belki de o gece yatağında bana söylediklerinde daha fazla ipucu vardı.

Senin gibi küçük kızlar her gün kırılıyor.

"Kimdi o?"

Yine hiçbir şey söylemiyor, aramızdaki sessizliğin daha da

ağırlaşmasına izin veriyor. Bir tahminde bulundum. "Bir kız kardeş.

Bir kız kardeşin vardı."

"Yaptık."

"Ne oldu?"

"Bazı çok kötü adamlar çok kötü şeyler yaptı ve sonra o öldü." Bunu o kadar soğuk ve mesafeli bir ses tonuyla söylüyor ki, ona karşı bir sempati duymaktan kendimi alamıyorum.

Vane etkilenmemiş gibi davranıyor ama bence bu acıyı diğerlerinden daha fazla hissediyor olabilir.

Boğazıma bir yumru oturuyor ve onu çıkarmak için iki kez yutkunuyorum. "Bu korkunç. Gerçekten."

"Ölmesi daha iyi," diyor.

"Yapamaz mısın... Yani... Ölüm Gölgesi sende..."

"O zamanlar bilmiyordum." Kaşları çatılıyor, bakışları uzaklara dalıyor. Ne düşündüğünü biliyorum, onu koruyamadı.

"Gölgeyi nasıl aldın?"

"Kolay," diyor, "onu aramak için üç yıl harcadım ve bulduğumda sahiplendim. Sonra da her birinin içini boşalttım."

Onlar. Kız kardeşine zarar veren adamlar.

"Güzel," diyorum niyet ettiğimden daha zehirli bir şekilde. "Gölgeyi nasıl ele geçirebildin? Sen insan değil misin?"

Gülüyor ve başını sallıyor.

Şimdi çok meraklandım. "Peki nesin sen?"

"Fark eder mi?"

"Belki mi?"

Bana doğru geri yüzüyor, kesik omuzları suyun içinde zarifçe hareket ediyor. "Gölgeyi geri verirsem, belki o zaman bir önemi olur. Belki sana söylerim."

Hayal kırıklığı içimde kabarıyor. Yine sözümü kesiyor. Belki de sadece-

Bir şey ayağımın altını sıyrıyor ve ben irkilip geri sıçırıyorum.

Vane'in kollarına doğru.

Kalbim dişlerimin arasına sıkışıyor. Bütün sinirlerim ıslıl ıslıl yanıp sönüyor. Elleri belimde, beni tutuyor ve güçlü kalçalarının altımızdaki suda ilerleyerek bizi yüzeyin üzerinde tuttuğunu hissedebiliyorum.

Tam bir nefes almanın gittikçe zorlaştığını görüyorum.

"Neden benden nefret ediyorsun, Vane?" Tekrar soruyorum, bu sefer daha sessiz. Sesimdeki çaresizliği gizleyemiyorum. Onun beni anlamak istediği kadar benim de bilmeye ihtiyacım var.

"Senden nefret etmiyorum," diye itiraf ediyor ve menekşe rengi gözleriyle bana bakıyor. "Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum."

"Nasıl yani?"

Dilim dışarı fırlarken bakışları dudaklarıma düşüyor. "Pervasız." Beni daha yakına sürüklüyor, bacaklarımız birbirine dolanıyor ve omurgamdan aşağı bir heyecan süzülüyor. "Tehlikeli," diye ekliyor ve kaşlarını çatarak hâlâ boğazımda olan morluklara bakıyor.

"Sana daha önce de söyledim-"

"Evet, biliyorum sevgilim. Göründüğünden daha güçlüsün."

"Beni korumana ihtiyacım yok," diyorum, kız kardeşini kaybetmenin geçmişte açtığı yaraya parmak bastığımı düşünerek.

"Seni korumak istemiyorum," diyor sesi gürleyerek, "Altımda titreyene kadar seni becermek istiyorum." Bacaklarımı beline doluyor ve açıklığı artık sertleşmiş olan sikiyle aynı hizaya geliyor.

Küçük bir sevinç çığlığı attım.

"Peki sen neden yapmıyorsun?"

diye soruyorum.

"Çünkü boynundaki o morluklar endişeleneceğin en son şey olurdu."

"Umurumda değil."

"Benden güvenli bir söz

alamazsın." "Peki. Anlıyorum."

"Hayır, yapamazsın."

Çok hızlı nefes alıyorum. Sanırım bu noktada oksijensiz kaldım çünkü düzgün düşünemiyorum, zar zor düzgün görebiliyorum.

"Sik beni artık."

Kendi kuralımı ve Pan'inkini çiğniyorum. Çok zorluyorum.

Vane'in sikinin başı açıklığımla okşuyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Yukarı.

"Vane," diyorum nefes nefese. "Sadece yap-"

Beni öpüyor. Ve bunda yumuşak, nazik ya da kibar hiçbir şey yok. Onun Dudakları dudaklarımda, beni yutuyor. Dili içeri dalıp tadıma bakıyor ve göğsünden derin bir hırıltı yükseliyor.

Kıçımı tutuyor, amımı sikiyle buluşmaya zorluyor ve bir inç içine batıyor.

"Aman Tanrım," diyorum dudaklarının etrafında çünkü beynim ağızla tek bir bağlantı bile kurmuyor. İstedğim şey buydu. Her bir parçasını. Ne kadar tehlikeli olduğu ya da ne kadar acı verici olabileceği umurumda değil.

Sırtımı dikleştirerek göğsümü suyun üzerine çıkarıyor, böylece meme ucumu ağzına alabiliyor.

Her iki gözü de simsiyah ve omuzlarımdan bir ürperti geçiyor. Bana sert davranıyor, beni ısırtıyor ve ben gökyüzüne doğru haykırıyorum.

Tekrar aşağıya baktığımda, kan turkuaz suda dönüyor ve meme ucumun tepesinde boncuklanıyor.

Vane gözlerindeki ateşle dilini üzerimde gezdiriyor, kızarıklığı temizliyor ve sonra tekrar ısırarak deriyi daha da açıyor.

Acı beni hazırlıksız yakalıyor ve gözlerim yaşıyor. Bir tanesi kaçıyor, yanağımdan aşağı süzülüyor.

Vane hareketsiz kalıyor.

Kalçalarımı oynatıyorum, sikinden daha fazla almaya çalışıyorum, ama beni kabaca itiyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Git." Bana sahili işaret etti. "Ne?"

"Sudan çık." Gözle görülür şekilde titriyor. "Çık ve uzaklaş. Yavaşça."

"Hayır. Ben-"

Siyah saçları beyazlıyor ve sesi uğursuz bir kofluğa bürünüyor. "Defol git buradan, sevgilim."

Geri çekiliyorum.

"Git," diyor tekrar. "Hemen şimdi."

Kalbim hâlâ boğazımda, göbeğime kadar batıyor, kıyıya doğru ilerliyorum ve sonra yavaşça sudan çıkıyorum. Vane beni takip ediyor ve onu sırtımda hissettiğimde kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Beni sahiplenmemek için içindeki şeytanlarla savaştığı düşüncesi beni ıslatıyor ve ürpertiyor.

Elbisemi elime alıp başımın üzerine geçiriyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Yaklaşıyor. Bana gitmemi söylüyor ama gölgesinin gitmemi istediğini sanmıyorum. Belki o da istemiyordur.

"Yürü git," dedi bana.

"Ya istemezsem? Kendi kararlarımı kendim verebilirim, biliyorsun." "Sevgilim, sana bir daha söylemeyeceğim."

Sertçe yutkunup tökezliyorum ve o da beni yakalamak istercesine üç hızlı adım atıyor. Gölgeye dönüşmüş olsa bile, hâlâ güvenliğimin farkında.

Ve birdenbire Vane'i çözmenin gerçek sırrı ortaya çıkar.

Onun hakkında yanılmışım, ama Peter Pan da yanılmış. Mesele daha çok ya da daha az çabalamam gerektiği değil. Tam olarak olduğum kişi olmalıyım. Her çirkin, kırık parçamla.

Savunmasız olmak zorundayım ve belki de beni en çok bu korkutuyor.

Ona tüm çatlaklarımı gösterin ve bırakın tenimde kendi çatlaklarını açsın. Katlandım.

Ona sahip olabilmemin tek yolu buysa, ona katlanabilirim.

Vücudumdaki bir şeyi okumuş olmalı çünkü yavaşça başını sallıyor,
dişlerini sıkıyor ve "*Winnie. Yapma.*"

Ama denese de beni
durduramazdı. Arkamı dönüp
kaçıyorum.

WINNIE

NEVERLAND ORMANININ DALLARI SAÇLARIMI ÇEKİYOR VE ÇIZIYOR
yüzüme.

Ama koşmaya devam ediyorum.

Vane beklediğimden daha hızlı ve beni kovalayıp yaklaştıkça ayaklarının altındaki toprağın titrediğini hissedebiliyorum.

Bir ağaç korusunun etrafından dolanırken dehşet çöküyor.

Bu, boğazımdan işe yaramaz, titrek nefesler halinde fışkıran pençeli bir dehşet. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, görüşümü bulanıklaştırıyor ve omzum bir huş ağacının sıkı gövdesine çarpıyor.

Beni kovalarken sessiz. Ve kalbim beklentiyle o kadar hızlı atıyor ki, dişlerimin arasında gümbürdediğini hissedebiliyorum.

Beni yakalayacak. Beni
yakalayacak. Ne kadar
koşacağım?

Ne kadar uzağa?

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu sadece birkaç adım arkamda buluyorum. Şimdi karanlık gölgeye gitti. Ya da belki aralarında ayrılık yok, sadece kararlılık var.

Dehşet kalbimi sıkıştırıyor ve birkaç atım atlamasına neden oluyor, sonra patlamak üzereymiş gibi sertçe çırpınıyor.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve göğsüm çok daralıyor ve nefesim çok sık ve-

Beni belimden yakaladı ve bir ağacın gövdesine çarptı. Ağaç kabuğu sırtımı ısıyor ve rüzgâr beni dışarı atıyor. Bana yapabileceklerinin sıcak beklentisiyle bacaklarımın arası karıncalanıyor.

Ağırlığı üzerime çökerken eli boğazıma geliyor ve bacaklarımı ayırıyor. Aleti kalçalarımın arasındaki cebi buluyor ve bana sürtünerek dudaklarımdan tiz bir inilti çıkmasına neden oluyor.

"İstediğin bu muydu sevgilim?" diye soruyor gölgeye ait olan ve ensemdeki tüyleri diken diken eden o boş, titreşimli sesiyle. "Sana kaçma demiştim."

Dehşetin içinde doğru düşünmek zor. Sadece kaçma, ağlama ve yalvarma içgüdüleri var. Ama bununla savaşıyorum. Onunla karanlıkta karşılaşmanın tek yolu teslim olmak.

Titreyerek, hıçkırarak bacaklarımı beline doluyorum, dehşet görüşümün kenarlarında titreşiyor. "Bu... tam olarak... istediğim şeydi." Kelimeler arasında birkaç kez hıçkırarak nefes almak zorunda kalıyorum.

"Ne istediğini bilmiyorsun." "O zaman göster bana."

Bir hırıltıyla elbisemi yırtıp kumaş parçalarına ayırdı.

Ölüm Gölgesi'nin karanlığı gözlerinin etrafında mürekkepli bir maske gibi dalgalanıyor ve dehşet damarlarımda iki katına çıkarak heyecanı çalıyor.

Siktir,

siktir.

Odaklan.

Bu etkiyle savaşmanın bir yolu olmalı. Dehşete düşmek istemiyorum. Ona sahip olmanın verdiği zevkle kafayı bulmak istiyorum.

Aleti ıslaklığımdan yukarı kayıyor, zonklayan klitorisime çarpıyor ve gözlerimi sıkarak harcanmamış gözyaşlarımı temizliyorum.

Çok korkuyorum, başım çatlıyor. Derimden sürünerek çıkmak istiyorum. Savaşmak ve kaçmak istiyorum.

Vane beni daha da derine çeken bir okyanus dalgası.

Kalçalarını geri sallıyor, kabaca sokmadan önce sikinin sıcaklığını çalıyor ve çığlık atmama neden oluyor.

O kadar büyük ki çarpınca acıyor ve dişlerim birbirine çarpıyor.

"Bu ıslak amcığı ikiye böleceğim," diyor. "Durmam için bana yalvaracaksın."

"Hayır, ben-"

İçime giriyor, beni dolduruyor ve sonra iki elini boğazıma götürüp sıkıyor.

Gözlerim otomatik olarak dışarı fırlıyor.

Beni beceriyor. Sertçe. Hızlıca. Acımasızca. Üzerimizdeki ağaç sallanıyor. Hava yok, yalvaracak hava yok ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Acımasız.

Tüketiyorum.

Dişleri gıcırdarken ve siyah gözleri hayatla parlarken beni beceriyor ve beceriyor.

Nasıl... nasıl...

Nefes alamıyorum. Görüşüm tünelleşiyor. Kavrayışı sıkılaşıyor. Hay sikeyim.

Sikeyim.

Çok derindeyim.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Beni

uyarmaya çalıştı.

Dinlemedim.

Burada öleceğim.

Ellerim almak için çırpınıyor. O temel içgüdü kaçmaya çalışıyor. Sonra parmaklarım tam tepemdeki küçük, sivri bir dala takılıyor.

Acı.

Acıya ihtiyacım var.

Bir çırpıda dalı koparıyorum ve kalan tüm enerjimle ucunu avucuma saplayıp etin üzerinde sürüklüyorum. Acı keskin ve ani ve tüm kaslar kasılıyor.

Dehşet kayboluyor, avucumdaki keskin acının önüne geçiyor. Vane'in hâlâ boğazımda olan ellerinden birini tutuyorum. Karanlık görüşüme girerken onu çekip tokatlıyorum ve sonra aniden gözlerini kırıştırıyor, göğsümden aşağı akan kana bakıyor, tırnaklarındaki çukurları dolduruyor.

"Sevgilim." Sesi kısık ve tutuşu gevşiyor ama gözleri hâlâ siyah.

Oksijen ciğerlerime dolduğunda derin, bedenimi titreten bir nefesle bedenime geri dönüyorum.

"Becer beni," diyorum ona ve derin nefes alıyorum. "Şimdi sik beni."

Elleri kıcıma batıyor, beni açıyor ve beni tekrar dolduruyor. Her santimini, her sert çıkıntısını. Geri çekiliyor, ağacın inlemesine yetecek bir güçle tekrar içeri giriyor.

"Ah evet, lanet olsun," diyorum ve kollarımı boynuna dolayıp canımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

Onun nazik bir yanı yok. Hâlâ karanlık tarafından tüketiliyor, ama onu ve beni kontrol ediyor ve benim özgürce verdiğim şeyi alıyor.

Ve bu çok iyi hissettiriyor.

"O amcığ! benim için ov sevgilim," diyor ve bizi tekrar ağaca çarpıyor. "İçine boşalmaya çok yakınım."

"Öyle mi?"

"Evet," diyor hırıltılı bir sesle.

Aramıza uzanıyorum ve iki parmağımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum ve hemen kenara çekiliyorum. "Oh, kahretsın. Henüz boşalmak istemiyorum."

Oyalanmak istiyorum. Bunun tadını çıkarmak istiyorum. Her saniyesinin.

Vane benim. O benim, ben de onunum ve bir daha asla beni kendisinden uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim.

Parmaklarımı klitorisime doğru sıkıca tutuyorum, sanki bu beni tehdit eden zevki engelleyecekmiş gibi.

Vane beni sikiyle cezalandırırken gözlerimi sıkıca kapatıp başımı ağaca yaslıyorum.

"Winnie," diyor. "O ıslak amcığın benim için boşalmasını sağlayacaksın ve bunu şimdi yapacaksın."

"İstemiyorum," diyorum inleyerek.

"Bana bak," diye emrediyor ve gözlerimi zorla açıyorum. Bakışlarındaki siyahlık kayboldu ve menekşe rengi gözleri sıcaklık, arzu ve ihtiyaçla parıldıyor. Bana ve buna ihtiyacı var ve dünyadaki her şeyden çok bunu ona vermek istiyorum.

Vane her zaman benden bir şey talep edecek en son kişi olacak ve bu yüzden her zaman en çok memnun etmek istediğim kişi o olacak.

"Tamam," diyorum.

Elimi tutuyor ve iki parmağımı ağzına alıyor. Dudaklarıyla beni emiyor, diliyle parmak uçlarımda daireler çiziyor, elimi klitorisime geri götürmeden önce beni ıslatıyor.

"Sana sahip olmama izin ver, Win," diyor. "Sen adımı haykırırken o ıslak amcığını doldurmama izin ver."

"Evet. *Evet.*" Klitorisimi onun tükürüğüyle ıslatırken yüksek sesle inliyorum. O kadar ıslağım ki, içime sonuna kadar batarken taşaklarından aşağı damlıyor.

Onu yakaladım.

Onu yakaladım.

Sesim ormanda yankılanırken, uçuşumun kenarından uçmadan önce kendime dokunmama bile gerek kalmıyor. "Aman Tanrım. Vane! Siktir! Vane!" İçime giriyor. Hızlı. Acımasızca. Amıma hak ettiği sikişi veriyor.

Sertleşiyor, hareketleriyle daha da çılgınlaşıyor ve sonra homurdanarak içime giriyor, içime dökülüyor. "Siktir, Win," diyor hırıltıyla, siki sıkılmış iç duvarlarımda zonkluyor.

Gök gürültüsü tepemizde gümbürdüyor.

Dişlerinin arasından hırlıyor, içime daha fazla pompalıyor, parmakları artık kalçalarımın arkasını morartıyor.

Ruhum bedenime geri dönerken birkaç nefes boyunca soluk soluğa kalıyorum. "Aman Tanrım," diyorum tekrar. "Bu..." Söyleyecek söz bulamıyorum. Herhangi bir kelimenin bunu nasıl özetleyebileceğini bilmiyorum.

Vane yavaş, durgun hamlelerle içime girip çıkıyor, sanki hâlâ sikiinin etrafına sarılmış olmamın tadını çıkarıyor.

"Kaçmaman gerekiyordu," diyor ve öne doğru eğilip alnını benimkine yaslıyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"İyi ki yapmışım."

"Seni öldürebilirdim." Tekrar içeri kayıyor, çoktan boşalmış olmasına rağmen hâlâ inanılmaz derecede sert.

"Ama sen yapmadın."

"Bir şey kazandığınızı sanıyorsunuz."

"Hayır," diyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. O da beni öpmeden önce ağzı bir saniye bile kıpırdamıyor. "Ben bir şey talep ettim. Seni sahiplendim."

Ağzıma karşı hırlıyor ve sikinin içimde gerildiğini hissediyorum. "Böyle düşünmeye devam et."

"Ben yaptım. Artık benimsin. Ve geri dönüş yok."

Kalçalarını içime sokuyor, sikinin başını rahmime kadar batırıyor, yemin ederim.

"Belki de delirmişsinizdir."

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha derinden ve dili benimkine doğru kayıyor. Gök gürlerken parmaklarımı hâlâ nemli olan saçlarının arasından geçiriyorum. Geri çekildiğimde ona "Beni bir daha asla inkar etme" diyorum.

"Zavallı küçük sevgilim."

"Çok haklısın, öyleyim."

Bastırıyor. "Bana bir söz ver." "Herhangi bir şey."

"O kadar hevesliyim ki bu beni rahatsız ediyor." "Kapa çeneni ve söyle bana."

Ağzı çenemde geziniyor, sonra çürüklerimde, çiğ boğazımda. "Eğer kontrolümü kaybedersem, taşaklarıma diz atacağına ya da yüzümü bıçaklayacağına söz ver."

"Bunu asla yapmayacağım-"

"Söz ver bana," diyor hırlayarak ve dişlerini kulağımın hemen altındaki hassas etin üzerinde gezdiriyor. Şaşkınlıkla irkiliyorum ve kendi içime doğru büzülüyorum. "Bana söz ver, sevgilim. Beni elde etmenin tek yolu bu."

İç çekiyorum. "Peki. Seni yüzünden bıçaklayacağıma söz veriyorum."

Sonunda içimden çıkıyor ve ayaklarım ormanın zeminine çarparken ona surat asıyorum. İkimiz de çıplak ve kıyafetsiziz.

"Sahilde giyebileceğin bir gömleğim var" diyor ve beni lagüne doğru itiyor.

Yaptığım hatayı çok geç fark ettim.

Sırtımı net bir şekilde görebiliyor.

Beni kollarımdan yakalıyor ve durmam için çekiyor. Vane nefes alıp hırıltılı bir sesle "Sevgilim, bunu sana kim yaptı?" diyene kadar hava dolu ve sessizdi.

Ona önümü göstererek dönüyorum ama o beni omuzlarımdan tutup tekrar geriye döndürüyor. Parmak uçları yara izlerinin üzerinde geziniyor ve ben istesem de içimi kaplayan ürpertiye durduramıyorum.

"Kim?" diye tekrarlar. "Bana bir isim verin ki derilerini kemiklerinden ayırabileyim."

"Kimse değildi."

"Winnie."

"O benim annemdi!"

Eli boynumun altından geçiyor, parmakları omzumun üzerinden kıvrılıyor. Durgunluğunu ve isteksizliğini hissediyorum.

"Bunu sana Merry mi yaptı?"

"Doğrudan değil. Bunu yapmaları için birilerini tuttu." "Bunun için para mı ödedi?"

Öfkesi sesini titretiyor ve ona döndüğümde gözleri bir kez daha kararıyor.

"Pan öğrendiğinde-" "O zaten biliyor."

"O zaman neden bana söylemedin?"

"Bilmiyorum. Acımanızı istemedim. Saygınızı istedim." Bu itirafı yapar yapmaz yüzüm utançtan kızardı. Bu kadarını söylemek istememiştim.

Yüzü düştüğünde, kelimelerin dökülmesine izin verdiğim için hemen pişman oluyorum. "Saygı duymamı istedin ve bunun yerine seni bir ağaca çarpmama izin mi verdin?"

Allık yoğunlaşır. "Belki de. Bilmiyorum."

Şimşek gök gürültüsünü kovalarken beni tekrar sahile doğru yönlendiriyor. Lagüne geri döndüğümüzde, siyah tişörtünü eline alıp toparlıyor, böylece tek yapmam gereken kafamı içine sokmak ve kollarımı kollarından geçirmesine izin vermek. Vücuduma yerleştiğinde içinde boğuluyorum ve sanırım bu manzarayı istediğinden daha fazla takdir ediyor çünkü bana bakmadan duramıyor. Çıplak bedenime bakmayacak ama beni kıyafetleri içinde görmekten keyif alacak.

Şimdiye kadar hiç utanmamıştım.

Kollarımı ortada birleştirip ayak parmağımı serin kuma g m yorum.

"Merry'nin hamile olduğunu öğrendikten sonra onu asla geri g ndermemeliydik," diyor. "Seni tek başına büyütmesine asla izin vermemeliydik."

Alay ettim. "Ne yani, onu burada mı tutayım? Hepiniz beni b y tmeye yardım edebilesiniz diye mi? Bu kulağa ürkütücü ve daha kötü geliyor."

Haklı olduğumu bilerek başka tarafa bakıyor.

"Her şeyin bir nedeni olduğuna ve benim de olmam gereken yerde olduğuma inanıyorum." Menekşe rengi gözleri parlayarak bana bakıyor. "Ve şimdi yine tam olarak olmam gereken yerdeyim."

Pantolonunu yukarı çekip sikini içine sokuyor. Benim gibi kokuyor olmalı ve bu bana küçük, gülünç bir sevinç parıltısı veriyor. "Olman gereken yer evindir," diyor ve pantolonunu ilikledikten sonra beni yola doğru itiyor. "Titriyorsun, geç oldu ve şimdi daha da morarmışsın."

Ona sırtıyorum. "Bana sert davranman hoşuma gidiyor. " "Kes şunu."

"Hoşuma gitmesine izin veriyorum."

Homurdanıyor. "Ciğerlerindeki oksijen pahasına değil."

"Mmm, kendi adına konuş. Kontrollü koşullar altında bunu denemekten  ekinmezdim."

"Seni boğmamı mı istiyorsun?" Kaşlarını çatarak bana bakıyor. Bir saniye düşündüm. "Evet."

"Lanet olsun, sevgilim." Elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve bu f kirden dehşete düşmüş gibi beni bir kez daha itiyor. "Eve geri d n. Sana tam olarak istediğin şeyi vermeden önce."

zc

KİRAZ

NEFESİMİ TUTAMIYORUM, ÇOK AĞLIYORUM.

Vane ona teslim
oldu. Ona teslim
mi oldu?!

Ormanda koşuyorum. Hangi yöne gittiğimi bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Vane Winnie'ye teslim oldu ve yüzündeki ifade-

Casusluk yapmak istememiştim. Çok casusluk yaparım ama onları gözetlemek istememiştim. Vane'i arıyordum ve sonra onu duydum ve ormanda tökezleyip onları gördüğümde-

Gözyaşlarım hızla akıyor, yüzümden aşağı süzülüyor.

Bunca yıldır evdeydim ve her şeyi denedim ve hatta gölgeyi yakaladım ve düşündüm-

Darlington Limanı ile ev arasında uzanan yolda duruyorum. Koluma bakıyorum, kesik artık kurumuş kanla kabuk bağlamış.

Gölgeyi yakaladım. O karanlık, tehlikeli gölgeyi odamda hapsettim.

Ve eğer bir Darling kızı oraya girirse- Tamam,
hayır, bunu yapamam.

Bu yanlış olur.

Winnie'yi ağaca yaslamış sikerken Vane'in yüzü gözümün önünden geçiyor. Bundan zevk alıyordu. Şimdi onu parmağında oynatıyor. O etraftayken bana asla teslim olmayacak.

Ellerimi yumruk yapıp gökyüzüne bağıriyorum. "Bunların hepsi çok aptalca!"

Ama sanki içimdeki şeyler boğazımdan yukarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Midem düğümleniyor ve gözlerim yanıyor ve boğazım tıkanıyor ve

-

Vane'in *benim* olması gerekiyordu.

Ve Winnie'nin kendi dünyasına dönüp orada kalması gerekiyordu. Ben tesadüflere inanmam.

Gözlerimi gömleğimin koluna kurulum ve eve geri dönüyorum.

Belki de evrenin bana gölgeyi vermesinin bir sebebi vardır. Belki de onu kullanmam gerekiyordur.

PETER PAN

İKİZLER GÜLÜYOR VE DURAMIYORLAR.

"O pislği bulutlara fırlattın," diyor Bash.

Okyanus esintisi saçlarını yüzüne savururken Kas gözyaşlarını yüzünden siliyor. "Onu aşağıya doğru sallanırken gördün mü?"

Söz konusu Kayıp Çocuk, dev sapanın içine sokup gökyüzüne fırlattığım çocuk, kıyafetleri sırlıklam ve cılız vücudundan bir ağaçtaki yosun gibi sarkarak sahile geri dönüyor. O da sarhoş. Hepimiz sarhoşuz.

Buna tahmin ettiğimden daha çok ihtiyacım vardı.

"Eğlenceliydi," diyor Kayıp Çocuk ve bana gülümsüyor. "Harika," diyorum ona. "Şimdi siktir git buradan."

Kayıp Çocuklar'ın geri kalanının içki içtiği, kâğıt oynadığı ve kasabanın kızlarıyla oynadığı ateşe doğru aceleyle geri döner.

Bash, Kas ve ben ocak başında gözle görülür bir şekilde yoktuk.

Kaçınılmaz olarak kızlar etrafımızı saracak ve onları geri çevirmek zorunda kalacağız ve iyi zamanımı mahvetmelerini istemiyorum.

Sevgilimi bulmak için kalabalığı tarıyorum ama onun da olmadığı fark ediliyor. "Sevgilimiz nerede?" İkilere soruyorum.

Bash bana yeni açılmış bir şişe rom uzattı. "Sanırım onu bir süre önce eve girerken gördüm."

Ona gitme dürtüsü neredeyse dayanılmaz.

Ama ikizlerle yalnızken onlara söylemem gereken bir şey var. Kehribar rengi şişeden uzunca bir yudum alıp içlerinden birine uzatıyorum. "Kız kardeşin sana ne teklif etti?"

Birbirlerine bakıyorlar ve okyanusun şırlıtısından çan seslerini duyabiliyorum. "Hayır, şerefsizler. Yüzüme karşı konuşun."

Bash iç geçiriyor. "Belli belirsiz bir şekilde bize kanatlarımızı geri vermeyi ve eğer onun tarafını tutarsak ya da ona size karşı kullanabileceği bir şey verirse saraya geri kabul edilme ihtimalimizi teklif etti."

Tilly bana kıyasla genç olabilir ama hakkını vermeliyim; kardeşlerini nasıl motive edeceğini biliyor. Sürgün edilmek uzak bir hatıraymış gibi davranabilirler ama ben bunun derinin altına saplanmış bir kıymık olduğunu, yara iltihaplandıkça ve deri çürüdükçe destekçe desteklerini biliyorum.

Tilly ile olan bu mesele, kanatlarını kaybetmeleri, evlerini terk etmeleri, çözülmemiş bir meseledir ve bunu görmezden geldikleri sürece daha da kötüleşecektir.

"Sana kanatlarını doğrudan verecek gücüm yok," diyorum, "ama gölgem varsa, istediğin buysa darbe yapmana yardım edecek gücüm var."

Bu teklifi yeni değerlendiriyorlarmış gibi davranıyorlar ama aptal değiller. Her zaman böyle olacaktı. Sanırım bir şekilde eninde sonunda tahta geçeceklerini biliyordum. Belki de bu yüzden sürgün edildiklerinde onları yanıma aldım. Benim için her zaman bir değerleri vardı, ama şimdi onları kardeş olarak görmeye başladım.

Küçük pislik kardeşler, her neyse.

Çanların tıngırtısı geceyi noktılıyor. Bu sefer gizli konuşmalarını yapmalarına izin verdim.

"Pekâlâ," dedi Kas sonunda. "Bunu resmi sözümüz olarak kabul edin. Kanatlarımızı ve mahkemeyi geri almamıza yardım edersen senin yanında olacağız."

Alkolün son kalıntılarının da yok olduğunu hissederek başımı sallıyorum. Bir ölümsüz olarak asla yeterince uzun süre sarhoş kalamıyorum.

"Sanırım bundan keyif alacağız," diyorum. "Fae kraliçesini devirmenin kendine has bir havası var."

Bash homurdanıyor. "Bahsettiğin kişi hâlâ kız kardeşimiz."

"Özür dilerim." Kollarımı boyunlarına doluyor ve onları kendime çekiyorum. "İzin verin düzelteyim. Kız kardeşinizi devirmek eğlenceli olacak."

Kas saçlarını kolumun altından çekip çıkarıyor. "Sen gerçekten dünyanın en büyük göt herifisin."

"Şimdi aynı sayfadayız."

WINNIE

EVE VARDIĞIMIZDA PAN ANTREDEYDİ. "İŞTE BURADASIN.

Siz ikiniz hangi

cehennemdeydiniz?"

"Sikişiyorduk," diyorum gururla.

Vane inliyor.

Pan'ın bakışları aramızda dolaşıyor ve boğazımdaki taze morluklara takıldığını fark ediyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

"Ben muhteşemim."

"Övünmeyi bırak," diyor Vane. "Bu sana yakışmıyor."

"Tam tersine. Bana çok yakışıyor."

"Bash," diye bağılıyor Pan evin içinden.

"Evet?" Bash çatı katından cevap verir.

"Merhemi getir." Pan parmağıyla beni işaret etti. "Bu sefer onu kullanacaksın. Tartışma bitmiştir."

Gözlerimi deviriyorum ama bu güçlü adamlara karşı yapabileceğim çok şey var. "Peki."

Dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve Bash elinde merhemle bizi karşılıyor. Gözlerini Vane'e dikti. "Küçük sevgilimizi kırmadın, değil mi Karanlık Olan?"

"Hayır," diye cevap veriyorum.

"Tartışılabilir," diyor Vane.

Pan merhemi alıp bana doğru geliyor ama Vane merhemi onun elinden kapıyor ve sonra beni belimden tutup odasına doğru yönlendiriyor.

"Vane!" Pan bağılıyor.

Ama Vane beni itmeye devam ediyor ve "Bu gece o benim." diyor.

"Darling'e sahip olabileceğimizi bilmiyordum," diyor Bash, Vane beni odasına götürüp kapıyı arkamızdan kapatırken sesi soluğu kesiliyor.

İlk kez onun odasındayım ve *her şeyi* anlayacak kadar kendimdeyim. Etrafta dolaşıp birkaç fener yakıyor ve altın rengi ışık odanın her tarafına yayılıyor.

Mekânın yarısı beklediğim gibi, yarısı değil.

Yatak büyüktür, dört direği kalındır ve başucu ile ayakucunda zarif oymalar vardır. Yatakta yumuşak keten bir yorgan ve birkaç kalın yastık bulunmaktadır.

Yatağın karşısında bir şömine var, taş ocak Neverland'in sıcak mevsiminin ortasında soğuk. Şöminenin üzerinde bir yığın kitap, küçük bir gemi maketi ve birkaç ıvır zıvır daha var.

Ve şöminenin üzerinde, ortasında beyaz elbisesi rüzgâra kapılmış bir kızın durduğu dev bir yağlı boya çayır resmi asılı.

İzleyiciden uzağa bakıyor, bu yüzden neye benzediğini veya ne düşündüğünü bilmek imkansız, ancak vücudundaki gevşeklik mutlu olduğuna inanmama neden oluyor.

"Otur," diye emrediyor Vane, ben de yatağa gidip kenarına oturuyorum. Merhemi açıyor ve parmak eklemine sert çıkıntısıyla çenemi yukarı doğru itiyor ve sonra parmaklarını yeşil yapışkanın içine daldırıyor. Tenime sürerken dokunuşu nazik ve sıcaklık içime işlediğinde gözlerim kapanıyor ve nefes veriyorum.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

Gözlerim birden açılıyor ve ona yeniden odaklanmam bir saniye sürüyor. Işıkla çevrelenmiş, altın rengine bürünmüş karanlık bir görüntü. Hâlâ gömleksiz, sert hatları ve kasları var. Cüssesi ezici ve aynı zamanda bir şekilde rahatlatıcı. Sanki o yakınımda olduğu sürece hep korunacakmışım gibi.

Bunun, beni nasıl hissettirdiğinin farkına varmak boğazıma takılıyor ve bir nefes gibi çıkıyor.

"Ne oldu?" diye sorar. "Hiçbir şey, sadece..."

Sabırla cevap vermemi bekliyor.

"Bunun bir tür illüzyon olmasından, ikizlerin senin burada olduğunu düşünmem için beni kandırmasından endişeleniyorum. Ve bunun sona ermesinden korkuyorum."

Nasıl görüldüğümü biliyorum. Karanlık Olan'ın ilgisine ve sikine muhtaç, zavallı bir kız gibi. Beni bir kez sikti ve ben ona doyamadım.

Ama hepsi doğru.

Vane'i Pan'dan, Bash ve Kas'tan daha çok istedim çünkü onda tanıdık gelen bir şeyler fark ettim.

İkimiz de kırılmış durumdayız ve birilerinin bunu fark etmesinden çok korkuyoruz.

"Kalk," diye emrediyor ve ayağa kalkıyorum. Merhemi bir kenara bıraktı ve yorganı geri çekti. "Gir içeri."

Aceleyle yatağına giriyorum, kalbim göğsümde hızlanıyor, kelebekler göbeğimi dövüyor. Yanıma kayıyor ve beni kendine çekiyor, sonra battaniyeyi üzerimize örtüyor.

O kadar mutluyum ki canım acıyor. Onun kokusuyla çevrili, onun kollarında

yuvalanmış.

Balonun patlamasını
istemiyorum. Aptal gibi
ağlamak istemiyorum.

"Buradayım," diyor, sesi kulağımda titrerken beni yanında tutuyor,
parmakları kolumda geziniyor. "Bunu hissediyor musun?"

"Evet." Altında titriyorum.

"Ben buradayım, gerçeğim ve hiçbir yere gitmiyorum."

Pan'ın bana Vane'in adasına dönmeyi düşündüğünü söylediğini
hatırlıyorum. Vane'in bildiğimi bilip bilmediğinden emin değilim ama bunu
kendi avantajıma kullanmaya karar verdim.

Vane bana kolay kolay söz vermeyen biri gibi geliyor çünkü her zaman
sözünün arkasında duruyor.

"Hiçbir yere gitmeyeceğine söz ver."

Homurdanıyor.

"Seni yüzünden bıçaklayacağıma söz vermem için beni zorladın. Şimdi bana bunu
ver.

Lütfen."

"Tamam. Söz veriyorum,
sevgilim." "Neye söz
veriyorsun?"

"Hiçbir yere gitmediğimi."

Peri merhemi kan dolaşıma karışıp vücudumdaki tüm gerginliği ve
ağrıyı hafifletirken bu sözler kafamın içinde yankılanıyor.

Sahip olduğum her şeyle bu sözlere tutunuyorum. Ve ona biraz daha
fazla tutunuyorum.

KANCA

"JAS."

Bir el omzumu kavıyor ve titriyor.

Kendime gelip kancamı savuruyorum ve Smee'yi keskin, kavisli ucuyla zar zor yüzünden yakalıyorum. Son anda kaçıyor ve kaşlarını kavuracak kadar büyük bir hayal kırıklığıyla bana bakıyor.

Sanki bu benim suçummuş gibi.

"Tanrım." Baş ve işaret parmaklarımla gözlerimi ovuşturuyorum.

"Yapma bunu." "O zaman seni nasıl uyandırırım? On metrelik bir sopayla mı?"

"Yüzünü kafatasına bağlı tutmak istiyorsan belki de öyledir." Ona baktığımda sabırsızlıkla gerilmişti. "Ne oldu?"

"Pan'ın gölgesini buldular."

Ayağa kalktım. "Smee! Bununla başlamalıydın."

Ben evden koşarak çıkarken arkamdan küfürler mırıldanıyor. "Nereye?"

Omzumun üzerinden sesleniyorum.

"Nehrin kenarında."

Gizemli Nehir evin kuzeydoğusunda ama sadece kısa bir mesafe uzaklıkta. Yaklaşırken suyun nehir yatağına çarpışını ve adamların birbirlerine bağırışlarını duyabiliyorum.

"Çekilin yolumdan!" Bağırıyorum ve birkaç korsanı kenara itiyorum. Bir meşe ağacının gövdesine sırtını dayamış Peter Pan'ın gölgesi.

Doğrudan baktığınızda onu görmek zor çünkü şekilden çok bir öneri gibi. Ama hissedebiliyorum. Hava güçle titreşiyor.

Uzun zamandır ilk kez umutla yaşıyorum.

Varolmayan Ülke'nin gölgesine sahip olduğumu anladığında Timsah' ı n yüzündeki ifade...

"Şimdi ne olacak Kaptan?" diye sorar adamlardan biri.

Mükemmel bir soru. Planı bu noktaya kadar hiç düşünmedim.

Belki de bu konuda biraz fazla dikkatsiz davrandım.

Bir haydut gölge nasıl yakalanır? Daha da iyisi, ona nasıl sahip çıkılır?

Smee'ye bakıyorum. Birkaç yılını diğer adalarda büyü çalışarak geçirmiş. O bir ölümlü ve adalar zincirine henüz on dokuz yaşındayken gelmiş.

Ama bu tür şeylere her zaman hayranlık duymuştur ve hepsiyle yarışacak bir hafızası vardır.

"Gölgesi olan hiç kimse onu nasıl talep edeceğ i konusunda açık sözlü olmadı" diyor.

"Lanet olsun."

Gölge yana doğru savruluyor ve hepimiz onu yakalamak için hamle yapıyoruz. Ağaca doğru geri dönüyor ve dallar arasında bir dirseğe sığı rıyor.

"Bir sandığa ihtiyacım var,"

diyorum onlara. Kimse

kıpırdamıyor.

"Orada öylece dikilip durma!"

İki adam ormana, eve doğru koşuyor. Eve doğru ilerliyorum. "Dikkatli ol, Jas," diyor Smee.

"Ne yaptığımı biliyorum."

Kancamla uzandığımda gölgenin kenarları titreşiyor. Eğer şiddetliyse, metalim darbeyi kaldırabilir. Geri kalanım dayanamaz.

Karanlık Gölge hakkında bazı kötü şeyler duydum ve Yaşam Gölgesi'nin ne yapacağını tahmin etmek zor.

İleri geri zıplıyor, uzuyor.

Adamlar büyük bir köpek büyüklüğünde bir sandıkla

döndüler. "Açın şunu," diye emrediyorum. "Ve yukarıda tutun."

Biri sandığın iki yanında, bir eli altta, diğeri kapakta olmak üzere kendilerini konumlandırırlar, böylece sandık gölgenin önünde açık bir delik haline gelir.

Şu anda onu nasıl talep edeceğimi bilmeme gerek yok, ama onu elimden bırakamam.

"Kapağı kapatmaya hazır olun," diyorum ve ağacın arkasına geçiyorum.

Smee diğ er tarafın etrafında dönüyor, kolları iki yanında gevşek, dizleri bükülmüş, sıçramaya hazır.

"Üç deyince,"

diyorum ona. "Evet,"

diyor.

"Bir," dedim.

Korsanlar hareketsiz

kalır. "İki."

Sandığı tutan adamlar kıpırdanıyor ve ben onlara öldürücü bir bakış atıyorum. Tekrar düzeltip sabit tutuyorlar.

"Üç!"

Smee ve ben hamle yapınca gölge öne fırlıyor ve sandığın dibine sertçe çarpıyor. Adamlar sandığı düşürdü ve sandık alt kenarında sallanmaya başladı. "Kapatın şunu, sizi aptallar!"

Gölge alt tarafa vurarak dışarı çıkmaya çalışırken, ikisinden daha iri olan kapağın üzerine atlar ve ikinci adam mandalı açar.

Güvenli hale geldiğinde nihayet nefes alıyorum ve Smee'ye bakıp gülümsüyorum. O başını sallıyor. "Bundan hoşlanmadım, Jas."

"Sana bir şeyleri sevmen için para vermiyorum, Smee. Sadece onları bulman için.

Şimdi gel bakalım.

Peter Pan gelmeden önce şu lanet şeyi nasıl alacağımızı bulalım."

WINNIE

HEPİMİZ ÇATI KATINDA ASLA KRAL'IN UYANMASINI BEKLIYORUZ.

Bu gece Kanca'nın bölgesine gidip gölgesini arayacağı gece. Hepsi onu bulacağından emin görünüyor.

Vane kanepenin köşesinde oturmuş kitap okuyor. Başım onun kucağında ve Bash kalçalarımın arasına girmiş halde kanepeye boylu boyunca uzanmış durumdayım. Kokumu derin bir nefesle içine çekiyor ve gözleri yuvalarından fırlıyor.

"Çok güzel kokuyorsun sevgilim," diyor. "Tadına bakmamın sakıncası var mı?" "Vane'in dölüyle doluyum," diyorum ona.

"Ama devam et."

"Tanrı aşkına," diyor Vane homurdanarak.

Sonunda bana teslim oldu, ama hala bu konuda pek mutlu değil, bu da beni iki kat mutlu ediyor.

"Açım," diyor Bash, "ama *o kadar da* değil." Bacaklarımın arasına yerleşiyor ve parmaklarımı onun koyu renkli, ipeksi saçlarında gezdiriyorum.

Odanın diğer ucunda, Kas deri sandalyelerden birinde oturmuş, bacaklarını kolunun üzerine atmış, şu küçük ahşap bulmacalardan birini çözmeye çalışıyor. Kaşları çatık, dikkati hiç dağılmıyor. Yüzünde Asla Ağacı'na bağlandığım ve benden orgazm üstüne orgazm çıkardığı zamanki aynı kararlı ifade var.

Bunun benim yeni gerçekliğim olduğuna inanmak zor. Dört tane delicesine ateşli erkeğim var. Sadece beni becermek istemiyorlar, aynı zamanda beni olduğum gibi seviyorlar.

Ve kim olmadığımı.

Bundan sonraki hayatım bu olabilir mi? Sahilde tembellik etmek ve istediğim zaman herhangi birini becermek? Kas bana bir hikaye anlatırken Bash'in bana yemek pişirmesine izin vermek ve Peter Pan bir sigara içip herhangi bir erkeğin bakmaya hakkı olduğundan daha seksi görünürken Vane'in yanımda düşüncelere dalması.

Bunun benim gerçekliğim olmasını o kadar çok istiyorum ki midem ağrıyor.

Güneş battıkça beklentim artıyor ve Pan'ın mezarının kapısının şangırdayarak açıldığını duyduğumda karnımda heyecanlı bir girdap oluşuyor.

"Buldum," diyor Kas ve yeniden bir araya getirilmiş ahşap yapbozu havaya kaldırıyor, kendinden memnun görünüyor.

"Aferin kardeşim," diyor Bash kolunu kalçama doladığında. "Bir çocuk

oyuncağını çözdün."

"Oh, kapa çeneni," diyor Kas.

"İkiniz de çenenizi kapatın."

Asla Kral uyanmıştır.

Tanrım, çok ateşli.

Gömleksiz ve pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, pantolonunun bel bandının altına inen kesik çizgileri ortaya çıkıyor. Vane gibi o da ikizler kadar iri yarı değil ama en uzun boylu olan o ve varlığı en çok yer kaplayan da o.

Sanırım hepimiz ona biraz aşığız. Vane bile.

Vane'in kucağından başımı kaldırıyorum ve Pan bakışlarımı karşılıyor, kaşlarının arasındaki kırışıklık bizi rahatlamış bir şekilde gördüğünde düzeliyor, sanki Vane ve benim aramdaki gerilimi gözlerinin arasındaki boşlukta taşıyormuş gibi.

Neden bilmiyorum ama hepimizin iyi geçindiğini görmekten duyduğu rahatlama, göğsümün derinliklerinde neredeyse sıcaklık gibi bir şey hissetmeme neden oluyor.

Lütfen bu gerçek olsun.

"Hepiniz kalkın," diyor. "Gitmemiz gereken bir yer var."

"Benim de mi?" diye soruyorum.

"İkizlerle birlikte yakınlarda ama gözden uzakta kalacaksın. Kanca'nın seni çalmak için adamlarını göndermesi için seni burada yalnız bırakmayacağım."

Kas ve Bash üstsüz ve şortludurlar - normal plaj kıyafetleri - bu yüzden kalkıp giyinmek için koridorda kaybolurlar.

"Bash kahve yapar mı?" Pan

soruyor. "Evet," diye

cevaplıyorum.

"Siz ikiniz benimle gelin." Mutfağa doğru gidiyor.

Ayağa kalktım. Vane kitabını kapatıp bir kenara koyuyor ve yanıma geliyor. Bana içimi titreten ve kafa derimi karıncalandıran uzun bir bakış atıyor.

Sonra beni mutfağa doğru itti.

Pan tezgahın başında, toprak bir fincana sıcak kahve dolduruyor. Cezveden buhar yükseliyor. "Bana nasıl olduğunu söyle," diyor ama kimi kastettiğini açıkça belirtmiyor.

Vane sırtını tezgâhın kenarına yaslıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"İyiyim," diye cevap veriyorum. "İyiden de öte."

Elinde fincan, Pan bana döndü. Gözleri boğazıma gidiyor, sonra yalan olup olmadığını kontrol edercesine vücudumda geziniyor. Yaptığı şeyden

tatmin olmuş göründüğünde

bulur ve Vane'e geçer. "O zaman anladın mı?"

"Evet," diye yanıtlar Vane.

Pan ayrıntıları sormuyor ve sırlarımızı saklamamıza izin verme konusundaki güvenine hayranım.

Karanlık Olan'ın kalbine giden yolun acı ve kandan geçtiğini bilmeliydim. Ama en çok da *savunmasızlıktan*.

Vane ve ben birbirimizi anlıyoruz çünkü ikimiz de kırılmış durumdayız. Ve ikimiz de bunu kabul etmekten nefret ediyoruz.

O yüzden yapmayacağız.

İkimiz de doyana kadar bu gerçekleri seks, acı ve kan içinde anlatacağız.

Pan bize başıyla selam verdikten sonra kahvesinden bir yudum alıyor. Buhar yüzünün keskin düzlemleri boyunca uzanıyor ve ona olan yakınlığını kıskanıyorum.

Yerine getirmesi gereken bir görevi, sahiplenmesi gereken bir gölgesi olduğunu biliyorum ama ben de aniden ona açlık duymaya başladım.

"Birazdan gideceğiz," diyor Pan. "Daha fazla kıyafet giy, sevgilim," diye ekliyor. "Seni sadece biz takdir edebiliriz."

"Yani haremimize Kaptan Hook'u eklemeyecek miyiz?" Alay ediyorum.

Hem Pan hem de Vane sanki az önce bir ahtapot eklememizi önermişim gibi kaşlarını çatıyor. Vane homurdanarak, "Bu sözleri bir daha asla söyleme," diyor.

Pan fincanını Vane'e doğru uzatır. "Bunu destekliyorum. Şimdi git, sevgilim. On dakika."

"Pekala. Tamam." Uzaklaşmaya başlıyorum ama Pan beni bileğimden yakalayıp tekrar kendine çekiyor. Dudaklarını dudaklarımın üzerine yerleştiriyor ama dilinin ağzıma girip benimkiyle buluşabilmesi için dudaklarını aralıyor.

Vücudu benimkinin yanında sıcaktan yanıyor olsa da ürperiyorum. Uzaklaştığında beni Vane'e doğru itiyor.

Ve Vane meydan okumayı kabul eder.

Sırtım göğsüne gelecek şekilde beni döndürüyor ve bir kolunu belime doluyor, diğer elini de boğazıma doluyor. Beni kendisine doğru çeviriyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapıyor, dili Pan'inkinden daha derine batıyor.

Başım dönerken ve nefes alışım hızlanırken kendimi dik tutmaya çalışarak koluna yapışıyorum. Amım dikkat çekmek için uğulduyor ve Vane elini göğsüme götürüp sertçe sıkıyor, meme ucumu öyle keskin bir çimdikle bitiriyor ki ağzına doğru inliyorum.

Öpüşmeyi bitirip beni sağa yatırdığında başım dönüyor, sayıklıyorum ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Pan dudaklarını yalıyor, belli ki gösteriden hoşlanıyor. Ama bu kez amımdan çok görevine odaklanmış durumda. "Devam et," diyor ve başını odama doğru eğiyor.

Belki döndüğümüzde ikisine de sahip olabilirim, Ölüm Gölgesi ve Yaşam Gölgesi.

Tanrım, ikisinin de beni doldurma düşüncesi bile orgazm edici. Bu acımasız adamlarla beş dakika bile dayanamam.

Odadan çıkarken kalçalarımın daha fazla sallanmasına dikkat ediyorum.

Bu görevden sonra onları nelerin beklediğini tam olarak bilmelerini istiyorum.

PETER PAN

VANE VE BEN SEVGİLİMİZİN ODADAN ÇIKIŞINI GÜNEŞ GİBİİZLİYORUZ.

Ufkun altına batıyor, sıcaklığını da beraberinde götürüyor.

Gölgemi geri alırsam gün ışığına dönebilirim ama belki de Darling ihtiyacım olan tek ışık olmuştur.

"Gerçekten evcilleştirdin mi?" Vane'e soruyorum.

Darling'in geri çekilen figürüne göz kırpmıyor. "Yeterince evcilleştirilmiş." Sonra kaşlarını çatıyor. "Görünüşe bakılırsa onu geri kazanmak için acıya ve kana ihtiyacım var."

Bu mantıklı. Ama yine de hoşuma gitmedi.

"Onu geri vereceğim," diye ekliyor. "Artık gölgeyi istemiyorum ya da ona ihtiyacım yok.

Geri vereceğim..."

Sözünü kestiğini ve bir şeyi söylemeden bıraktığını hissediyorum. "Onun için geri vereceksin."

Alay ediyor ve başka tarafa bakıyor ama inkar etmiyor.

Darling hepimizi kendisine taptırıyor. Bunu nasıl başardığını hâlâ bilmiyorum. O, numaralar yapan bir sihirbaz ve henüz ortaya çıkışını göremedim.

Belki de onun ıslak amcığı işin hilesi ve güzelliğidir çünkü sikime her sarılışında ondan etkilenmiyorsam ne olayım.

"Yaşam Gölgesi'nin nasıl hissettiğini bilmiyorum," diyor, "ama Karanlık Gölge ağrıyor. Bu artık taşımak istemediğim bir yük. Bu onun sonu. Onsuz olmak güzel olacak."

"Peki ya Neverland Karanlık Gölgesi?" Ben soruyorum. "Onunla ne yapacağız?" "İkizlerden birine vereceğiz."

"Kas muhtemelen bunu halledebilir. O pratik biri. Sabırlı. Güvenilir. İkisinden biri bu işin üstesinden daha iyi gelir diye düşünüyorum."

"Aynı fikirdeyim."

"Ama Fae kraliçesini devirene kadar seninki sende kalacak, tamam mı? Bunu benim için yap."

Soru olarak ifade edilmemiş ama sanırım bunun bir emir olmadığını da biliyor.

"Bizi savunmasız bırakmayacağım. Ama kardeşimin adaya gelmesi işleri zorlaştıracak. Geçmişimizi kurcalayacak."

"Biliyorum." Ama gerçekten bilmiyorum. Hikayelerini bilmiyorum, sadece ana hatlarını biliyorum ve o bile bulanık.

"Her seferinde bir sorun" diye tekrarlıyorum.

"Çok fazla sorun var." Adadan uzaklaşıyor. "Sorunlardan bahsetmişken, Cherry'yi gördün mü? Eğer Hook'un kapısına onsuz gidersek, bir sorunumuz olabilir."

"Onu hiç görmedim. Eninde sonunda ortaya çıkacak ve biz de onu vahşi bir kedi gibi evine kovalayacağız."

Başını sallıyor. "O zaman gidip biraz korsan kıcı patlatalım ve gölgeni geri alalım. Grubun en güçlüsü olmaktan bıktım."

"Lanet olası pislik," diyorum gülerek ve boynuna sarılıyorum. O da gülüyor. "Onu geri aldığımda, bulutların arasında yarışalım."

Menekşe rengi gözleri bir meydan okuma vaadiyle parlıyor. "Seni yenmekten zevk alacağım."

KAS

HOOK'UN BÖLGESINE DOĞRU YÜRÜYÖRÖZ, SEVGİLİMİZ GÜVENLİ BİR ŞEKİLDE Kardeşim ve ben, Pan ve Vane önden gidiyoruz. Gece serin ve kurtlar uluyor.

Hava yanlış geliyor ve ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Ama kurtlar iyiye işaret. Nani her zaman kurtların koruma ve güç sembolü olduğunu söylerdi. Olacaklar için iyi bir alamet olsalar iyi olur. Tilly'ye karşı koyacaksa Pan'ın gölgesine hemen sahip çıkması gerek.

Belki de yanlış hissettiren budur - kız kardeşimizle çatışmak, üzerimize uymayan, tenimizi kaşıdıran bir giysi gibidir.

Kız kardeşimden nefret etmek istemiyorum ama yine de öfke nefrete çok yakın geliyor.

Babamızın ne yapmak istediğini biliyordu ve o da buna uyacaktı. Bizi mirastan mahrum bırakacak, bir korsanla evlenecek, Peter Pan'i devirecekti.

Bash ve ben kral olmak için yapmamız gereken her şeyi yapmadık mı?

Saatlerce süren saray adabı ve görgü kuralları dersleri aldık. Atalarımızın yöntemlerini öğrenmek için eski metinleri inceledik. Fae büyüsü çalıştık ve bacaklarımız titreyip kaslarımız ağrıyana kadar bahçede kılıç teknikleri ve dövüş duruşları üzerinde saatlerce çalıştık.

Peki sevgili kız kardeşimiz ne yaptı? Goblen işlemeyi ve saray dedikodularını keskin silahlara dönüştürmeyi öğrendi.

Bizi bir şekilde kullandı ve bunun için onu affedebileceğimden emin değilim.

Ancak Pan'la birlikte olduğumuz süre boyunca, sürgünümüzü iptal edeceğine ve bizi herhangi bir koşul ya da sözleşme olmaksızın tekrar aramıza kabul edeceğine dair içimizde hep küçük bir umut kırıntısı vardı.

Şimdi bu umut yok oldu ve onu kaybetmek kaburga kemiğimi kaybetmek gibi geliyor, sanki ayakta duracak rahat bir yol bulamıyorum.

Darling bir adım geri çekiliyor ve kolunu benimkine doluyor. "Düşüncelere daldığını hissedebiliyorum."

"Kara kara düşünmüyorum," diyorum
kara kara düşünürken. "Ne oldu?"

Hook'un bölgesi yaklaşırken yola bakıyorum, bu da yolun herhangi bir noktasından sola dönersem Fae bölgesine doğru gideceğim anlamına geliyor. Üzerimdeki çekim hala çok gerçek ve yakınlığı içimi acıtıyor.

Ay ışığı Darling'in yüzünde süzülürken, kirpiklerinin tüylü saçaklarının altından bana bakıyor. "Kız kardeşime kızgıyım," diye itiraf ediyorum, "ve ben

keşke olmasaydım."

Bash, Darling'in diğer yanına geliyor ve kolunu onun omuzlarına doluyor. "Onu öldürmek zorunda kalmamızdan nefret ediyor."

"Bekle...biliyor musun?"

Sevgilim de bu ihtimalden en az benim kadar rahatsız görünüyor.

"Biz yapana kadar durmayacak," diye ekliyor Bash. "Benim için sorun yok. Evrene huzurumu söyledim."

"Keşke ben de bu kadar bağımsız olabilseydim," diye karşılık veriyorum.

"Ya o ya da sen, kardeşim. Her zaman kendini seçmelisin."

Darling'in başının üstünden kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "O bizim kardeşimiz." "Ve bize ihanet etti."

Yeterince doğru. Tilly'yi kollarından tutup, bize sanki onun kahramanıymışız gibi bakan sevgili küçük kız kardeşimize dönene kadar sarsmak istiyorum. O zamanlar öyleydik. Onun için her şeyi yapardık. Aslında yaptık da.

"O ölürse Fae sarayına ne olur?" Darling soruyor. Bash ve ben tekrar birbirimize bakıyoruz.

Gerçekten de Bash öyle diyor. Saraya dönmeyi mi planlıyoruz? Darling'i boşanmış bir anne babanın çocuğu gibi evlerimiz arasında mı göndereceğiz?

Yola geri dönüyorum ve Pan'ın kulağının bize dönük olduğunu hissediyorum. Artık bizim dilimizi konuşabildiğini sanmıyorum ama bazen bir iki kelime hatırladığından şüpheleniyorum.

Ona ihanet edecek hiçbir şey yapmayacağım. Bundan kesinlikle eminim. *Zamanı geldiğinde bunu çözebiliriz.*

Tabii ki gelecek. Tıpkı Darling'in amındaki bizim gibi.

Kafasının arkasına vuruyorum, bu da gökyüzüne gülmesine neden oluyor.

Sonunda Hook'un bölgesine girdiğimizde Pan, "Sessiz ol," diyor.

Korsanlar diyarına girdiğimizde hava hemen değişiyor. Pan'ın bölgesinden daha kaotik ama aynı zamanda bir şekilde daha az vahşi.

Üç parçalı bir takımın içine tıklmış bir joker gibi. Sanki Hook'un topraklarının enerjisi, adamın kendisinin bir yankısı gibi. Her zaman olmadığı bir şey olmaya çalışıyor. Daha az korsan, daha çok beyefendi. İngiltere'de soylu bir ailenin çocuğu olarak doğduğunu duydum ama burada, Neverland'de korsanlarla tayfa olarak bulunmasının ve ülkesinde saygın bir hayat sürmemesinin bir nedeni var.

Bu gerçeği henüz kabullenememiş olması, dünya çapında bir hıyar olmasının nedenlerinden biri olabilir.

Yürümeye devam ediyoruz, çakıllar botlarımızın altında çıtırdıyor. Yaklaştıkça gecenin enerjisi daha da kaotik bir hal alıyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"Bunu hissediyor musun?" Özellikle kimseye söylemiyorum. Hızımız yavaşladı.

"Ne oldu?" Bash karanlığı araştırarak sorar. "O benim gölgem," diye yanıtlıyor Pan. "Tedirgin."

"Bu ne anlama geliyor?" Darling soruyor.

Pan, "Bu, birilerinin köşeye sıkıştığı anlamına geliyor," diyor.

PETER PAN

GÖLGEM KANCA'NIN BÖLGESİNE GEÇTİĞİ ANDAN BERİ,

Hook'un onu alacağından pek endişe etmedim. Onu her zaman Neverland topraklarında ortaya çıkan sinir bozucu, çirkin bir ot olarak gördüm. Ne yaparsam yapayım yok edemeyeceğim bir ot.

Tehditten çok baş belasıdır ya da *öyleydi*.

Wendy'yi benden aldığında, onun hakkındaki fikrim *biraz* değişti. Sonra Cherry'yi Smee ile takas etti ve fikrimi pekiştirdi.

Kim kendi ailesini rehine olarak satar ki?

Her zaman küçük bir parçam Cherry için üzülmüştür. Bulunduğu pozisyona zorlanmış, girdaba kapılmış bir iskelet yaprağı gibi oradan oraya savrulmuş ve kendisine karşı çalışan kaçınılmaz güçten kurtulma umudu yoktu.

Onu geri takas etmenin onun yararına olduğundan tam olarak emin değilim. Belki ikisi de değildir. Vane'i istiyor ve artık ona sahip olamayacak. Sevgilimize ulaşmanın bir yolunu bulduğundan beri olmaz.

Darling onunla sıkışıp kaldı. Vane bir şeye sahip olmaya karar verdiğinde onu hiçbir şey durduramayacaktır.

Şimdi hepimiz doğruca Hook'un körfezdeki evine giden yolun ortasında dururken, onun için daha fazla endişelenmeli miydim diye düşünmeden edemiyorum. Ya da en azından Cherry'yi de yanımızda getirmeyi unutmamalıyım.

O bir sigorta poliçesiydi ve ben onun yararlılığını açıkça göz ardı ettim.

Çünkü Kanca'nın gölgemi ele geçirdiğinden neredeyse eminim. Mücadele ettiğini, enerjisinin titreştiğini hissedebiliyorum. Panik de var... sanki... kapana kısılmış gibi, belki?

Ellerimi başımın arkasında kenetliyorum ve diğerleri ne halt edeceğimize karar vermemi beklerken yolda bir daire çiziyorum. Eğer gölgem Kanca'nın elindeyse, neden onun bölgesine girmek istediğimi ve en başta nedenlerim hakkında yalan söylediğimi şüphesiz biliyor demektir. Ve eğer gölgem ondaysa, onu ya bana karşı kullanacak ya da kendisi için sahiplenmeye çalışacaktır.

Bu kendini beğenmiş pislik gerçekten gölgemi alabileceğini mi sanıyor? Herkes her zaman benim hakkım olanı almaya çalışıyor.

"Çocuklar," diyorum ve ay ışığının eğiminde duruyorum. "Birkaç korsan öldürmeye ne dersiniz?"

Vane başını yana eğiyor. "Açıkçası, korsan kanı dökme fırsatını geri çevirmeyeceğim."

Bash gülüyor. "Hook'un kanını dökün, görünce bayılabilir."

"Başka bir fikrim var." Vane'e bakıyorum. "Eve ne kadar hızlı uçabilirsin?"

Vane şifonyerimin çekmecelerinden birine tıklanmış olan nesneyi alıyor ve on beş dakikadan kısa bir süre içinde onunla birlikte geri dönüyor. O zamana kadar adanın Hook'un ucundaki koyuna giden yolu yarılamiştık.

"Bu o mu?" Vane sorar ve camı ay ışığında parlayan nesneyi havaya kaldırır.

"İşte bu." Onu cebime koyuyorum ve lagün deniz kabuğunun yanına yerleştiriyorum.

"Bilmeniz gereken bir şey daha var," diye ekliyor Vane. "Dönüş yolunda birkaç korsanın kumsaldan ağaç eve doğru süzüldüğünü gördüm."

"Siktir." Darling'i bu yüzden yanımızda getirdik. Ama onu korsan bölgesinin derinliklerine götürmek de hoşuma gitmiyor. Cherry gibi, iyi bir seçenek yok.

"Bash ve Kas, Hook'un evine yaklaştığımızda, Sevgilimizle birlikte ormanda kalmanızı istiyorum. Vane ve ben eve gireceğiz. Eğer gölgeyi orada tutuyorsa, yaklaştığımızda öğreneceğim."

İkizler başını sallar.

"Herkes yerini biliyor mu?" Ben soruyorum.

Hepsi başıyla onaylıyor, Darling bile. Bunun bitmesi için sabırsızlanıyorum, böylece sikimi onun içine gömüp güçle dolabileceğim. Gün doğana kadar altımda titriyor olacak.

Körfezin yukarısındaki yamaçta küçük bir kasaba var ve Hook'un evi tepenin zirvesinde, böylece bölgesine bir kral gibi hükmedebiliyor.

Yol tepeye doğru çatallaşıyor ve solda Hook'un evi, sağda ise yol kasabaya ve körfeze doğru uzanıyor. Geç saate rağmen kasaba ışıltılı.

Geceye karşı bir fener gibi parlıyor. Sesler tepeye kadar taşınıyor. Hook'un kasabasının çok az beklentisi ve daha da az onuru olan erkek ve kadınlar için olduğunu hep duymuşumdur.

Sola, gölgemin ulaşamayacağım bir yerde vızıldadığı yere doğru gidiyoruz. Yolu yarıda bırakıp gecenin içinde süzülüyoruz.

"Burada bekleyin," dedim ikizlere. "Hareket etmeniz gerekirse ıslık çalacağım. Anladım

Bu mu?"

İkisi de başlarını sallıyor ve Darling'i huş ağaçlarından oluşan bir korunun içine yerleştirirler. "İyi şans," diyor Kas.

Ayrılmadan önce sevgilim beni kucaklıyor. Bu beni hazırlıksız yakalıyor ve vücudumdaki sertliği hissettiğini biliyorum. Onun kucağına gömülmem birkaç saniye sürüyor.

"Geri döneceğim," dedim ona.

"Biliyorum." Uzaklaştığında Vane'e bakıyor ama ikisi de dokunmak için hareket etmiyor.

"Geri döneceğiz," diye düzeltiyorum ve Darling, Vane ve ben dönmeden önce başını sallıyor.

Hook beni bekliyordu, bu yüzden evi görüldüğünde yola geri dönüyoruz. Eğer ondan bu kadar nefret etmeseydim, evini büyük bir ağaç ev gibi inşa etmesini takdir edebilirdim.

Yamaçta üç büyük meşe ağacının arasında duruyor ve körfeze bakan birkaç özel ve ortak balkonu var. Geniş ön merdivenlerden çıktığımızda içerisi puro kokuyor ve birkaç korsanı ferforje bir masanın etrafında toplanmış sigara içerken buluyoruz.

"Şimdi öldürmeye başlayalım mı?" Vane nefesinin altından soruyor. "En iyisi atışımızı gerçekten ihtiyacımız olduğu zamana saklamak."

Korsanlar sanki bilmediğimiz bir şey biliyorlarmış gibi bizi dikkatle süzüyorlar. Tedirginlik içime bir ağırlık gibi çöküyor.

Düşmanımın evine girerken Vane benimle aynı adımda ilerliyor. Tüylerimi diken diken ediyor. İçimden vazoları devirmek ve yerdeki lambaları kırmak geliyor. Hook'la olan savaşımın nasıl başladığını unuttum ama artık bunun bir önemi olduğundan emin değilim çünkü nefret o kadar canlı ki, bazen yaşayan, nefes alan bir şey gibi geliyor.

Bu adamdan ve temsil ettiği her şeyden çok nefret ediyorum.

"Ne taraftan?" Vane sesini alçaltarak söylüyor.

Bir tuzağa doğru yürüdüğümüz hissinden kurtulmaya çalışıyorum ve sola doğru gidiyorum.

Gölgem artık o kadar yakın ki, gücünün bir elektrik fırtınası gibi havayı dağıttığını hissedebiliyorum.

"Kimse bizi fark etmeden girip çıkma şansımız nedir?" Vane soruyor.

"Şüpheleniyorum-"

"*Peter Pan.*"

Saçlarım kıllanıyor. Dişlerim gıcırıyor.

Kanca'nın sesi eklemlerimin üzerinde gezinen zımpara kağıdı gibi. Vücudumdaki her kas geriliyor.

"Sizi temin ederim, *kayıp* Kayıp Çocuğunuz burada, evimde değil." Hook ellerini arkasında kavuşturmuş, büyük merdivenden iniyor. Yakasında ve yakasının altında altın işlemeler olan o saçma paltolardan birini giyiyor. Aptal taytını ve tokalı ayakkabılarını atmış, yerine daha kullanışlı bir pantolon ve deri çizmeler giymiş.

"Sanırım ikimiz de bir Kayıp Çocuk aramadığımızı biliyoruz," diyorum.

Hook bana gülümsüyor, bembeyaz dişleriyle. "Ne demek istiyorsun?"

Hook'ta kısmen ego, kısmen de umursamazlık gibi bir enerji var. Benden daha iyi olduğunu düşünüyor ama o kadar çok zayıflığı olan bir adam ki oturup hepsini sıralamam gerekir.

O benden daha iyi değil.

Ancak daha hırslı olabilir.

Evin etrafına bir göz attım. "Nerede bu?" Bu noktadan sadece antreyi, bir oturma odasının yarısını ve solumda kütüphaneye benzeyen bir yere açılan büyük bir salonu görebiliyorum. Eğer bu evin içinde bulunduysam bile hatırlamıyorum.

"Ne nerede?" Kanca en alt basamakta durur ve ellerini çözerek kancasının öne çıkmasına izin verir. Metal ışıktaki parıltı. Ona ihtiyaç duyulmasına neden olan kişi ben olduğum için ona bakmamak çok zor.

Bunu hatırlıyorum. Hook'un kendi kanını görünce nasıl çılgınlık attığını hatırlıyorum. Timsahın parmağını nasıl kıpkırmızı sürüklediğini ve sonra dilini parmağının üzerinde gezdirerek kanı nasıl temizlediğini.

Bu olaydan sonra Hook'un nasıl bayıldığını ve Timsah'ın her şey büyük bir şakaymış gibi nasıl güldüğünü hatırlıyorum.

O herif Vane'den daha korkunç.

Ona hem hayranım hem de ondan korkuyorum.

Yine de Hook ondan benden daha çok korkuyor ve bunu ona karşı kullanmak niyetindeyim.

"Sana bir kez daha soracağım James. Lanet gölgem nerede?"

Burnunun aristokrat eğitiminden bana bakarken Hook'un çenesi esniyor.

"Sana zaten söyledim, bilmiyorum. Ayrıca, partinizden biri eksik değil mi? Cherry nerede?"

Sesi onun adıyla çatlıyor ve bu sesle irkiliyor, yüzüne yayılan duyguyu gözlerini kırıştırtarak uzaklaştırıyor.

Gölge daha da çılgınlaşıyor. Her neredeyse, kesinlikle kontrol altında. Yakınlarda olduğunu biliyorum. Ama yeterince yakın değil.

Bir silah patladığında sola, kütüphaneye doğru ilerliyorum.

Açık çift kapının etrafındaki ahşap döşeme, tüfek mermisinin parçalamasıyla patlar.

Durdum.

"Yerinizde olsam daha ileri gitmezdim," diye uyarıyor Hook.

Yavaşça arkamı döndüğümde Smee'yi Vane'in arkasında, kafasının arkasına doğrultulmuş bir silahla buluyorum. Dişlerini sıkıyor ama menekşe rengi gözleri siyaha dönmüş. Smee'nin arkasında başka korsanlar da var, elleri tabancalarında.

Vane ve ben Hook ve Smee'yi sorunsuzca halledebiliriz. Ek korsanlarla bile başa çıkabiliriz.

Vane'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ve gölgenin lanet olası işini yapabilmesi için onu bırakma konusundaki ilgisini ölçmeye çalışıyorum.

Onu uzakta tutma çabası yüzünden neredeyse titriyor.

Ona zar zor fark edilen bir baş selamı veriyorum, ama tam Karanlık Gölge oynamak için dışarı çıkarken, fae kraliçesi kapıyı çarparak içeri giriyor ve Sevgilimiz onu yakalıyor.

PETER PAN

İKİZLER UÇMUŞ GIBİ GÖRÜNÜYOR, GÖZLERİ CAM GIBİ VE ODAKLANMAMIŞ. BU Bir illüzyonun içinde sıkışıp kaldıklarını anlamam bir saniye sürüyor.

Darling ise Tilly'nin uzun tırnaklarını saçlarının arasından geçirmiş, elini Darling'in başının üzerine koymuş bir halde tutarlı davranıyor.

Ellerimi kaldırdım. "Pekala. Beni yakaladınız. Şimdi benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

Gerçekten umurumda değil. Sadece onları oyalamaya çalışıyorum.

Tilly gülüyor. "Ne yapmayı planlıyoruz? Ölmeni istiyoruz. O yüzden bunu cenazene davetiye olarak kabul et."

"Bekle," diyor Hook, dişlerini sıkarak. "Sen onu öldürmeden önce gölgeye nasıl sahip çıkacağımı bilmem gerek."

"Endişelenme, Hook. Bir yolunu bulacağımıza eminim."

"Tilly, sen her zaman kendi iyiliğin için fazla gururluydun," diyorum.

Yanında birkaç fae var, hepsi de sarayın karanlık savaş kıyafetlerini giymiş, kumaş yanardöner ipliklerle işlenmiş, omuzlar ve dirsekler ağsı deri plakalarla donatılmış.

"Ne güzel kıyafetleriniz var," diyorum. "Söylesenize, her savaştan önce parlak deri botlarınızı da parlatıyor musunuz?"

Oda etrafımda sallanırken Tilly'nin ağzı inceliyor.

Karanlık içeri süzülürken ve hava ıslak toprak kokusuna bürünürken, "Ne yaptığını biliyorum," diye ısııyorum. "İllüzyonların benim üzerimde işe yaramayacak."

Tilly benimle ve zihnimle yarım dakika daha mücadele ettikten sonra oflayarak pes etti. "Pekâlâ. Öldürün onu."

"Bekle!" Hook aramıza girdi. "Kız kardeşim. Onu getirmedi." "

"Endişelendiğin şey bu mu? Bunların benim kardeşlerim olduğunun farkındasınız değil mi? Bu darbe için onların hayatını tehlikeye atıyorum. Ve sen yıllardır onlarla birlikte yaşayan kız kardeşin için mi endişeleniyorsun?"

Hook'un burun delikleri nefes alıp yüz hatlarını düzene sokarken genişliyor. "Sadece onun iyi ya da yakında olduğuna dair bir kanıt istiyorum. Ya ona bir şey yaptılarsa? Ya da onu sakladılarsa? Onu nasıl bulabilirim ki?"

"Yaptın mı?" Tilly bana soruyor. "Cherry'ye bir şey yaptın mı?" Kesinlikle blöf yapmaya değer.

"Sanırım ben öldüğümde öğreneceksin, değil mi?"

Tilly'nin Darling'i kavrayışı değişiyor ve Darling yeni bir acı dalgasıyla haykırıyor, acısı gözlerinin etrafındaki ince çizgilere kazınıyor.

Kalbim yerinden çıkacak. "Durun!" İleri atılıyorum ve korsanlar silahlarını kaldırıyor.

Fae'ler yaylarını kuşandılar.

Donup kaldım.

Tilly, Darling'i geri çeker. "Soruya cevap ver ki bu işi halledebilelim."

Kanca'nın bakışlarını karşılıyorum. Yüzünde herhangi bir duygu görmek istemiyorum.

Cherry'yi Smee ile takas ettiğinde onu hiç umursamıyor gibiydi.

Ama o zaman öyleydi. Ve bu da şimdi.

Ve ona bir şey yapmış olmamızdan korkuyor. Belki de içten içe, eğer bizim evimizde olursa onu geri alabileceğini biliyordu. Şimdi neye inanacağını bilmiyor ve gerçeği bilmesinin bir yolu yok.

Şimdi onu geride bıraktığımıza

memnunum. "Lütfen," diyor

Hook.

Empati gibi insani bir şey tarafından zorlanmayı sevmiyorum.

Hook'un yüzündeki çaresizlik neredeyse fikrimi değiştirecekti.

Neredeyse.

"Okyanusun dibinde metal bir kutunun içinde."

"Hayır!" Hook bana saldırmadan hemen önce

çığlık atıyor.

PETER PAN

İHTİYACIMIZ OLAN DIKKAT DAĞITICI ŞEY BU.

Kanca bana doğru gelirken, Vane de Darling ve Tilly'ye doğru uçuyor. Karanlık Olan her zaman hızlıydı ama Darling tehlikedeyken daha da hızlı.

Tilly daha ne olduğunu anlamadan onu kollarının arasına alır.

Güzel.

Kanca bana çarptı ve beni açık kütüphane kapılarına doğru geri götürmesine izin verdim.

Gölge beni hissediyor ve her neredeyse titriyor. Yan odadan bağırışlar geliyor ve birkaç silah patlıyor.

Hook beni bir kanepeye çarpmadan hemen önce, ikizlerin ayağa kalktığını ve yumruklarından başka bir şey kullanmadan fae savaşçıları yok ettiklerini görüyorum.

Hook ve ben yere düşüyoruz ve sonra o üzerime yükseliyor, gözleri kocaman, ağzı öfkeyle kesik kesik.

Benim bir sinirim var, ama Hook'un ki efsanevi.

Elini boğazıma götürürken kancasını yüzüme doğru savuruyor. Kesikten hemen kan fışkırıyor. Daha sert sıkıyor ve benden bir nefes hava kaçıyor ve yüzünün etrafındaki terden ıslanmış saçları kaldırıyor.

"Nasıl yaparsın!" diye bağırır.

"O...tekmeledi...ve...yol boyunca...çığlık attı." Bundan hoşlanmadı. Kancasını yan tarafıma sapladı ve ucu etimi deldi. İçime beyaz bir acı yayıldı.

Ama ben her zamankinden daha fazla odaklanmış durumdayım ve Hook kendini kaybediyor. Pantolonumun cebine uzanıp bir saat çıkardım.

Hook'un kancasının ucu daha derine saplanıyor ve keskin acı kemiğe kadar inerek gözlerimin dolmasına neden oluyor.

Körlemesine çalışarak saatin yan tarafındaki pimi bulup bastırıyorum.

Tik-tak.

Kanca irkildi.

Tik-tak-tak-tak.

Dehşet yüzüne vuruyor.

"Hayır," diyor boğuk bir nefesle. "*O burada.*"

Tik-tak-tak...

Tökezleyerek uzaklaşıyor ve kancasını göğsüne bastırıyor. "Hayır, hayır, hayır."

Kan yan tarafımdan akıp gömleğimi ıslatırken, ayağa kalkmaya çabalıyorum ve odayı tarıyorum. Gölgem buralarda bir yerde. Onu hissedebiliyorum.

Hook köşeye doğru geri çekiliyor ve yere çöküyor, kolları başını koruyor. Ona ulaşmak çok kolay.

Diğer odada Kas, korsanlardan birini mermer bir büstle dövüyor. Kan havayı boyuyor. Tilly, Bash'in etrafında dönüyor, kanatları kıpkırmızı ve arkasında çırpınıyor.

Vane ve Darling görünürde yoklar.

Kitaplıkların her bölümünün altında dolaplar var ve kapakları açıp içine bakmaya başlıyorum. Üçüncüsünde dikdörtgen bir sandık buluyorum. Yanına çömeldiğimde sandık sallanıyor.

"İşte buradasın, seni küçük pislik."

Göğüs yine tıkırdıyor.

Deri kayışlardan birini tutup çekerek çıkarıyorum, sonra da ne olur ne olmaz diye deniz kabuğunu alıyorum.

"İşte gidiyor. Sakın bir daha benden kaçmaya kalkma." Mandalı çeviriyorum.

7c

WINNIE

UÇUYORUM. VE VANE'IN KOLLARINA SARILDIM, SIKICA TUTUNDUM
vücudunun sağlam çizgisi.

"Aşağı bakma sevgilim," diyor, sesi rüzgârı kesecek şekilde yükseliyor.

Ne kadar hızlı gittiğimizi bilmiyorum ama bir jet uçağından daha hızlıymış gibi geliyor.

Ona tutunmaktan ve gözlerimi kapalı tutmaktan başka çarem yok. Büyünün bu seviyesine -altımda hiçbir şey olmadan bulutların arasında uçmaya- tam olarak hazır değilim.

Belki bir gün olacağım ama bugün değil.

Vane bizi soğuk şenlik ateşinin hemen dışına bırakıyor. Evin önü sessiz ama pencerelerin önünden gölgeler geçiyor.

"Korsanlar," diyor Vane
hırlayarak. "Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmıyoruz. Onları öldüreceğim." Elimi avucunun içine alıyor ve arka bahçeye doğru süzülüyor, sonra merdivenlerden çıkıp balkona geçiyor. Sessizce, kendinden emin bir şekilde hareket ediyor, sanki gölgeler arasında hareket etmeye alışkınmış gibi, giderken cinayet planlıyor.

Yavaşça balkon kapısını açıyor ve bizi içeri sokuyor.

Yemek odasındaki ilk korsana geliyoruz ve Vane ellerini adamın kollarına koyuyor ve karanlığının derisine sızmasına izin veriyor. Adam Vane'in pençesinde kıvranıyor ve boğazından boğuk bir çığlık yükseliyor.

Arkadaşı bunu duydu ve bana doğru koşmaya başladı.

Etlili eli beni yakalamaya çalışırken irkilip kaçıyorum.

"Sevgilim!" Vane bağırıyor ve adamı avucunun içine alıyor.

Korsan ilerlerken mutfak adasına çarpıyorum. Ön dişlerinden biri eksik, saçları dağınık, yağlı ve bir aydır duş almamış gibi kokuyor.

"Buraya gel!" Bana bakıyor, bir daha vuruyor, ben de eğilip adamın etrafından dolanıyorum ve tezgahın üzerindeki bıçaklardan birini kapıyorum.

Bana saldırıyor ve ben düşünmüyorum. Sadece yukarı doğru bıçakladım.

Islak, sıcak ve yapışkan bir şey kolumu kaplayana kadar hayati bir şeye çarptığımı anlamıyorum. Başını dönerken adamın gözleri irileşiyor ve yetersiz bir öksürükle ağzından kan sızıyor.

"Çekil üstümden," diyorum ve onu itiyorum.

Vane bize ulaştığında dağınık bir şekilde yere düşüyor.

Önce adama sonra da bana bakıyor, bıçak hâlâ elimde. "Aferin, sevgilim."

Tanrım, ben yozlaşmış olmalıyım çünkü bir cinayetten sonra onun övgüsünü duymak beni parlatıyor.

"Dikkat et!" Vane'in arkasında başka bir korsan beliriyor. Ona bıçağı fırlatıyorum ve hiç çaba harcamadan havadan alıyor. Elinde yumruk yapıyor ve dönüp bir buz kıracağı gibi saplıyor. Bir, iki, üç kez. O kadar çok ki saymayı bıraktım. *Boom boom boom*.

Kan bir gayzer gibi sıçrayıp fişkirir ve adam durduğu yere düşer.

Vane kanlar içinde bana döndü.

Sikeyim. Kahretsin, o muhteşem.

"İyi misin?" diye sordu bana.

"İyiyim."

Yanıma gelip kollarımı kaldırıyor, önce gövdeyi sonra boynumu kontrol ediyor.

"İyi dedim."

Çenesinin çizgisi sertleşiyor. "Neredeyse değildin."

"Geri dönmek zorundasın," diyorum.

Hatırlatma karşısında dişleri gıcırıyor. "Git. Pan'ın sana ihtiyacı var."

"Mezarına gir. Kapıyı arkandan kilitle. Bana söz ver." Kara kaşlarının arasında sert çizgiler var.

"Söz veriyorum."

Başını sallar ve sonra arkasını döner. Ve sonra-

Bana doğru koşuyor, çenemden tutuyor ve beni kabaca öpüyor. Memnun bir iç çekikten sonra beni tekrar öpüyor ve en yakın duvara çarpıyoruz.

Berbat durumdayım. Bu resmi. Çünkü ben kanlar içindeyim ve Vane de kanlar içinde ve yerde ölü korsanlar var ama tek düşünebildiğim Vane'in ellerinin vücudumda olduğu. Sıkıca sarıldım, kalbim küt küt atıyor.

Ama hayır.

Hayır.

Onu geri itiyorum ve bana hırlıyor.

"Defol git buradan ve Pan'a yardım et."
Ağzı kıpırdıyor. "Mezara inin. Hemen."
"Ben gidiyorum."
Kapıdan dışarı fırlıyor ve hemen havalanıyor.
Verdiğim sözleri hafife almadığım için çatı katından geçip Asla Ağacı'nın yanından geçiyorum ve-
"Winnie."
Cherry'nin cılız sesi beni hazırlıksız yakalıyor ve kalbim boğazıma fırlıyor. "Kahretsin. Cherry. Beni korkuttun."
"Özür dilerim."
"Burada ne yapıyorsun? İyi misin?"
Dudaklarını yalıyor. "Yani, sen ve Vane?"
Oh kahretsin. "Umm..."
"Sorun değil. Onunla asla uzun sürmeyeceğini biliyordum. Yani, çok uzun süre denedim. Ve sonra sen geldin. Tabii ki benim yerime seni seçecekti."
"Cherry, ben-"
"Sorun yok."
Ama sorun yokmuş gibi görünmüyor. "Gerçekten üzgünüm."
"Biliyorum." Gözlerini kırıştırıyor ve bir parmağını gözünün altına götürerek bir damla yaşı siliyor. "Bana bir konuda yardım edebilir misin? Odamda bir ses duydum."
"Olamaz. Başka bir korsan olabilir. Gitmeliyiz-"
"Hayır, ben sadece üçünü gördüm," diyor Cherry. "Sanırım muhabbet kuşlarından biri. Sanırım odamda kapana kısıldı. Onu çıkarmama yardım edebilir misin?"
Pan'ın mezarına giden koridorla onun arasına bakıyorum. Bu sadece bir saniye sürecek, değil mi? Cherry için çok kötü hissediyorum. Eğer benden yardım istiyorsa, en azından bunu yapabilirim.
"Pekâlâ. Çok çabuk ve sonra Pan'ın mezarına gitmeliyiz." "Elbette," diyor ve beni merdivenlerden odasına kadar takip ediyor. "Bu olacak sadece çok hızlı ol."

PETER PAN

TILLY ARKAMDAN BANA ÇARPTI VE SANDIĞIN KAPAĞI UÇARAK AÇILDI VE Gölgem dışarı fırlıyor.

Anasını sikeyim.

Fae kraliçesi bıçağını karnıma saplıyor ve ben de aceleyle nefes veriyorum.

"Zamanın doldu Asla Kralım," diyor dişlerini sıkarak. Benden rahatlıkla bir karış daha kısa ama Fae kraliçesinin gücünü hafife almışım.

Bıçak kemiğe çarpıyor ve görüşüm bembeyaz oluyor. "Bash!" Bağırıyorum. "Kas!"

Tilly'nin gözleri kısılıyor ve oda uzaklaşıyor. Lagüne geri döndüm ama su karanlık ve ağaçlar ölü.

Tilly'ye "Hayır," diyorum ve yüzerek gerçekliğe geri dönüyorum.

Elini alnıma koyuyor ve beni tekrar içeri itiyor. Gökyüzü kararıyor ve rüzgar hızlanıyor.

Burası beni korkutan Varolmayan Ülke. Gölgesi ve kralı olmayan.

Elimi Tilly'nin bileğine doluyorum ve bağlantı beni göz açıp kapayıncaya kadar geri getiriyor.

"Bana ihanet ettin," diyorum Tilly'ye. "Tıpkı lanet olası annen gibi."

Bana bağırıyor, bıçağı daha derine sokuyor ve ben kan kusuyorum.

"Kabuğu bana ver!" Vane bağırıyor ve onu gördüğüm için o kadar rahatladım ki neredeyse ağlayacaktım.

Cebimden çıkarıp ona fırlatıyorum.

Onu havaya kaldırıyor ve gölgem kütüphanenin uzak köşesinde hareketsiz kalıyor.

Tilly bıçağını karnımdan çekip Vane'e doğru koşuyor, tam o sırada kardeşleri odaya girip onu yakalıyor.

Gölgem köşeden sığıyor ve kabuğun içinde kayboluyor. Vane bana dönüp kabuğu geri fırlatıyor.

Onu havadan kaptığımda, kolum enerji bağlantısıyla titreşiyor.

Kabuğu yere bırakıyorum, botumla eziyorum ve dört ayak üzerine düşüyorum.

Ve gölgem sonunda eve geliyor.

BASH

SEVGİLİ KIZ KARDEŞİMİZ PAN'IN GÖLGESİNE SAHIP ÇIKMASINA BİR GÖZ ATAR VE en yakın pencereden atlar.

Fae kraliçesini kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış koşarken göreceğim hiç aklıma gelmezdi, ama lanet olsun, kız kardeşimizin yenildiğini görmek hoşuma gidiyor.

Korsan ve fae kanıyla kaplıyım ve fae kanı ışığın doğru eğiminde parlıyor.

Kendi halkımla savaşmak konusunda ne hissettiğimden emin değilim ama sanırım kız kardeşimi devirmek istiyorsam bu işi bir an önce halletmeliyim.

Pan hâlâ dört ayak üzerinde, sırtı kavisli, ağır ağır nefes alıyor. Etrafındaki hava titreşiyor.

Gölgesiyle neye benzediğini hatırlamıyorum. Bu benim zamanımdan çok önceydi.

Ama gölgesi olan Pan ile olmayan Pan arasındaki farkın, güneşli bir gün ile şiddetli bir fırtına arasındaki fark kadar olmasına şaşırmadım.

Kollarımdan başlayıp omurgama kadar inen bir enerji bu. Birden dizlerimin üzerine çökme isteği duydum.

Bu bana, babamız bir Fae gündönümünde resmi saray üniformasını giydiğinde hissettiklerimi hatırlatıyor.

Kendimden daha büyük bir şey. Anlatılamayacak kadar büyülü bir şey. Pan ayağa kalkıp yavaşça ayağa kalktığında nefesimi yutuyorum. Fuuuuuuck.

Aynı görünüyor, aynı boyda ve aynı alanı kaplıyor ama bir şekilde boyutları büyümüş.

Tüylerim diken diken oluyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Artık doğru tarafı seçtiğimi biliyorum.

Pan iyi gününde bile çok korkutucu. Gölgesiyle mi?

Adada her zaman onun bir tanrı olduğuna dair fısıltılar vardı. Kendisi de dahil olmak üzere kimse nereden geldiğini bilmiyor.

Şimdi sanırım söylentilere inanıyorum. Şimdi doğru olabileceklerini düşünüyorum.

Ne yaptığımı anlayamadan yerde diz çökmüştüm. Kardeşim yanımda diz çöküyor ve arkamızda Kanca hala bir topun içinde siniyor.

"Ne halt ediyoruz biz?" Kas fısıldıyor. "Biliyorsam ne olayım."

"Eğer sana boyun eğdiğimi düşünüyorsan," diyor Vane, "başka bir şeyle karşı karşıyasın."

Pan bize "Kalkın" dedi.

Kas ve ben ayağa kalkıyoruz ve Pan yanımıza geliyor. Titreyen bir aptal gibi tekrar küçülmemeye çalışıyorum. Ben kendi başıma bir kralım. İtaatkâr olmak zorunda mıyım?

Gölgesini geri aldığına göre Pan hakkında düşündüklerimi ve bildiklerimi yeniden ayarlamam gerekiyor.

"Teşekkür ederim," diyor Pan ve yemin ederim mavi gözleri biraz daha parlıyor. "Biz seçimimizi yaptık," diyor Kas ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum.

Pan ikimizi de omuzlarımızdan tutup sıktı. Sonra Kanca'nın yanına gidip onu boğazından yakalıyor ve ayağa kaldırıyor.

"Lanet olsun," diyor Hook homurdanarak.

"Sen kendi seçimlerini yapabilecek bir adamsın," diyor Pan. "Ama bana karşı durmayı seçersen, yanlış bir seçim yapmış olursun."

Hava almak için çırpınan Hook'un yüzü kıpkırmızı olur. "Bana yardım et... Timsah'a karşı... dur ve... bir anlaşma yapalım."

"Bu bir pazarlık değil," diyor Pan. "Bir... atışa değer."

Pan omzunun üzerinden Vane'e bakıyor ve Vane omuz silkiyor.

"Bunu düşüneceğim." Pan, Kanca'yı yere bırakır ve o da bir kemik torbası gibi yere düşer.

Kanca öksürüyor ve balgam çıkarıyor. "Cherry ne olacak?"

Homurdanıyorum. "Bunca zamandır evdeydi. Sanırım poker oynamakta pek iyi değilsin?"

"Sizi piçler-"

Pan kapıya doğru ilerlerken, "Hayatta olduğuna şükret," diyor. "Gelin," diyor bize. "Eve gitmem gereken bir sevgilim var."

"Hepimizin var," diye hatırlatıyorum ona.

Bakışlarımla buluşuyor ve ben bir ürperti bastırmak zorunda kalıyorum. "Evet," diye cevap veriyor. "Hadi hepimiz eve, sevgilimizin yanına gidelim."

KİRAZ

ELLERİM O KADAR NEMLİ Kİ, SÜREKLİ PANTOLONUMA SILMEK ZORUNDA KALİYORUM.
Winnie aşağıya iniyor.

Ne yapıyorum ben?

Belki de onu durdurmalıyım. Özür diledi.

Ama onu Vane ile ormanda görmeye devam ediyorum ve bu bende
çığlık atma, ağlama ve kusma isteği uyandırıyor.

O kadar kötü acıyor ki, ölecekmişim gibi hissediyorum.

Winnie benden daha iyi. O gelmeden önce o kadar da kötü değildi.
İkizler bazen beni paylaşırlardı ve arada sırada Vane'i beni yutacakmış gibi
bakarken yakalardım.

Onu geri istiyorum.

Winnie her şeyi değiştirdi.

Koridordan geçip kapalı yatak odamın kapısına
gidiyoruz. "İşte," diyorum ve sesim titriyor. "Bana
bırak."

Winnie bana kaşlarını çatıyor ama
kenara çekiliyor. Nefes alamıyorum.

Düğmeyi çevirip kapıyı açıyorum. Winnie
eşikten adımını attı.

Onu sonuna kadar ittim.

"Hey. Cherry!"

Kapıyı arkasından çarparak kapattım ve kapı tokmağını tutup tüm
ağırlığımla geriye yaslandım.

"Cherry!" diye bağılıyor ve kapı kolunu sıkıyor. Dişlerimi sıkıyorum.
Gözlerimi kapatıyorum. Bunu yapamam. *Yapabilirim.* Yapmak
zorundayım. Darling kimin umurunda? O kadar çok oldu ki. Eninde
sonunda onu da unutacaklar, tıpkı diğerlerini unuttukları gibi.

"Cherry!"

Sesi panik içinde yükseliyor. Bir şey
homurdanıyor. "Aman Tanrım. Cherry. Kapıyı
aç."

Çığlık atıyor. Bir şey duvara çarpıyor.
Dayanmaya devam ediyorum. Dayan. Biraz
daha dayan. "Cherry, lütfen!"

Yüksek bir hırıltı var. Cam kırılma sesi.

Kalbim kulaklarımın arasındaki boşlukta hızla çarparken gözlerim yaşlarla doluyor.

Ve sonra...
Sessizlik.
Kapıyı tutmaya devam
ediyorum. Açmaktan
korkuyorum.
Gölge yanımdan hızla geçip gidecek mi? Endişelenmeme gerek var mı?
Kan olacak mı? Winnie'den geriye ne bulacağım?
Belki yoldan çekilirsem.
Kapının altındaki aralıktan ışık sızıyor.
İçinde bir gölge uzanıyor.
Ne-
Doğruluyorum, ellerimi tekrar pantolonuma siliyorum ve sonra ellerim
titreyerek kapı koluna uzanıyorum.
Gömleğim göğsümde güm güm atıyor, kalbim çok hızlı
atıyor. Düğmeyi çevirip kapıyı içeri itiyorum.
Menteşeleri gıcırıyor ve Winnie'yi odamın ortasında, en sevdiğim
şeylerin enkazı arasında dururken görüyorum.
Sırtı bana dönük.
"Winnie?"
Hiçbir şey söylemiyor.
Dudaklarımı yalıyorum ve derin
nefes alıyorum. "Winnie?"
Yavaşça bana dönüyor.
Neredeyse titriyorum.
Sonunda bana dönüp çenesini kaldırdığında
gözleri simsiyahtı.

Winnie ve Kayıp Çocukları ile maceraya devam etmek istiyorsanız,
üçüncü kitabı kaçırmamak için ön sipariş vermeyi unutmayın!

[Their Vicious Darling için şimdi ön sipariş verin!](#)

Onların Huysuz Sevgilisi'ne yazıldığı gibi göz atmak ve kitap haberlerine
ve kapak tanıtımlarına erken erişmek istiyorsanız, [Nikki'nin Bültenine](#)
[kaydolduğunuzdan emin olun.](#)

AYRICA NIKKI ST. CROWE

KISIR KAYIP ÇOCUKLAR

[Asla Kral Olmayan](#)

[Karanlık Olan](#)

[Onların Kötü Sevgilisi](#)

GAZAP VE YAĞMUR ÜÇLEMESİ

[Acımasız İblis Kral](#)

[Günahkâr İblis Kral](#)

[İntikamcı İblis Kral](#)

ROMAN EVİ

[Karanlık Bir Vampir Laneti](#)

GECE YARISI LIMANI

[Hot Vampire Next Door](#) (devam eden Vella serisi) [Hot Vampire Next Door: Birinci Sezon](#) (e-kitap) Hot Vampire Next Door: [İkinci Sezon](#) (e-kitap) [Hot Vampire Next Door: Üçüncü Sezon](#) (e-kitap)

[Vampirin İyi Kızı: Ateşli Bir Vampir Prequel](#) (devam eden Vella serisi)

YAZAR HAKKINDA

NIKKI ST. CROWE kendini bildi bileli yazıyor. Dördüncü sınıfta yazdığı ilk kitabı, hazinelerle dolu büyülü bir konak hakkındaydı. Sihir hakkında yazmayı hâlâ seviyor olsa da, hazineyi daha iyi bir şey için bir kenara bıraktı: kötüler, canavarlar ve anti-kahramanlar ve onları vahşileştiren kadınlar.

Nikki bugünlerde yazmadığı ya da kötü adamlarla ilgili hayaller kurmadığı zamanlarda ya sahilde ya da evde kocası ve kızıyla birlikte bulunabiliyor.

[NIKKI'NIN BÜLTENİ](#)

[NIKKI'YI TIKTOK'TA TAKIP EDİN](#)

PATREON'DA KAPAK TANITIMLARINA VE ÖN GÖSTERİMLERE ERKEN ERIŞİM
KAZANIN: [NIKKI'NIN PATREON'U](#)

NIKKI'NIN OKUYUCU GRUBUNA KATILIN:
[Nikki St. Crowe'un Yuvası](#)

NIKKI'YI WEB'DE ZİYARET EDİN:
www.nikkistcrowe.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

